

ATHENS voice

No 1
FREE PRESS
ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΑΣ
(στοιχεία Focus Bari
2019)

**The Orbit,
όπως Beat**
Επισκεφθήκαμε το νέο
εντυπωσιακό κτίριο
στους Αμπελόκηπους
Του Γιάννη Νένε

Ο Τάσος Νούσιος
ανάμεσα σε δύο Πηνελόπες
Του Μάνου Νομικού

Η γοητεία
της Αθήνας του '60
Του Τάκη Σκριβάνου

Η Λένα Κιτσοπούλου
ζωγραφίζει
Του Στέφανου Τσιτσόπουλου

**Όσκαρ
του Κοινού**

Οι καλύτεροι/ες του 2019
Δείτε τι ψηφίσατε

Νάνος Βαλαωρίτης
 Σωτήρης Γκορίτσας
 Νίκος Δήμου
 Μαρία Ευθυμίου
 Ζυράννα Ζατέλη
 Άλκη Ζέη
 Πέγκυ Ζουμπουλάκη
 Γιώργος Καμίνης
 Μανόλης Κορρές
 Μιχάλης Μυτακίδης
 Λίνα Νικολακοπούλου
 Λευτέρης Παπαδόπουλος
 Λάκης Παπαστάθης
 Τίτος Πατρίκιος
 Γιάννης Πετρίδης
 Κατερίνα Αγγελάκη Ρουκ
 Διονύσης Σιμόπουλος
 Θεόδωρος Τερζόπουλος
 Κωνσταντίνος Τζούμας
 Κώστας Τσόκλης
 Σταμάτης Φασουλής

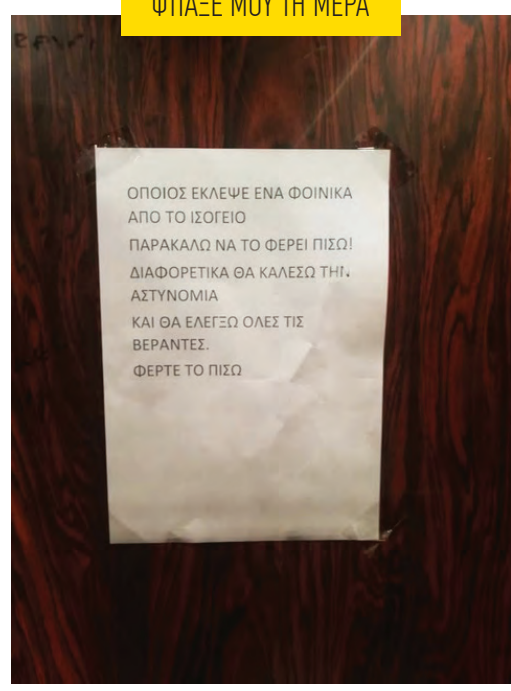

ΚΥΚΛΟΦΟΡΕΙ

★ ΓΡΑΜΜΑ ΠΟΥ ΛΑΒΑΜΕ ★

~ο ζ ~ μ ~ μου κ. Ν ~
Κι λά Χρι του ~ του 2019.
ζ ~ οχλώ ~ λλά:
Μ ~ ιτ ~ μ ~ το μ ~ τρώ, το τρ, μ,
~ λ ~ ωφορ ~ ι. Εκ ~ ιθ. οράτ ~ τ ~
ολόκλ ~ ρο ~ ι ~ λίο, ζ ~ ι ~ ω κ ~ ι το ~ τίτλο,
« ~ τ ~ άτ ~ τους ~ ο ~ ρους το ~ Κ ~ ιά ~ ζ ~ ».
Ντ ~ ρ ~ τωμ ~ ός ~ ά ~ ρ ~ ζ ~
«Μ ~ ρ ~ ώ ~ χ ~ ις, κυρά μου.
š ~ χ ~ μο ~ ράμ, ~ ράμ, ~ τ ~ ;»
« ~ ι ~ ί ~ μου, ~ ά ~ ο ~ ι ~ ε ~ ».
š ~ λ ~ ο ~ ριά: «Κ ~ ι ~ μ ~ , ~ ρο ~ ουμ ~ ώς,
μ ~ μάλω ~ ».
«Γ ~ ι ~ ά ~ μου, μ ~ μ ~ ζ ~ θά ~ ις»
(* ~ ι ~ α ~ ο ~ ο ~ υ ~ μ ~ μ ~ 2 ~ ι ~ ά ~ κ ~ ι ~ λ ~ α ~ τ ~ ...
~ ΝΕ#ΓΟ, 5ο ~ χρο ~)
«š ~ μά ~ , όλο κου ~ ου ~ ί ~ ι
μ ~ ι ~ ο ~ μ ~ ά ~ τ ~ ρως».
—š ~ ρ ~ ο ~ , ~ ο ~ ά ~ , š ~ ρρω ~ τ ~ (μ ~ 3 ~ ~ ;)
Γερο ~ τοκόρ ~ .
«~ ι ~ θ ~ ζ ~ κ ~ ά ~ ω, ~ ι ~ δάκι μου; Ε ~ ύ ~ λ ~ ζ ~
όπ ~ ι ~ χ ~ ις ~ κατάθλιψ ~ . ~ ώς θ ~ «ο ~ ο ~ υ ~ μ ~
οικο ~ ομικά μ ~ 613 ~ ύ ~ τ ~ ε ~ ;»
—Ν ~ μό ~ λ ~ ο ~ τ ~ ι ~ Κ ~ ~ ~ f ~ Δ ~ ο ~ —;
...ι ~ κ ~ φ ~ τ ~ ρ ~ ι ~ ζ ~ ο ~ ιομάτ ~ ζ ~ , ~ α ~ λ ~ όλοι,
~ ύ ~ χ ~ ι ~ μ ~ ρ ~ .
~ ι ~ μ ~ τρώ ~ κ ~ ι ~ τ ~ λ ~ ωφορ ~ ι ~
~ ~ ~ ρ ~ ι ~ κου ~ θ ~ ο ~ ιο ~ ροι.
« ~ κ ~ ω, ~ ι ~ δάκι μου, ~
κ ~ θ ~ ι ~ ω, ~ ά ~ ω ~ το ~ τ ~ ρ ~ μ ~ ».
«~ ι ~ μ ~ ζ ~ λ ~ ζ ~ , ~ ρ ~ ο ~ ια ~ ριά;
š ~ τ ~ ~ ο ~ ι ~ ~ ιο ~ κάτω».
%άω, όλ ~ ζ ~ , ~ ράχ ~ ου ~ ο ~ ι ~ ζ ~ μ ~ ου ~
~ ράτοι ~ , ~ ά ~ ου ~ ζ ~ κου ~ τιρά, ~ ά ~ ι ~ ου ~
μ ~ τ ~ ο ~ κι ~ τό... • EN ~ ΔΕ ~ ...™N.
~ ζ ~ θά ~ ουμ ~ , ~ τι ~ θ ~ «ρ ~ ιτ ~
~ φάτ ~ ις ~ όλοι;
Εμ ~ ις ~ τ ~ ρ ~ ι ~ ουμ ~ τ ~ ~ ...K...N...M ~ (~ X ~)
μ ~ τις ~ υ ~ τά ~ ε ~ ις ~ μ ~ ζ ~ . Μ ~ τό ~ ου ~ μάθ ~ μ ~
~ τ ~ ~ κατοχ ~ . Δί ~ ο ~ ο ~ ιο ~ ο ~ λ ~ ύ ~ ράκι
~ το ~ φ ~ ι ~ χορτ ~ ι ~ ουμ ~ .
...š ~ ο ~ ιος ~ , ~ ι ~ λ ~ ζ ~ ρθ ~ ; Ν ~ ζ ~
Γνω ~ τός ~ του ~ Κου ~ θ ~ ο ~ σ ~ ο ~ ιός ~ ~ ο ~ ~ , ~ κωθ ~ ι
~ τους ~ ο ~ ιο ~ ι ~ λ ~ ζ ~ ζ ~ ο ~ ι ~ ε ~ τ ~ ι ~ μ ~ ζ ~ ο ~ υ ~ λ ~
~ του, ~ του ~ δ ~ ω ~ κ ~ ι ~ ~ ο ~ ο ~ ~ ~ του ~ ό ~ το
~ θ ~ τ ~ ρικό ~ του ~ χολ ~ ίου ~ τ ~ ζ ~ .
«%ά, κύρι ~ , ~ ι ~ μ ~ τ ~ φουλ, μ ~ ό ~ 150
θ ~ , ~ ά ~ ρουμ ~ ».
Εφυ ~ . —ο ~ ριά ~ του ~ άρρω ~ τ ~ , ~ θ ~ , ~ ά ~ ι
~ ρ ~ ι ~ τ ~ ο ~ υ ~ ... ~ 2 ~ μ ~ ~ ζ ~ το ~ Κ ~
ο ~ ια ~ ε ~ ι ~ τά ~ ις... Εκ ~ ι ~ ός; • ~ χ ~ ρ ~ ι ~ ά ~ τ ~ ι ~ ι
~ τ ~ κά ~ (το ~ λ ~ ζ ~) . —ά ~ ρ ~ , ~ ρ ~ ~ ι ~ , ~ φορτωθ ~ ι,
~ ζ ~ λ ~ ωθ ~ ι ~ τ ~ υ ~ άρ ~ χ ~ ο ~ τά ~ τους,
~ τους ~ ι ~ ώ ~ χ ~ ι ~ ο ~ ι ~ ιοκ ~ ι ~ τ ~ ζ ~ τους,
~ το ~ ο ~ υ ~ λ ~ ~ ΑΧΑΧ...™X ~ ρ ~ .
« ~ ιο ~ ο ~ λ ~ ύ ~ , ~ ό ~ άς ~ θ ~ λουμ ~
~ ζ ~ θά ~ ουμ ~ »
Ν ~ ζ ~ ο ~ υ ~ μ ~ τότ ~ τι ~ θ ~ , ~ κ ~ ά ~ τ ~ ζ ~ ; ~ f ~ ζ ~ άτ ~
~ μ ~ , ~ ~ ι ~ τ ~ ζ ~ φρουτ ~ ι ~ τ ~ ζ ~ ρ ~ χ ~ ι ~ ;
%ά ~ , ~ ο ~ ο ~ θ ~ , ~ ρ ~ ιτ ~ —Ε ~ ... ~ ι ~ ~ θ ~ ~
~ ου ~ υ ~ τυχός ~ ου ~ σι ~ ρ ~ ο ~ φ ~ υ ~ ζ ~ ο ~ ~ ά ~
κ ~ ι ~ ρ ~ ι ~ κου ~ κ ~ ι ~ τ ~ ~ ου ~ ζ ~ ουλ ~ ι ~ ζ ~ .
~ λ ~ θ ~ ι ~ , ~ ο ~ ια ~ τι ~ το ~ κράτος ~ μ ~ ζ ~ ο ~ ου ~ χ ~ ι
~ υ ~ ο ~ ~ ~ ~ ~ τικόν ~ τ ~ . • EN ~ τους ~ ι ~ ι ~ Γ —
(ό ~ ως ~ μ ~ ρικ ~ , ~ ου ~ λ ~ ο ~ κ ~ ι ~ το
~ ρά ~ ι ~ μ ~ λ ~ μ ~ ό ~ μ ~ ζ ~ κ ~ ;)
ου ~ ο ~ ράφω ~ ιατ ~ ι ~ , ~ ζ ~ κ ~ ι ~ 84 ~ χρο ~ ώ ~ ,
~ κ ~ όμ ~ ζ ~ λ ~ ι ~ ώ...
~ μ ~ τ ~ ζ ~ ό ~ ι ~ ο ~ ριά ~ ;
Κ. Μ.Κ.

ΓΙΑΝΝΗΣ ΝΕΝΕΣ
→ panikoval500@gmail.com

Όχι μόνο θα φέρει την αστυνομία, αλλά θα ελέγξει και όλες τις βεράντες! Μιλάμε για μη αναστρέψιμη περίπτωση...
(χαρτί θυροκολλημένο στην Ασκληπιού)

ΤΟ ΞΕΦΥΛΛΟ ΜΑΣ

Αυτή την εβδομάδα το σχεδιάζει η **Αρτεμης Χατζηγιαννάκη**. Γεννήθηκε στον Πειραιά από γονείς μικρασιατικής καταγωγής. Εργάζεται σαν συμβολαιογράφος στην Αθήνα. Έχει συμμετάσχει σε αρκετές ομαδικές εκθέσεις, ενώ έχει πραγματοποιήσει πέντε ατομικές. Αυτό τον καιρό εκθέτει έργα της στην έκθεση «*Το Πνεύμα του '60 - Περιήγηση σε έναν κόσμο που έφερε το αήριο*» σε επιμέλεια Νίκου Βατόπουλου στο TAF / the art foundation.

Info-DIET

Της ΣΤΑΥΡΟΥΛΑΣ ΠΑΝΑΓΙΩΤΑΚΗ

- LOCOMONDO**
Το καινούργιο τους single και βίντεο κλιπ «Star» από το ομότιτλο άλμπουμ είναι το καλύτερο κομμάτι του μήνα. Οι στίχοι τα σπάνε.
- ΚΟΡΟΝΑΪΟΣ**
Τα AirBnB τα νοικιάζετε ακόμα σε Κινέζους;
- ΚΤΕΛ ΚΗΦΙΣΟΥ**
Το πιο μελαγχολικό και καταθλιπτικό μέρος του πλανήτη.
- ΚΟΜΠΙ ΜΠΡΑΪΑΝΤ**
Ένας αληθινός influencer για εκατομμύρια παιδιά. (για να ξαναφέρουμε τη λέξη στη σωστή της διάσταση)
- MASTER CHEF 4**
Λεσβία, βίγκαν, παντρεμένη, κουίρ, μαγειρίσσα. Το φρενινό Master chef ξεκίνησε δυναμικά, όπως βλέπετε.
- GRAMMYS 2020**
Αστέρια κι αστεράκια ντυμένα (σαν) σκουπίδια.
- ΧΙΠΣΤΕΡΣ ΠΑΝΩ ΣΕ ΠΑΤΙΝΙΑ**
Χειρότεροι κι από ποδηλάτες. (σε θράσος)
- TWEET ΜΟΝΑΣΙΑΣ**
«Είμαι τόσο single, που όταν βλέπω δύο κάλτσες μαζί με πάνουν τα κλάματα». (@Mary-Love)
- ΓΚΟΥΡΜΕ ΠΙΑΤΑ ΕΣΤΙΑΤΟΡΙΩΝ**
Τα μοβ λουλουδάκια που βάζετε, να τα φάτε μόνοι σας.
- ΕΔΩΔΙΜΑ ΑΘΗΝΑΪΚΑ**
-Γνωρίζετε την Αθήνα; -Άψογα. -Πού είναι το Γκάζι; -Δεξιά και φρένο.
- ΖΑΓΟΡΑΚΗΣ**
Άσε μας, ρε Ζαγοράκη, στον πόνο μας.

Οι βάρκες

Της ΜΙΚΑΣ ΣΥΜΠΟΥΡΑ

Είναι κάτι βάρκες με επίπεδη κοιλά που σέρνονται μέσα στα κανάλια των δέλτα των ποταμών και των διβαριών σαν χέλια. Μπορείς να πας βαρκαάδες παντού με αυτές, στις χορταρολίμνες όπου φωλιάζουν πουλιά, ανάμεσα στα ψηλά βούρλα, κοντά στα ξέβαθα έλη και τις αμμολωρίδες. Ανησυχούσα όμως πολύ για το πώς θα πληρώνονταν οι βαρκαάρηδες. Ώσπου μια μέρα μου είπαν το μυστικό οι γλάροι πετώντας πάνω από το κεφάλι μου με τις μεγάλες τους φτερούγες. Μου το ψιθύρισαν στα αυτιά και μου κόπηκε η μιλιτιά: «άδικα ανησυχούσες, και τη βαρκαάδα για να τη χαρείς δεν πρέπει να ανησυχείς για τίποτα». Τελικά οι βάρκες δεν ήρθαν ποτέ να με πάρουν για βαρκαάδα. Ούτε χρειάστηκε οι βαρκαάρηδες να πληρωθούν.

Ξάπλωσα στο στενό κρεβάτι, στο κεφάλι μου φορούσα ακουστικά. Μετά ξεκίνησε η μουσική. Οι ήχοι έμοιαζαν με σφυροκόπημα σιδερά που άλλοτε ήταν πιο απαλό και άλλοτε αγρίευε και συντονιζόταν με το μαγνητικό κύμα. Έκλεισα τα μάτια και συγκεντρώθηκα σε αυτό που προσπαθούσε να μου πει η μουσική. Έπειτα ένιωσα ένα ζεστό κύμα στις φλέβες μου σαν ποτάμι που ξεχύνονταν στο σώμα μου για να ξεπλύνει τα αληθινά γεγονότα από τις σκιές τους. Το χέρι μου είχε μουδιάσει και πονούσε. Σε λίγο δεν το ένιωθα. Αν είναι να ξεχωρίσουν οι φόβοι από τη σκιά των φόβων αξίζει τον κόπο. Η μουσική συνέχισε για λίγο ακόμα. Και έπειτα ήρθαν οι άνθρωποι που με βοήθησαν να σηκωθώ. Τώρα τα πράγματα θα είναι αλλιώς, πιο εύκολα. Μαζί με τους ανθρώπους το είπαν οι γλάροι, τα αρμυρίκια, τα αλογάκια, τα τζιτζίκια, οι πεταλούδες, τα σπίτια, τα κουκλόσπια, οι πύργοι, οι φωλιές των πουλιών και τα πουλιά που θα γεννηθούν στο μέλλον.

Γκέι καλοί γονείς! Ναι!

Δικαίωμα του ανθρώπου είναι να γίνει ή να μη γίνει γονιός:
όχι «δικαίωμα του ανθρώπου που συμφωνεί μαζί μας/μας μοιάζει»

Της ΜΑΝΙΝΑΣ ΖΟΥΜΠΟΥΛΑΚΗ

Με έπιασαν τα νεύρα μου προχθές που μια μαμά ήταν έξαλλη με δύο γκέι μπαμπάδες οι οποίοι έγιναν γονείς παρέα. «Μα τι πρότυπο θα έχει το παιδί;» φώναζε. «Πού φτάσαμε, να μεγαλώνουν δύο αδερφές ένα αγόρι, αδερφή θα γίνει κι αυτό σίγουρα!» Ήθελα να της βάλω φυτίλια, να πω «Ναι ναι, Σόδομα και Γόμορρα, σαρδανάπαλοι, χαμός στο ίσιωμα!», αλλά οι κολλημένοι άνθρωποι δεν έχουν χιούμορ, μπορεί να με έπαιρνε για σύμμαχο και όχι για μία που θέλει να ξεράσει όταν ακούει τέτοιες παπαριές. Πρόκειται για παπαριές, και επιστρατεύω την κοινή λογική για να το αποδείξω:

1 Οι άνθρωποι δεν έγιναν ομοφυλόφιλοι επειδή είχαν γκέι γονείς, αντίθετα είχαν кара-στρέιτ γονείς, συχνά οι μπαμπάδες τους πουλούσαν σουγιάδες ή/και τους έδερναν με το ζωνάρι (ειδικά τους μεγαλύτερους γκέι της γενιάς μου, που φάγανε τρελή κακοποίηση στα παιδικά τους χρόνια και ΟΧΙ από γκέι γονείς...) Άρα, το παιδί δεν ακολουθεί το σεξουαλικό πρότυπο του γονιού. Ακολουθεί τη φύση του και ό,τι του καπνίσει, και καλά κάνει.

2 Όταν θέλεις πολύ να γίνεις γονιός, γίνεσαι καλός γονιός. Ανεξάρτητα από τις σεξουαλικές σου προτιμήσεις, που είναι ΑΛΛΟ ΘΕΜΑ ΛΕΜΕ.

3 Το λεγόμενο «γκέι λάιφ στάιλ» ισχύει όταν είσαι από 20 ως (βαριά) 35 χρόνων, μόνος, γκέι ή στρέιτ, αγόρι ή κορίτσι – βγαίνεις, κάνεις σεξ με ό,τι σου γυαλίζει, περνάς μέγκλα και δεν συμμαζεύεσαι. Σόρι αλλά αυτό το λάιφ στάιλ το κάναμε όλοι, γκέι, μπάι και στρέιτ, όσο ήμασταν τσικό και δεν είχαμε τη μέση μας, ή παιδιά: μόλις αποκτάς παιδιά, συμμαζεύεσαι αναγκαστικά, κόβεις τα ντραγκς, ποτά, ξενύχτια, αρπαχτές, αλλαξοκωλιές, παρτούζες, κέρατα και ό,τι άλλο έκανες ως νέος/α (στρέιτ, μπάι ή γκέι!), αν έκανες τέτοια. Μένεις σπίτι και βλέπεις σειρές στην τηλεόραση ή γράφεις τα άπαντά σου στο φέισμπουκ.

4 Η σταθερότητα και η ασφάλεια που, και καλά, προσφέρει σε ένα παιδί ένα στρέιτ ζευγάρι είναι υπερεκτιμημένα, μη σας πω και ψέμα ντιπ για ντιπ: όσες πιθανότητες έχει να χωρίσει το στρέιτ ζεύγος, άλλες τόσες έχει και το γκέι.

5 Όλο και κάποιος μαλάκας θα την πέσει στο παιδί που έχει 2 μπαμπάδες ή 2 μαμάδες – αλλά εδώ την πέφτουν στο παι-

δί που έχει καρούμπαλο, σκούρο χρώμα, που ο μπαμπάς του κάθεται στο σπίτι λόγω ανεργίας, που η μαμά είναι ηθοποιός/διαφορετική/κοντή, που η μαμά είναι μόνη/χωρισμένη, που ο μπαμπάς έχει κάποια αναπηρία, ιδιαιτερότητα, πάθηση, που η μαμά ντύνεται έξαλλα, που ο μπαμπάς φοράει περούκα ή για ΟΠΟΙΟΝΔΗΠΟΤΕ ΗΛΙΘΙΟ ΛΟΓΟ ανακαλύπτει/εφευρίσκει ο μαλάκας. Οι μαλάκες είναι απτόητοι, εσύ στέκεσαι στο πλευρό του παιδιού σου και του το εξηγείς μέχρι να το καταλάβει καλά-καλά. Το να είσαι διαφορετικός από την πλειοψηφία ή από τους γονείς ενός αρχαίου αναγνωστικού, δεν σημαίνει ότι είσαι τίποτε άλλο εκτός από αυτό – διαφο-ρε-τι-κός. Διαφορετικός σημαίνει μια χαρά, και μόνον ο μαλάκας το βλέπει ως ζήτημα – επειδή έχει δικά του κοντρά ζητήματα που δεν αντιμετώπισε ποτέ και πάνε να τον πλακώσουν όσο μεγαλώνει...

6 Μπορεί με άλλα λόγια το παιδί δύο γκέι γονιών να φάει πίεση (=bullying) στο σχολείο αλλά μπορεί να τη φάει κι αν είναι στρέιτ οι γονείς του, σε περίπτωση π.χ. που δεν είναι καλό το παιδί στο ποδόσφαιρο, είναι παχουλό, ψευδίζει, κεκεδίζει, αλληθωρίζει, διστάζει, ντρέπεται ή αν δεν παίρνει τα γράμματα.

7 Το να είσαι ετεροφυλόφιλος δεν αποτελεί εγγύηση ότι θα γίνεις καλός γονιός. Στα 25-26 χρόνια που είμαι μαμά έχω δει απαίσιες μαμάδες, όπως και αδιάφορους μέχρι και εγκληματικούς μπαμπάδες... και ήτανε όλοι στρέιτ. Ή έτσι έλεγαν, δεν τους έψαξα κι όλας. Εννοώ, σκασίλα μου. Απλώς σερβίρονταν ως στρέιτ, και ήταν άθλιοι γονείς με προβληματικά, δυστυχισμένα παιδιά.

8 Η κοινωνία είναι με το μέρος σου, όταν είσαι ο παπάρας που της αξίζει (της κοινωνίας). Σε όλες τις άλλες περιπτώσεις δεν σε αποδέχεται, τουλάχιστον όχι-καθόλου εύκολα, σε σκουντάει με τον αγκώνα να μπεις στο περιθώριο του κύκλου και γενικά δεν σε έχει κορόνα στο κεφάλι της. Δεν σκας καθόλου γι' αυτό, είτε είσαι στρέιτ, μπάι, τρανς ή γκέι. Ουσιαστικά από κει. Η ζωή που ζεις είναι μέσα στην κοινωνία στον βαθμό που εσύ θέλεις, όχι στον βαθμό που επιτρέπει/αποδέχεται η κοινωνία. Δεν ζεις και στο Κωσταλέξι.

9 Δικαίωμα του ανθρώπου είναι να γίνει ή να μη γίνει γονιός: όχι «δικαίωμα του ανθρώπου που συμφωνεί μαζί μας/μας μοιάζει».

10 Το παιδί θέλει ΑΓΑΠΗ. Τσίζι, αλλά αλήθεια: μπορεί να ξεχειλίζει από αγάπη είτε είσαι στρέιτ είτε γκέι, δεν υπάρχει αποκλειστικότητα στο συναίσθημα. Και γίνεσαι καλός γονιός όταν αγαπάς το παιδί σου, όχι όταν κάνεις σεξ με άτομα συγκεκριμένου, εγκεκριμένου για το φύλο σου, φύλου. Τελεία. **Α**

Πανεπιστήμιο

Της ΕΛΕΝΗΣ ΧΕΛΙΩΤΗ

Έχω πάρει έναν τεράστιο καφέ, τρεις δόσεις εσπρέσο με λίγο γάλα. Καθόλου ζάχαρη. Η μέρα σήμερα θα είναι μεγάλη. Το μυαλό μου είναι σκόρπιο. Η αναμονή μου είναι 7 λεπτά, οπότε κάθομαι σε μια καρεκλίτσα, ανοίγω την τσάντα μου, βγάζω το τετράδιό μου και διαβάζω αυτά που έγραφα χθες. Δίπλα μου κάθεται ένας κύριος. Δεν τον έχω κοιτάξει καθόλου, απλά ξέρω ότι είναι εκεί. Εκπλήσσομαι από το γεγονός ότι δεν αντιπαθώ αυτά που έγραφα. Κάτι έκανα τελικά.

«Ελπίζω μόνο να είναι αισιόδοξα όσα γράφεις» μου λέει ο κύριος και μου θυμίζει κάποιον που γνωρίζω. Ήταν λίγο σαν να συνέχισε την τελευταία σκέψη που έκανα. Είχαν περάσει λίγα δευτερόλεπτα και δεν είχα απαντήσει ακόμα. «Πρέπει ε;» «Σε σταματάει κάτι;» με ρώτησε κοιτώντας τα γραπτά φτιαγμένα από γραφίτη. «Υπάρχουν φορές που η αισιόδοξια φαντάζει ουτοπική, και άλλες που φαίνεται αναγκαία, ειδικά αν είσαι μία ακόμα φωνή που γκρινιάζει. Ακόμα δεν έχω βρει τη λεπτή, κόκκινη γραμμή. Ο ρεαλισμός μοιάζει να είναι πιο συνυφασμένος με την κυνικότητα. Ή αυτό που οι Άγγλοι αποκαλούν bitterness». «Τα Αγγλικά μου ποτέ δεν ήταν πολύ καλά. Έχεις κάτι αντίστοιχο στα Γαλλικά;» «Δυστυχώς όχι» του λέω, «ας πούμε πως είναι ένας συνδυασμός κυνισμού, απαισιοδοξίας, αγανάκτησης και αδιαφορίας». «Κακός συνδυασμός» μου λέει ο κύριος κουνώντας το κεφάλι του.

«Ομολογουμένως. Ήμουν πολύ πιο αισιόδοξη 10 χρόνια πριν». «Η κρίση;» «Η ηλικία... νομίζω, ή η αφέλεια αυτής». «Θες να μου πεις...» εδώ έκανε παύση και άπλωσε το χέρι του σαν να κάνει υπόκληση, «Ελένη», «θες να μου πεις, Ελένη, πως ο χρόνος και η εμπειρία σου έφερε μόνο απαισιοδοξες σκέψεις πριν καν φτάσεις στη μέση ηλικία;» «Δεν ξέρω πώς να απαντήσω χωρίς να σας στεναχωρήσω». «Σταύρος» απαντάει και μου δίνει το χέρι του. Ενώ το σφίγγω και το κουνάω ρυθμικά όπως είθισται, εκείνος συνεχίζει.

«Σ' αρέσουν τα Χριστούγεννα, για παράδειγμα;» «Πολύ, γιατί;» «Είναι αισιόδοξα για σένα;» «Η μέρα η ίδια ή, γενικότερα, η γιορτινή περίοδος που συμπεριλαμβάνει και την Πρωτοχρονιά;» «Ας πούμε γενικά». «Είναι αισιόδοξη γιατί φέρνει τους ανθρώπους κοντά και γιατί είναι μια λαμπερή αφορμή να βρεθούν, να γιορτάσουν, να βγουν και να γίνουν ένα τακ πιο γενναίο δωρό». «Διακρίνω ένα τακ κυνισμού». Γελάω ενώ συνειδητοποιώ ότι τον έχω ξαναδεί κάπου. Στο οπισθόφυλλο ενός βιβλίου, νομίζω. Τα μάτια μου πάνε στη φωτεινή επιγραφή που τώρα λέει 1 και από κάτω 8, και σκέφτομαι ότι δεν βιάζομαι. Ούτε εκείνος σπ-

κώνεται. Κοιτάω για πρώτη φορά το αριστερό του χέρι και βλέπω ότι κρατάει σφιχτά ένα μικρό, παλιό τετράδιο. «Γράψτε και εσείς!» του λέω καταλαβαίνοντας ποιος είναι.

Γνέφει καταφατικά. «Ναι, ήταν λίγο πεσιμιστικό το σχολίο μου, κυρίως επειδή πιστεύω ότι σε πολλές περιπτώσεις, όπως και το καλοκαίρι (το οποίο παρεμπιπτόντως μισώ) χαρακτηρίζεται από λανθασμένα υψηλές προσδοκίες. Πρέπει όλοι να περνάμε καλά, να διασκεδάσουμε, να επισκεπτόμαστε νησιά, να πίνουμε κοκτεϊλάρες, και βέβαια να τα ανεβάζουμε όλα ώστε να μη γίνουμε κοινωνικοί παρίες». «Δεν έχεις άδικο, αλλά ακόμα να σε ακούσω να εκφράσεις κάτι θετικό. Πες μου τι γράφεις εκεί» και δείχνει το τετράδιό μου με το βλέμμα του. Ξεφυσάω λίγο. «Μεγάλη ιστορία...». «Για μια χαμένη αγάπη;» «Όχι, όχι, ούτε καν. Για μια κρυφή ελπίδα». «Now you're talking», μου λέει με σπαστή αγγλική προφορά.

«Τι ελπίζει ο χαρακτήρας σου;» «Να βρει κάτι που δεν ξέρει καν ότι υπάρχει». «Εναν άνθρωπο;» «Μια συνθήκη». «Και; Τα παρατάει;»

«Δεν μπορεί ο δόλιος». «Ουτοπικό μου ακούγεται» λέει χαμογελώντας. «Εσύ, νέο κορίτσι» συνεχίζει, «κάνεις αυτά τα New Year's Resolutions? Απαριθμείς όλους τους τρόπους που θα αλλάξεις τη ζωή σου μια για πάντα;» «Όχι, εγώ αυτά τα κάνω κατά τη διάρκεια του χρόνου, και ιδιαιτέρως τον Σεπτέμβρη. Στο παρελθόν τα έκανα. Εσείς;» «Ποτέ δεν βγαίνουν οι ευχές που έκανα. Βγαίνουν πάντα είτε καλύτερα, είτε χειρότερα πράγματα, οπότε έπαψα να εύχομαι και ξεκίνησα απλά να ζω και να περιμένω πάντα ελπίζοντας».

«Πιστεύετε ότι παίρνουμε ό,τι αξίζουμε;» «Τις περισσότερες φορές ναι, αλλά όχι πάντα. Γιατί ρωτάς; Είναι επικίνδυνη σκέψη». «Οι χαρακτήρες σας σε τι ελπίζουν;» «Εν προκειμένω στο αύριο, βρίσκονται στον πόλεμο». «Α... όλα είναι σχετικά τελικά». «Ναι, σε μεγάλο βαθμό. Η αρχή όμως παραμένει μία». «Ναι ε; Και ποια είναι αυτή;» «Τι σε γεμίζει χαρά;» «Πέρα από την οικογένειά μου και το συναίσθημα της αγάπης γενικότερα; Τα όνειρα που κάνω». «Άρα το αύριο». Γουρλώνω τα μάτια και τον κοιτάω. «Ναι» του λέω. «Τότε είμαστε σε καλό δρόμο» απαντάει και γνέφει ξανά το κεφάλι του. ●

ΤΟ ΕΛΛΗΝΙΚΟ ΣΧΕΔΙΟ

ONASSIS
STEGI

Ο ΠΕΤΕΙΝΟΣ ΚΑΙ ΤΟ ΞΟΡΚΙ ΤΗΣ ΑΠΟΚΡΙΑΣ

Δύο νέα μουσικά παραμύθια
για αφηγητή και ορχηστρικό σύνολο

ΣΥΝΘΕΤΕΣ:

ΑΓΓΕΛΟΣ ΑΓΓΕΛΟΥ,
ΤΑΣΟΣ ΡΩΣΟΠΟΥΛΟΣ

ΣΥΓΓΡΑΦΕΙΣ:

ΚΩΣΤΑΣ ΦΑΣΟΥΛΑΣ,
ΟΜΑΔΑ ΦΛΟΥ

ΔΙΕΥΘΥΝΣΗ ΟΡΧΗΣΤΡΑΣ:

ΜΙΧΑΛΗΣ ΟΙΚΟΝΟΜΟΥ

ΟΡΧΗΣΤΡΙΚΟ ΣΥΝΟΛΟ:

VENTUS ENSEMBLE

ΑΦΗΓΗΤΕΣ:

ΛΕΥΤΕΡΗΣ ΕΛΕΥΘΕΡΙΟΥ,
ΟΜΑΔΑ ΦΛΟΥ

08-09.02.2020

Κεντρική Σκηνή

onassis.org

ΧΟΡΗΓΟΙ ΕΠΙΚΟΙΝΩΝΙΑΣ ΓΙΑ ΤΟ ΕΛΛΗΝΙΚΟ ΣΧΕΔΙΟ:

Μαθήματα express για τη διαχείριση κρίσεων στα ελληνοτουρκικά

Του ΝΙΚΟΥ ΓΕΩΡΓΙΑΔΗ

Δυτικοί διπλωμάτες οι οποίοι παρακολουθούν σε καθημερινή βάση τις εξελίξεις στα ελληνοτουρκικά εξηγούν πως το ενδεχόμενο ενός θερμού επεισοδίου με ασύμμετρες πολιτικές και στρατιωτικές επιπτώσεις δεν είναι μια υπόθεση εργασίας, αλλά μια λογική κατάληξη της αλυσιδωτής αντίδρασης που έχει αρχίσει εδώ και καιρό.

Χρονικά αυτό το επεισόδιο τοποθετείται τον Φεβρουάριο, ορισμένοι διπλωμάτες κάνουν λόγο και για τον Μάρτιο.

Οι διπλωματικοί διαχειριστές του φακέλου Ελληνοτουρκικά στις μεγάλες δυτικές πρεσβείες, οι οποίοι και βρίσκονται σε συνεχή επαφή με τους συναδέλφους τους στην Άγκυρα, επισημαίνουν πως οι τούρκοι αρμόδιοι του Εθνικού Συμβουλίου Ασφαλείας, καθώς και οι βασικοί συντονιστές της εξωτερικής πολιτικής στο προεδρικό μέγαρο στην Άγκυρα, έχουν ζυγίσει και μετρήσει τις επιπτώσεις από ένα τέτοιο επεισόδιο, ενώ έχουν μελετήσει και τις αντιδράσεις στην Τουρκία από μια ενδεχόμενη απώλεια ναυτικής μονάδας τους. Με λίγα λόγια η Άγκυρα έχει ενσωματώσει πλήρως στη στρατηγική της όλες τις πιθανές αντιδράσεις της ελληνικής πλευράς, καθώς και τις απώλειες που ενδεχομένως θα υποστεί η τουρκική πλευρά. Λειτουργεί με σχέδιο και προγραμματισμό. Τα πράγματα στην απέναντι πλευρά του Αιγαίου είναι απολύτως συνειδητά και ως φαίνεται ξεκάθαρα. Η Τουρκία ούτε επιθυμεί, ούτε και θα παραμείνει εκτός ενεργειακού παιχνιδιού στην Ανατολική Μεσόγειο και στο Νότιο Αιγαίο.

Στις μεγάλες δυτικές πρεσβείες στην Αθήνα έχουν καταλήξει και στο εξής συμπέρασμα. Η Αθήνα και ο Κυριάκος Μητσοτάκης δεν έχει ούτε την πολυτέλεια ούτε τα περιθώρια να κάνει τα στραβά μάτια ή να κάνει πως δεν βλέπει. Τα πράγματα σε αυτή τη χρονική φάση και υπό τις παρούσες συνθήκες διεθνούς αστάθειας στο σύστημα ασφαλείας Εγγύς Ανατολή - Μέση Ανατολή - Ανατολική Μεσόγειος είναι ιδιαίτερα σοβαρά και το διακύβευμα εξαιρετικά σημαντικό. Στα πολιτικά επιτελεία κυβέρνησης και αντιπολίτευσης έχουν συνειδητοποιήσει πως στην παρούσα φάση η όποια απώλεια θα είναι μη αναστρέψιμη.

Στο Υπουργείο Εξωτερικών συζητούνται σχεδιασμοί και χαράσσονται πολιτικές οι οποίες στοχεύουν στο να θωρακίσουν διπλωματικά και στρατιωτικά τη χώρα, πλην όμως οι πρωτοβουλίες αυτές εξελίσσονται ακολουθώντας την ουρά των γεγονότων. Παρά ταύτα η Αθήνα φαίνεται να εξετάζει τις εξής προοπτικές:

1) Αποστολή αντιαεροπορικής μονάδας Patriot στη Σαουδική Αραβία για την ενίσχυση της άμυνας της έναντι του Ιράν κατόπιν επίμονου αμερικανικού αιτήματος.

2) Αποστολή στρατιωτικής δύναμης στο Μάλι για εμπλοκή κατά των Τζιχαντιστών κατόπιν επίσης επίμονου αιτήματος της Γαλλίας.

3) Αποστολή ναυτικής ομάδας στα Στενά του Ορμούζ (είσοδος του Περσικού Κόλπου) κατόπιν αιτήματος των ΗΠΑ, της Βρετανίας και της Γαλλίας.

4) Συμμετοχή στη ναυτική δύναμη της επιχείρησης Sophia η οποία ενεργοποιείται εκ νέου για περιπολίες στην Κεντρική και Ανατολική Μεσόγειο κατά μήκος των ακτών της Λιβύης. Πρόκειται για αίτημα της Ιταλίας.

5) Αποστολή στρατιωτικής δύναμης στη Λιβύη για την επιτήρηση της ειρηνευτικής διαδικασίας (όταν και εφόσον τηρηθούν οι κανόνες).

Για όλα τα παραπάνω δεν ζητήθηκαν ανταλλάγματα τουλάχιστον άμεσα και επί του πρακτέου. Η Αθήνα θεωρεί πως η εξωστρέφειά της και οι συμμετοχές σε κρίσιμα - στρατηγικά σημεία, όπου οι σύμμαχοι και εταίροι δίνουν μάχες, θα εκτιμηθούν δεόντως. Ορισμένοι παρατηρητές στην Αθήνα θεωρούν πως αυτή η προσέγγιση είναι διπλωματικά αφελής όταν υπό τις σημερινές συνθήκες οι πάντες διαπραγματεύονται με τη μέθοδο εν τη παλάμη και ούτω βοήσωμεν όσον αφορά τα στρατηγικά ή εξοπλιστικά ανταλλάγματα.

Επί του προκειμένου διαπιστώνεται πως κάποιες δυτικές πρεσβείες στην ελληνική πρωτεύουσα δίνουν μάχη εκ του συστάδην για την ικανοποίηση των εξοπλιστικών αναγκών της χώρας. Πληροφορίες, οι οποίες σε αυτές τις περιπτώσεις είναι πάντα εκ του πονηρού, αναφέρουν πως υπάρχει εκ νέου ενδιαφέρον για αμερικανικές φρεγάτες και πως εγκαταλείπεται το φλερτ με τον Γάλλο για το θέμα αυτό. Μάλλον κάτι δεν πάει καλά με αυτή την πληροφορία, που άρχισε να κυκλοφορεί λίγα 24ωρα πριν τη μετάβαση του Κυριάκου Μητσοτάκη στο Παρίσι όπου θα συζητήσει τα συγκεκριμένα ζητήματα. Σημειώσω πως αυτή την περίοδο βρίσκονται σε εξέλιξη τα ελληνογαλλικά γυμνάσια στο Αιγαίο και την Ανατολική Μεσόγειο με την παρουσία ενός γαλλικού ελικοπτεροφόρου τύπου Mistral, μίας φρεγάτας συνοδείας και του αεροπλανοφόρου Charles De Gaulle (πρόκειται για μία ισχυρότατη ομάδα κρούσης της Γαλλίας η οποία θα περιπολεί για μήνες στην Ανατολική Μεσόγειο, την Ερυθρά Θάλασσα και την Αραβική Θάλασσα - Ινδικό Ωκεανό. Στη δύναμη αυτή για ένα χρονικό διάστημα θα είναι ενσωματωμένη η φρεγάτα Spéciales). Η γαλλική παρουσία στην περιοχή με αυτή την ισχύ θεωρείται από την Αθήνα και τον Κυριάκο Μητσοτάκη ως έμπρακτη απόδειξη πως η Γαλλία στην ιστορική αυτή φάση στηρίζει τα ελληνικά συμφέροντα διότι αυτά ευθυγραμμίζονται με τα γενικότερα γαλλικά συμφέροντα στην περιοχή.

Δυτικές στρατιωτικές πηγές, τώρα, που βρίσκονται στην Αθήνα εξηγούν πως ενδεχομένως οι ΗΠΑ να έχουν τη διάθεση να εντάξουν την Ελλάδα νωρίτερα του προβλεπόμενου στο πρόγραμμα προμήθειας των μαχητικών F35, ενώ αναφέρεται πως η Ουάσινγκτον θα έβλεπε θετικά τον εξοπλισμό της Ελλάδας με πολύ σύγχρονα πυραυλικά - αντιαεροπορικά συστήματα.

Όλα τα παραπάνω βεβαίως για να υλοποιηθούν χρειάζονται χρόνο, σε ορισμένες περιπτώσεις θα χρειαστούν πολλά χρόνια. Οι προφανείς ανάγκες της χώρας για την αντιμετώπιση της τουρκικής απειλής αφορούν το αμέσως επόμενο χρονικό διάστημα οπότε κάθε συζήτηση επί εξοπλιστικών προγραμμάτων είναι δώρον άδωρον και εκτός των πιστικών χρονικών ορίων. Ως εκ τούτου καλό θα ήταν αυτές οι προτάσεις και προοπτικές να αντιμετωπίζονται με σκεπτικισμό, κυρίως όσον

αφορά την ενεργό παρουσία στα κέντρα λήψης αποφάσεων των ελλήνων εκπροσώπων των διεθνών αμυντικών βιομηχανιών. Λομπήστες κυκλοφορούν στα αρμόδια υπουργεία προσπαθώντας να επηρεάσουν τις αποφάσεις.

Τούρκοι διπλωματικοί και πολιτικοί συντάκτες που ζουν και εργάζονται στη Δύση ως αυτοεξόριστοι από το 2016, συμμετέχοντας σε πολύ σοβαρά δημοσιογραφικά εγχειρήματα, επισημαίνουν πως η εμπλοκή του Ερντογάν στο Λιβυκό Ζήτημα δεν είναι αποτέλεσμα παρορμητικής διάθεσης ούτε επιπόλαιης θεώρησης των πραγμάτων. Γνωρίζοντας εκ των έσω τους πραγματικούς συσχετισμούς δυνάμεων, οι δημοσιογράφοι αυτοί καταλήγουν πως ο Ερντογάν βαδίζει με συνέπεια στον δρόμο μιας ολοκληρωτικής εμπλοκής σε πολεμική δραστηριότητα - διότι μεταξύ άλλων είναι και ο μόνος τρόπος το καθεστώς που δημιούργησε να παραμείνει σε τροχιά επιβίωσης. Το καθεστώς Ερντογάν είναι σαν ένα ποδήλατο που πρέπει να κινείται συνεχώς για να παραμείνει όρθιο. Ο πόλεμος του δίνει αυτή τη δυνατότητα. Στο πλαίσιο αυτό έμπειροι τούρκοι δημοσιογράφοι εξηγούν πως το ζήτημα Λιβύη για τον πρόεδρο της Τουρκίας είναι εξίσου σημαντικό με εκείνο της Συρίας και πως η Άγκυρα είναι διατεθειμένη να εξυπηρετήσει σε βάθος τα ρωσικά συμφέροντα στη λεκάνη της Μεσογείου και στη Μέση και Κεντρική Ασία, αν με αυτό τον τρόπο της επιτραπεί να εδραιώσει την επιρροή της στην περιοχή που εντάσσεται στα όρια της αποκαλούμενης Γαλάζιας Πατρίδας. Ο Ερντογάν έχει αποδείξει πως τηρεί τις εξαγγελίες του και υλοποιεί τις απειλές του.

Συνομιλεί με τους ισχυρούς του κόσμου (Τραμπ, Πούτιν, Μέρκελ), διαπραγματεύεται σκληρά και δεν φοβάται τις εμπλοκές. Αντίθετα τις επιδιώκει. Η πρόσφατη επίσκεψη της Άγγελα Μέρκελ στην Τουρκία με σήμα κατατεθέν τον περίφημο καθρέφτη - δώρο του προέδρου της Τουρκίας κατέδειξε κατά τον Cengiz Aktar, τούρκο δημοσιογράφο και ακαδημαϊκό, το μέγεθος της υποκρισίας του Βερολίνου έναντι της Άγκυρας με αντάλλαγμα την ενίσχυση της οικονομικής θέσης της Γερμανίας στην τουρκική οικονομία και τη διασφάλιση της διατήρησης του status quo που απορρέει από τη συμφωνία για το μεταναστευτικό, που είναι ο μεγάλος βραχνάς του γερμανικού πολιτικού κατεστημένου.

Είναι πλιού φαινότορο πως η κυβέρνηση, ο Κυριάκος Μητσοτάκης αλλά και η ελληνική κοινωνία καλούνται την αμέσως επόμενη περίοδο να διαχειριστούν σε μεσοπρόθεσμη βάση την τελική φάση της κρίσης με την Τουρκία. Ήδη το πολιτικό σύστημα προετοιμάζεται για την καταφυγή, με τον ένα ή τον άλλο τρόπο, στο Δικαστήριο της Χάγης. Προτιμάται ο όρος καταφυγή και όχι προσφυγή διότι ως φαίνεται η ελληνική διπλωματία αναγκαστικά επιλέγει τη Χάγη ως εναλλακτική έναντι μιας σοβαρής πολεμικής εμπλοκής με άγνωστες παράπλευρες ή ασύμμετρες απώλειες. Η προετοιμασία αυτή δεν γίνεται απευθείας με την Άγκυρα, αφού ως φαίνεται οι διάλογοι επικοινωνίας έχουν μπλοκαριστεί. Υπάρχουν και οι ειδικοί απεσταλμένοι, αρκεί να είναι άριστα πληροφορημένοι και προετοιμασμένοι.

Όσον αφορά το ίδιο το πολιτικό σύστημα, οι διακριτικές επαφές, οι ανταλλαγές απόψεων και οι συναντήσεις με αντικείμενο την ανταλλαγή πληροφοριών και εξηγήσεων διακομματικού χαρακτήρα πυκνώνουν όλο και περισσότερο. Οι καιροί ου μενεοί, βλέπετε. **A**

ΤΟ ΚΑΘΕΣΤΩΣ ΕΡΝΤΟΓΑΝ ΕΙΝΑΙ ΣΑΝ ΕΝΑ ΠΟΔΗΛΑΤΟ ΠΟΥ ΠΡΕΠΕΙ ΝΑ ΚΙΝΕΙΤΑΙ ΣΥΝΕΧΩΣ ΓΙΑ ΝΑ ΠΑΡΑΜΕΝΕΙ ΟΡΘΙΟ. Ο ΠΟΛΕΜΟΣ ΤΟΥ ΔΙΝΕΙ ΑΥΤΗ ΤΗ ΔΥΝΑΤΟΤΗΤΑ.

Εκδότης-Διευθυντής Φώτης Γεωργελάς

Σύμβουλος Έκδοσης Σταυρούλα Παναγιωτάκη
Διευθύντρια Σύνταξης Αγγελική Μπιρμπίλη

Γενική Διεύθυνση Διαφήμισης
Λουίζα Ναθαναήλ

Art Director Φώτης Πελιβανίδης

Τεχνικός διευθυντής Βάιος Συνταϊμάς

Υπεύθυνος Ύλης Τάκης Σκριβάνος
Επιμέλεια Ύλης Δήμητρα Γκρουζ

Διεύθυνση Web Δημήτρης Αθανασιάδης
Αρχισυντάκτες Γιάννης Τσάκαλος,
Έρρικα Ρούσου

Συντακτική ομάδα: Ν. Αμανίτης, Ν. Αργυροπούλου, Μ. Βελέντζας, Ντ. Βλαχοπούλου, Σ. Βλέτσας, Κ. Βνάτσιου, Ν. Γεωργελά, Ν. Γεωργιάδης, Κ. Γιαννακίδης, Α. Γκόρου, Β. Γραμματικογιάννη, Β. Γρυπάρης, Γ. Δημητρακόπουλος, Θ. Ευθυμίου, Μ. Ζουμπούλακη, Κ. Καϊμάκης, Κ. Καμπόσου, Δ. Καραθάνος, Μ. Κοντοβά, Ε. Κυριακίδου, Μ. Μαρμαρά, Δ. Μαστρογιαννίτης, Β. Ματζάρογλου, Ελ. Μπεζιριάνογλου, Γ. Νένης, Μ. Νομικός, Ευτ. Παλλήκαρης, Π. Παναγιωτόπουλος, Κ. Παναγοπούλου, Ν. Παπαηλιού, Γ. Παυριανός, Κ. Περρή, Μ. Προβατάς, Κ. Ρήγος, Ν. Σταμάτη, Ζ. Σφυρή, Σ. Τριανταφύλλου, Ευ. Τσαβδάρη, Σ. Τσιτσόπουλος, Σ. Χαράμη, Α. Χουρμούζη

Γραμματεία Σύνταξης Γεωργία Σκαμάγκα
info@athensvoice.gr
Υπεύθυνη οδηγού Δανάη Καμζόλα
avguide@athensvoice.gr

Ατελιέ Μορφούλα Βογιατζόγλου, Sotos Anagnos
Εικονογραφίες Θεοδωρή Μπαργιώτα, Β. Γκογκτζιλιάς, art@athensvoice.gr
Φωτό: Θανάσης Καρατζάς, Τάσος Βρεττός, Έκτορας Δ. Βούτσας, Κώστας Αμοιρίδης, Βαγγέλης Τάτσος

Advertising Manager Πέπη Κράλιοβιτς

Digital Advertising Director Εύα Βαγγέλν

Direct Market Στεφάνια Μουστάκη, Βασίλης Ζαφειρούλης, Κρύστα Φωτεινοπούλου
Υποδοχή Διαφήμισης Νίκη Σκαμάγκα
marketing@athensvoice.gr
Digital Advertorial Coordinator Έφη Ορφανάκου
efiorfanakou@athensvoice.gr
Digital Traffic Manager Εύη Ταρνάρη

Διεύθυνση Λογιστηρίου Έφη Μούρτζη
Λογιστήριο Ουρανία Μιχάλη, Μαρία Καραχοντζή, Βασίλης Νάκος, Μαίρη Λυκούση

Διαχωρισμοί - Εκτύπωση
Καθημερινές Εκδόσεις ΑΕ
Διανομή: Free Sunday

Athens Voice S.A.
Χαρ. Τρικούπη 22, 106 79 Αθήνα
Σύνταξη: 210 3617.360, 3617.369
fax: 210 3632.317
Διαφημιστικό: 210 3617.530, fax: 210 3617.310
Athens Voice Radio 102.5: 210 3648. 213
Αγγελίες: 210 3617. 369
Λογιστήριο: 210 3617. 170

www.athensvoice.gr

Αν δεν βρίσκετε την Α.Υ. στα σημεία διανομής, μπορείτε να επικοινωνήσετε στα τηλέφωνα: 210 3617.360, 210 3617.369

Κωδικός εντύπου: 7021
ISSN 1790-6164

Εβδομαδιαία εφημερίδα, διανέμεται δωρεάν. Απαγορεύεται η αναδημοσίευση, η αναπαραγωγή, ολική ή μερική, η διασκευή ή απόδοση του περιεχομένου της έκδοσης με οποιονδήποτε τρόπο, μηχανικό, ηλεκτρονικό ή άλλο, χωρίς προηγούμενη γραπτή έγκριση του εκδότη.

ΤΑ ΜΠΛΟΚ ΚΑΙ Ο ΓΚΡΑΜΣΙ

Της ΣΩΤΗΣ ΤΡΙΑΝΤΑΦΥΛΛΟΥ

Στα Τετράδια της φυλακής ο Αντόνιο Γκράμσι έγραφε, ήδη από τη δεκαετία του 1930, για τη σύγχρονη κρίση, για το κύμα του υλισμού και για το τέλος της αυθεντίας· για την κατάρρευση του κύρους των ηγεσιών. Όλα τούτα έχουν γίνει, προ πολλού, μέρος της ζωής μας· δεν μπορούμε να μιλάμε για κρίση – η κρίση είναι, εξ ορισμού, φαινόμενο προσωρινό και υπερβάσιμο. Ωστόσο, για να δικαιολογηθούν κοινωνικά κινήματα χωρίς ουσιαστικό περιεχόμενο, όπως είναι οι εκτεταμένες απεργίες εναντίον της μεταρρύθμισης του συνταξιοδοτικού συστήματος στη Γαλλία, δεν γίνεται λόγος μόνο για κρίση και για ορίζοντα εξαθλίωσης· γίνεται λόγος για ολική επίθεση της κυρίαρχης τάξης στον λαό· για Συντέλεια.

Ο Γκράμσι ανέλυε την ιδέα της κυρίαρχης τάξης η οποία είχε χάσει τη γενική συναίνεση· δεν ήταν ηγεμονική, δεν καθοδηγούσε τις υπόλοιπες· ήταν απλώς κυρίαρχη μέσω μιας μορφής καταναγκασμού. Αλλά, ποια είναι η κυρίαρχη τάξη στις σοσιαλδημοκρατικές ευρωπαϊκές κοινωνίες; Υπάρχει κάποια τάξη που ηγεμονεύει στην οικονομία και στο εποικοδόμημα (που επίσης ανέλυε ο Γκράμσι και το οποίο έχει αποκτήσει τεράστια βαρύτητα στον σύγχρονο κόσμο); Ο μεγάλος Ιταλός μαρξιστής έγραφε, ενώ βρισκόταν στη φυλακή του Τούρι, στην Απουλία, ότι οι μάζες είχαν απομακρυνθεί από τις παραδοσιακές ιδεολογίες αλλά δεν είχαν συγκροτήσει ένα καινούργιο ιδεολογικό σχήμα: Το παλιό πεθαίνει και το καινούργιο δεν μπορεί να γεννηθεί [...] Σ' αυτό το κενό παρατηρούμε ποικίλα νοσηρά φαινόμενα. Νομίζω ότι η εικόνα ταιριάζει στις μέρες αυτές, κυρίως αν προσθέσουμε την επίσης γραμμική ιδέα του κοινωνικού μπλοκ, των ομάδων που αντιπαρά τίθενται μεταξύ τους στη βάση μιας ηθικής και πολιτικής συνείδησης η οποία ενώνει κοινωνικές δυνάμεις με αλληλοσυγκρουόμενα συμφέροντα και, θεωρητικά τουλάχιστον, διαφορετική πολιτική κουλτούρα. Παρατηρούμε λοιπόν τον λαό να επιτίθεται (ή, κατά τη γνώμη της άκρας δεξιάς και της αριστεράς, να αντεπιτίθεται) στις ελίτ, τα άκρα στο κέντρο, τις μυθολογίες στον ορθολογισμό. Σημαντικός παράγοντας αυτών των συμμαχιών και των συγκρούσεων είναι ότι η αριστερά, στο πέρασμα του χρόνου, συμφιλώθηκε και υιοθέτησε ιδέες που δεν είναι μόνο ξένες, αλλά ανοιχτά εχθρικές με το όραμά της (εθνικισμό, επαρχιωτισμό, στήριξη του Ισλαμιστάν, ανάδειξη του λούμπεν προλεταριάτου σε επαναστατική δύναμη, υπεράσπιση μικροαστικής νοσοτροπίας βολέματος). Τι συμβαίνει επιτέλους;

Σε όλη την Ευρώπη, και ιδιαίτερα στη Γαλλία, στην Ιταλία και την Ελλάδα, έχουν σχηματιστεί δύο μπλοκ που διαφωνούν σε όλα – στο κοινωνικό μοντέλο, στην ευρωπαϊκή ολοκλήρωση, στη μετανάστευση. Δεν πρόκειται πια για πάλη των τάξεων· πρόκειται για ανταγωνιστικότητα μεταξύ εκσυγχρονισμού και διαιώνισης, για μια αναδιαμόρφωση της ταξικής αντιπαράθεσης εφόσον οι οικονομικές και κοινωνικές τάξεις δεν μπορούν πια να οριστούν όπως ορίζονταν στο παρελθόν, πριν από την απο-υλοποίηση της οικονομίας, την αποβιομηχανία, την ψηφιακή επανάσταση και την πολυπολιτισμικότητα. Με σχεδόν μηχανικό τρόπο, τα μικροαστικά στρώματα που κάποτε πρόσκειντο στη λαϊκή δεξιά ενώθηκαν με τα αντίστοιχα που πρόσκειντο στην αριστερά εναντίον του κοινού εχθρού. Δεν τίθεται ζήτημα κοινής ιδεολογίας και οράματος, αλλά ζήτημα μπλοκ, λαϊκού μπλοκ που έχει απέναντί του το μπλοκ των ελίτ. Ούτε τίθεται ζήτημα ηγεμονίας της αστικής τάξης ή των ελίτ· για την ηγεμονία χρειάζεται συναίνεση, έστω σχετική.

Από το ευρωπαϊκό κέντρο λείπει το ενωτικό αφήγημα που να πείθει μια ευρύτερη κοινωνική βάση για το εκσυγχρονιστικό του πρόγραμμα. Η πολιτική είναι, μεταξύ άλλων, ένας πόλεμος αφηγημάτων, για να μην πω μύθων. Πράγμα που μου θυμίζει το επεισόδιο της κατάληψης της Βαστίλλης, που, όπως όλοι ξέρουμε, ήταν από τον 17ο αιώνα μια μισητή

φυλακή πολιτικών και ποινικών κρατουμένων. Ως εδώ εντάξει· κυκλοφορούσαν όμως διάφοροι μύθοι για πλήθος άγνωστων κρατουμένων, για φρικτά βασανιστήρια, για αλυσοδεμένους σκελετούς, για υπόγεια κελιά όπου σάπιζαν όσοι έμπαιναν στη μύτη της μοναρχίας· τέτοιοι μύθοι τροφοδοτούσαν τη λαϊκή φαντασία. Όταν οι επαναστάτες μπορούσαν στη φυλακή τον Ιούλιο του 1789, διαπίστωσαν ότι υπήρχαν μόνον εφτά κρατούμενοι: τέσσερις πλαστογράφοι, δύο τρελοί (για έναν εκ των οποίων η οικογένειά του είχε πληρώσει για να τον κλείσει μέσα) και, σύμφωνα με μερικές μαρτυρίες, ο μαρκήσιος ντε Σαντ. Οι δε κρατούμενοι ζούσαν υπό σχετική καλές συνθήκες· υπήρχαν και τρεις βαλέδες που τους υπηρετούσαν στη διάρκεια της μέρας. Παρ' όλ' αυτά, η κατάληψη της Βαστίλλης αποτέλεσε τον ιδρυτικό μύθο της Γαλλικής Επανάστασης: όχι εντελώς αδικώς μιας και μέσα στη φυλακή υπήρχε ποσότητα πυρίτιδας που ήταν χρήσιμη για τους επαναστάτες. Να γιατί εφτά χιλιάδες πολίτες εισέβαλαν, λύντσαραν τους φύλακες και αποκεφάλισαν τον διοικητή, τον δύστυχο Ντε Λονέ (με το κεφάλι του οποίου έπαιζαν μπάλα)· το ότι η φυλακή θεωρούνταν σύμβολο της βασιλικής τυραννίας ήταν δευτερεύον.

Σήμερα η άκρα αριστερά και η άκρα δεξιά έχουν πείσει τους Ευρωπαίους ότι, αν δεν πεινάνε ήδη, θα πεινάσουν· κι ότι, εν πάση περιπτώσει, ζουν υπό καθεστώς απολυταρχίας. Η υπόθεση μοιάζει με τον μύθο της Βαστίλλης. Κι αν αναφέρω τον Γκράμσι είναι επειδή ασχολήθηκε με την έννοια της ιδεολογίας, μ' εκείνο το μείγμα αξιών, αντιλήψεων και συμπεριφορών μέσω των οποίων αντιλαμβανόμαστε τον υπάρχοντα κόσμο και συνδεόμαστε μαζί του. Δεν τον βλέπουμε με ουδέτερο αντικειμενικό τρόπο αλλά υπό την οπτική εκείνη γωνία που καθορίζουν οι μορφές συμπεριφοράς τις οποίες θεωρούμε δεδομένες και φυσικές. Κοντολογίς (και απλουστεύοντας), ο Γκράμσι, αν και διατήρησε τη μαρξιστική ιδέα της πάλης των τάξεων, την εξέτρεψε από το πεδίο της οικονομίας στο πεδίο των ιδεών. Η ιδεολογία σήμερα ξεκινά από τη φαντασίωση ότι στην Ευρώπη είμαστε αδικημένοι και δυστυχημένοι, κι ότι γι' αυτό υπάρχει μόνο ένας δρόμος: ο δρόμος. Έτσι, στον δρόμο κατεβαίνουν, για εκλογικά κέρδη, οπαδοί συντηρητικών παρατάξεων, όπως συνέβη στη Γαλλία με τα Κίτρινα Γιλέκα όπου η Εθνική Συσπείρωση της Μαρίν Λεπέν διαδύλωνε, σε ατμόσφαιρα αμχανίας, μαζί με τα συνδικάτα της αριστεράς: Μόνο μη με αγγίξεις! Σε όλη την Ευρώπη, κόμματα του Νόμου και της Τάξης, όπως η λαϊκή δεξιά και η ακροδεξιά, στηρίζουν απεργίες και συμμετέχουν σε διαδηλώσεις ανεξαρτήτως των συνδικαλιστικών διεκδικήσεων που είναι κρατιστικές και επιβαρυντικές για τους φορολογουμένους. Αν και οι απεργίες δεν ανήκουν στην κουλτούρα της δεξιάς, ο ομορτισμός ανήκει.

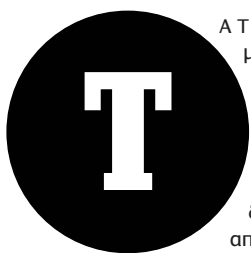
Η συγκολλητική ουσία του λαϊκού μπλοκ περιλαμβάνει την όλο και μεγαλύτερη δυσπιστία έναντι των κυβερνήσεων (μια αμερικανική ελευθεριακή στάση) και μια σκηνοθεσία ταυτότητας: είμαι εργαζόμενος, άρα με χωρίζει η παλιά ταξική τάφρος από τις εξουσίες και τις ελίτ· νόημα της ύπαρξής μου δεν είναι οι συμβιβασμοί αλλά οι αγώνες. Το πώς οι αγώνες συνδυάζονται με το όνειρο των μικροπρονομιών και της μακράς, γαλήνιας και πλουσιοπάροχης κρατικής μέριμνας που επιβαρύνει τους φτωχότερους, είναι ένα από τα νοσηρά φαινόμενα για τα οποία μιλούσε ο Γκράμσι. **Α**

Η ΙΔΕΟΛΟΓΙΑ ΣΗΜΕΡΑ ΞΕΚΙΝΑ ΑΠΟ ΤΗ ΦΑΝΤΑΣΙΩΣΗ ΟΤΙ ΣΤΗΝ ΕΥΡΩΠΗ ΕΙΜΑΣΤΕ ΑΔΙΚΗΜΕΝΟΙ ΚΑΙ ΔΥΣΤΥΧΙΣΜΕΝΟΙ. ΚΙ ΟΤΙ ΓΙ' ΑΥΤΟ ΥΠΑΡΧΕΙ ΜΟΝΟ ΕΝΑΣ ΔΡΟΜΟΣ: Ο ΔΡΟΜΟΣ

Η ΜΑΦΙΑ ΤΟΥ ΜΑΥΡΟΒΟΥΝΙΟΥ ΣΤΑ ΝΟΤΙΑ

Η Χερσόνησος της Ίστρια είναι η Τοσκάνη της Κροατίας. Έτσι την έχουν βαφτίσει όλοι οι τουριστικοί οδηγοί. Βρίσκεται στα σύνορα με τη Σλοβενία, είναι ένα από τα κοσμικότερα σημεία αναφοράς των Βαλκανίων και είναι γνωστή για δύο πράγματα. Το ένα είναι το περίεργο γεωλογικό φαινόμενο, ένα τεράστιο χάσμα, μόλις εκατό μέτρα από το περίφημο μεσαιωνικό κάστρο της περιοχής. Ένα χάσμα που καταλήγει σε έναν υπόγειο ποταμό και ήταν αυτό που ενέπνευσε τον Ιούλιο Βερν όταν έγραφε τις ιστορίες του Ματίας Σαντόρφ στο ομώνυμο μυθιστόρημά του. Το δεύτερο για το οποίο είναι γνωστή η Χερσόνησος της Ίστρια είναι πιο μυθιστορηματικό από τα έργα του Ιούλιου Βερν.

Του ΚΩΣΤΑ ΚΥΡΙΑΚΟΠΟΥΛΟΥ

ΤΑ ΤΕΛΕΥΤΑΙΑ ΧΡΟΝΙΑ, στα μυστηριώδη ασβεστολιθικά πετρώματα κάποιων απόμερων ακτών του έχουν βρεθεί αρκετά πτώματα, κυρίως ανδρών, σχεδόν όλα πυροβολημένα από πολύ κοντινή απόσταση με ημιαυτόματα όπλα. Οι

τελευταίες εικόνες που αποθήκευσαν οι εγκέφαλοι αυτών των ανδρών, πριν τους διαπεράσουν οι σφαίρες, ήταν τα πελώρια πανάκριβα γιοι του διαβαλκανικού οργανωμένου εγκλήματος. Άλλα φορτωμένα με κοκαΐνη άλλα με όπλα, άλλα με πανύψηλα μοντέλα. Όλα τους με πολύ μαύρο χρώμα, τόσο πολύ που πολλές φορές το βάρος τα κάνει να γέρνουν επικίνδυνα. Μία από τις εκδοχές αυτών των κυκλωμάτων του οργανωμένου εγκλήματος, σε αντίθεση με το κοσμοπολίτικο σκηνικό της Ίστρια, έκανε πριν από λίγες ημέρες μια δολοφονική επίσκεψη στα «Βλάχικα» της Βάρης. Ακόμα μία περιοχή των νοτιών προαστίων της Αθήνας όπου οι σφαίρες των μαφιόζων των χωρών του πρώην ανατολικού μπλοκ συνηθίζουν να πέφτουν σαν το χαλάκι, αλλά και οι ίδιοι να κυκλοφορούν δίπλα στη θάλασσα και κάτω από τον ήλιο της αθηναικής... Ριβιέρας, όπως αποκαλούν το παραλιακό τόξο από τη Γλυφάδα μέχρι και το Σούνιο.

Ο συναγεμώσιμος που σήμανε το μεσημέρι της Κυριακής 19 Ιανουαρίου σε όλες τις υπηρεσίες της ΕΛ.ΑΣ. που ασχολούνται με το διασυνοριακό οργανωμένο έγκλημα, δεν ήταν τυχαίος. Οι 24 σφαίρες εναντίον των δύο 43χρονων στην ταβέρνα «Βοσκοπούλα» της Βάρης, εκτός από την ολοκλήρωση του συμβολαίου θανάτου από τους τέσσερις εκτελεστές, δεν ήταν τίποτα περισσότερο και τίποτα λιγότερο από ακόμα μία... παρωνυχίδα στο μακρύ χέρι του διεθνούς και διαβαλκανικού οργανωμένου εγκλήματος. Οι δολοφονίες που έγιναν στα γνωστά «Βλάχικα» του Λεκανοπεδίου Αττικής είναι εξαιρετικά ανησυχητικές για τις ελληνικές υπηρεσίες ασφαλείας που έχουν απλώσει, για άλλη μία φορά, όλες τις διεθνείς εκθέσεις και τις αναφορές για τη δράση των κυκλωμάτων του οργανωμένου εγκλήματος στην Ευρώπη, τα Βαλκάνια και –φυσικά– την Ελλάδα. Στελέχη των υπηρεσιών αυτών εκφράζουν σχεδόν την απόλυτη βεβαιότητα ότι αυτό ίσως να είναι μόνο η αρχή για ακόμα έναν γύρο αιματηρών ξεκαθαρισμάτων λογαριασμών μεταξύ μεγάλων ονομάτων και γνωστών φατριών των Βαλκανίων στην Ελλάδα.

Όσο και αν οι δύο σύζυγοι των θυμάτων στη Βάρη, χήρες πια και μάλιστα η μία τραυματίστηκε ελαφρά στον μηρό από μία σφαίρα, καταθέτουν ότι το μόνο που ήξεραν για τις «δουλειές» των α-

ντρών τους ήταν ότι είχαν κάποια μπλεξίματα με «τα δικαστήρια στο Μαυροβούνιο», οι ελληνικές αρχές είναι σχεδόν βέβαιες: «Οι δύο ήξεραν ότι ήταν πολύ υψηλά στη λίστα της ομάδας που είχε παραγγείλει τις δολοφονίες τους». Τόσο το γεγονός ότι εδώ και έναν χρόνο τα θύματα πήγαιναν στις ταβέρνες της περιοχής και έτρωγαν μόνο τους χωρίς τις οικογένειές τους, κόβοντας κίνηση, όσο και το ότι ήταν εφοδιασμένοι με κρατικά διαβατήρια ώστε να περιορίζουν τους πιθανούς ελέγχους στην Ελλάδα καθώς η Κροατία είναι χώρα της Ε.Ε, είναι ενδεικτικά των ανησυχιών που είχαν ο Igor Dedovic και ο Stefan Stamatovic. Για τον δεύτερο μάλιστα εκκρεμούσε διεθνές ένταλμα σύλληψης για απόπειρα δολοφονίας, που εξέδωσαν οι αρχές του Μαυροβουνίου το 2016 και ο οποίος εθεωρείτο ότι κατείχε ηγετική θέση στη φατρία που προέκυψε μετά τη διάλυση της μαφίας του Kotor.

Σύμφωνα με τις πληροφορίες που έφτασαν τις αμέσως επόμενες ημέρες από το διπλό φονικό στη Βάρη, η επίθεση είναι άμεσα συνδεδεμένη με τον πόλεμο των συμμοριών «Skaljari» και «Kavac» στην περιοχή του Kotor στο Μαυροβούνιο. Κατά τη διάρκεια αυτού του πολέμου, αναφέρουν οι πληροφορίες, έχουν χάσει τη ζωή τους σχεδόν 40 άνθρωποι, όλων των ηγετικών βαθμίδων. Ο πόλεμος ξεκίνησε το 2015, όταν στην Ισπανία εντοπίστηκαν «ορφανά» περισσότερα από 200 κιλά κοκαΐνης που «χάθηκαν» στον δρόμο μετά από παραγγελία που είχαν οργανώσει οι Μαυροβούνιοι διακινητές όταν αποτελούσαν ένα ενιαίο καρτέλ. Η... αδέσποτη κοκαΐνη, όμως, χώρισε στα δύο το καρτέλ του Μαυροβουνίου και συγκεκριμένα της μίας και αδιαίρετης μαφίας του Kotor. Κι έτσι προέκυψαν οι δύο διαφορετικές ομάδες που επιδόθηκαν στο αλληλοξεκλήρισμα. Μέχρι τώρα, σύμφωνα με τις πληροφορίες των Αρχών, οι δύο ανταγωνιστικές φατρίες μοίραζαν νεκρούς στο Μαυροβούνιο, την Αυστρία και τη Σερβία. Προφανώς, οι «δουλειές» και κυρίως οι αιματηρές επεκτάθηκαν και προς την Ελλάδα. Η αξία της χαμένης κοκαΐνης, η οποία κατέληξε στις αποθήκες των ισπανικών αρχών, δεν άφηνε περιθώρια για συγκώρηση κανενός. Είκοσι εκατομμύρια δολάρια δεν είναι ποσόν που εξασφαλίζει τη συγκώρηση για κανέναν.

Σύμφωνα με ρεπορτάζ της «Καθημερινής» (26 Ιανουαρίου) η μαφιόζικη επίθεση με τους δύο νεκρούς στη Βάρη έχει σχέση με μία από τις μεγαλύτερες κατασχέσεις κοκαΐνης που έχει γίνει ποτέ. Η εφημερίδα αναφέρεται στην κατάσχεση 20 τόννων κοκαΐνης που έγινε Ιούνιο του 2019 από τις αμερικανικές αρχές στο φορτηγό πλοίο «MSC Gayane» στο λιμάνι της Φιλαδέλφειας. Εκεί, σύμφωνα με το ρεπορτάζ της «Καθημερινής», ο ένας εκ των δύο δολοφονημένων, ο Igor Dedovic, εθεωρείτο ένας από τους βασικούς υπευθύνους

για τη διαρροή των πληροφοριών περί του τεράστιου φορτίου της κοκαΐνης στις αμερικανικές αρχές, ενώ και οι δύο διατηρούσαν για τους εαυτούς τους τις... επαγγελματικές ιδιότητες του ειδικού που κλείνει συμφωνίες μεταξύ λατινοαμερικανικών καρτέλ και ευρωπαϊκών μεγάλων και σημαντικών κυκλωμάτων. Το κομβικό σημείο όλης αυτής της υπόθεσης των κατασχεμένων είκοσι τόννων κοκαΐνης με την τωρινή δολοφονία και των δύο στη Βάρη ήταν οι υποψίες που είχαν καλλιεργηθεί μεταξύ των δύο αλληλοσυγκρουόμενων ομάδων των Σέρβων μαφιόζων ότι ένας εκ των δύο είχε –με κάποιον τρόπο– θεωρηθεί υπεύθυνος για τη διαρροή πληροφοριών προς τις αμερικανικές αρχές. Οι ίδιες οι δικαστικές Αρχές της Πενσυλβάνια είχαν πει δημοσίως ότι όλη αυτή η επιχείρηση είχε οργανωθεί κατόπιν «εσωτερικής πληροφόρησης». Και φυσικά, ο βασικός νόμος ισχύει: Σε αυτές τις υποθέσεις, όταν ο ένας υποψιάζεται τον άλλον, συνήθως πέφτουν σφαίρες και μένουν πίσω χήρες και ορφανά.

Το Μαυροβούνιο μπορεί να είναι μία από τις μορφότερες και γραφικότερες περιοχές των Βαλκανίων αλλά διαθέτει επίσης μία σημαντική ιδιότητα που δεν αναφέρεται σε τουριστικούς χάρτες αλλά μόνο σε απόρρητες εκθέσεις διεθνών δικαστικών Αρχών. Είναι μία από τις λίγες πόλεις στα Βαλκάνια που λειτουργούν ως κέντρα του οργανωμένου εγκλήματος για τα δυτικά Βαλκάνια και μάλιστα για τις πιο προσοδοφόρες δραστηριότητες όπως: ναρκωτικά από τη νοτιοανατολική Ασία και Τουρκία προς Ευρώπη, λαθρεμπόριο τσιγάρων, trafficking γυναικών και μεταναστών, εμπόριο όπλων. Αυτές είναι οι βασικότερες και πιο βρώμικες εγκληματικές δραστηριότητες που έχουν καταγράψει οι διεθνείς οργανισμοί σε αυτό τον τουριστικό παράδεισο με τα βουνά, τα πανέμορφα φαράγγια και τις υπέροχες ακτές της Αδριατικής, μία εκ των οποίων είναι το Bar που θεωρείται ένα από τα σημαντικότερα κέντρα διακίνησης των μεγαλύτερων ποσοτήτων λαθραίων τσιγάρων στην Ανατολική Μεσόγειο. Πρώην στελέχη του ΣΔΟΕ που ασχολούνταν επί δεκαετίες με το λαθρεμπόριο τσιγάρων, έχουν να το λένε: «Σε περίπου 15 μεγάλα φορτία λαθραίων τσιγάρων που έχουν εντοπιστεί και κατασχεθεί τα τελευταία χρόνια σε ελληνικά χωρικά ύδατα, περισσότερα από τα μισά έχουν φορτωθεί ή έχουν χρησιμοποιήσει το λιμάνι του Bar, στην Αδριατική», λένε στην Α.Υ.

Το λαθρεμπόριο τσιγάρων στη συγκεκριμένη περιοχή είναι μία από τις σημαντικότερες δραστηριότητες που κατά καιρούς έχει αποδείξει, και στα μέρη μας, ότι το κίνημα, δεν έχει σημασία αν είναι λαθραίου προϊόντος ή όχι, σκοτώνει... Για παράδειγμα, αν θυμηθούμε τη δολοφονία με παγιωμένο αυτοκίνητο του Σέρβου Βλαντιμίρ Μποκάν, τον Σεπτέμβριο του 2000 στα Πηγαδάκια της Βούλας. Σύμφωνα με τις έρευνες που είχαν γίνει τότε, ο Σέρβος ήλεγχε τεράστιες αποθήκες διακίνησης λαθραίων τσιγάρων στο Bar του Μαυροβουνίου. Οι ελληνικές Αρχές είχαν, τότε, πολλές πληροφορίες που οδηγούσαν στο συμπέρασμα ότι, σύμφωνα με όλες τις ενδείξεις, ο Μποκάν είχε πέσει θύμα της διαμάχης που κατά τα φαινόμενα είχε ξεσπάσει τότε μεταξύ του ίδιου και ομάδων Σέρβων παραστρατιωτικών που ανήκαν και ελέγχονταν

από το καθεστώς του Σλόμπονταν Μιλόσεβιτς. Επίκεντρο των συγκρούσεων ήταν ο έλεγχος διαφόρων εγκληματικών δραστηριοτήτων, όπως το λαθρεμπόριο τσιγάρων αλλά και κασιόνων που εκείνη την εποχή αποτελούσε μία από τις επικερδέστερες δραστηριότητες των βαλκανικών μαφιόζικων οργανώσεων. Οι ομάδες εκείνες έμειναν γνωστές ως «Τίγρεις». Ήταν οι ομάδες που ελέγχονταν απόλυτα από τον Ζέλικο Ρασντάνοβιτς, τον γνωστό «Αρκάν» που δολοφονήθηκε στις 15 Ιανουαρίου 2000 στο Βελιγράδι. Ένα μήνα πριν από τη δολοφονία του Μποκάν, τον Αύγουστο του 2000, στην περιοχή της Βάρης είχε δολοφονηθεί ο Ιταλός Αντόνιο Σαβέρο Μπενβενούτο. Σύμφωνα με τις αναφορές των Αρχών, το θύμα της επίθεσης είχε συνδεθεί με τη διακίνηση μεγάλων ποσοτήτων λαθραίων τσιγάρων από κυκλώματα με έδρα το Μαυροβούνιο. Ο τελευταίος υπήρξε υψηλόβαθμο στέλεχος της μαφιόζικης οργάνωσης Sacra Corona Unita, μια εγκληματική οργάνωση από την περιοχή της Απουλίας στη Νότια Ιταλία και δραστηριοποιείται ιδιαίτερα στις περιοχές του Μπριντζι, του Λέτσε και του Τάραντα. Εκείνη την περίοδο, οι ελληνικές Αρχές είχαν πληροφορήσει ότι η συγκεκριμένη οργάνωση, εκτός από τα νότια προάστια της Αθήνας, είχε ισχυρές βάσεις στη Θεσσαλονίκη, την Πάτρα και την Ηγουμενίτσα, σε όλες τις πόλεις, δηλαδή, όπου υπάρχουν μεγάλα λιμάνια.

Το λαθρεμπόριο τσιγάρων, ιδίως στο β' μισό της δεκαετίας του '90 ήταν το απόλυτο βασίλειο του σερβικού οργανωμένου εγκλήματος με ιδιαίτερες διασυνδέσεις με ελληνικά κυκλώματα. Και φυσικά ο ρόλος της οικογένειας του Μιλόσεβιτς ήταν, ίσως, ο σημαντικότερος όλων. Πριν από τρία χρόνια, όπως είχε μεταδώσει και το ΑΠΕ, ο ειδικός εισαγγελέας της Σερβίας, Σλόμπονταν Ραντοβάνοβιτς, είχε διατάξει την έναρξη ανακριτικής διαδικασίας για το λαθρεμπόριο τσιγάρων την περίοδο 1996 - 2001. Στην αποκαλούμενη «μαφία του καπνού» εμπλεκόνταν, τότε,

εννέα άτομα, μεταξύ αυτών και η χήρα του Σλόμπονταν Μιλόσεβιτς, Μίρα Μάρκοβιτς και ο γιος τους, Μάρκο Μιλόσεβιτς. Ο ειδικός εισαγγελέας χαρακτήριζε τότε τη Μίρα Μάρκοβιτς και τον γιο της Μάρκο ως οργανωτές του δικτύου λαθρεμπορίας τσιγάρων. Η υπόθεση αυτή αφορούσε στο λαθρεμπόριο τσιγάρων κατά τη διάρκεια της διακυβέρνησης Μιλόσεβιτς, αλλά και μετά την πτώση του καθεστώτος μέχρι το 2001. Εκτός από τη Μίρα Μάρκοβιτς και τον γιο της, εμπλεκόνταν ο πρώην διευθυντής των τελωνείων και αμφιλεγόμενοι επιχειρηματίες, οι οποίοι είχαν φιλικές σχέσεις με την οικογένεια Μιλόσεβιτς. Ένας από αυτούς ήταν και ο δολοφονημένος Μποκάν.

Η χήρα του Μιλόσεβιτς πέθανε τον Απρίλιο του 2019 σε ηλικία 76 ετών σε νοσοκομείο της Μόσχας και οι στάχτες της σωρού της ενταφιάστηκαν στο Ποζάρεβατς της Σερβίας, μέσα στην αυλή του σπιτιού τους όπου έχει ταφεί και ο Σλόμπονταν Μιλόσεβιτς. Για την ιστορία του βαλκανικού οργανωμένου εγκλήματος θα πρέπει να αναφέρουμε ότι ο Μποκάν είχε δύο ορκισμένους εκθρούς στο λαθρεμπόριο τσιγάρων. Ένας ήταν ο Στάνκο Σούμποτιτς, γνωστός ως «Κέιν», και ο άλλος ήταν ο Μάρκο Μιλόσεβιτς, ο γιος του Σλόμπονταν. Οι προθέσεις του Μάρκο έναντι του Βλαντιμίρ είχαν γίνει γνωστές ήδη από το 1996, όταν έδωσε εντολή να κατεδαφιστούν τρία καταστήματα αφορολόγητων ειδών στα σύνορα της Σερβίας που ανήκαν και ελέγχονταν πλήρως από τον Μποκάν.

Ήδη, λοιπόν, από τα μέσα και τα τέλη της δεκαετίας του '90 υπήρχαν ισχυρές ενδείξεις ότι

Ο πόλεμος ξεκίνησε το 2015, όταν στην Ισπανία εντοπίστηκαν «ορφανά» περισσότερα από 200 κιλά κοκαΐνης που «χάθηκαν» στον δρόμο

ΠΡΟΑΣΤΙΑ

η Ελλάδα είχε ήδη αρχίσει να μετατρέπεται σε μαζικό «καταφύγιο» ξένων κακοποιών. Το πρώτο δείγμα ήταν η δολοφονία, τον Φεβρουάριο του 1997, του 37χρονου πρώην πράκτορα της ΚGB Αλεξάντρ Σαλόνικ, ο οποίος ήταν ηγετικό μέλος της μαφίας του Κουργκάκ και είχε βρεθεί στραγγαλισμένος στη Βαρυμπόμπη. Ο Σαλόνικ είχε δημιουργήσει βάσεις Ρώσων εκτελεστών στους Θρακομακεδόνες και στο Λαγονήσι, αποτελούμενες κυρίως από πρώην πράκτορες της πανίσχυρης ρωσικής μυστικής υπηρεσίας που αναζητούσαν νέους επαγγελματικούς ορίζοντες. Ωστόσο φαίνεται να ξέσπασε «εμφύλιος» μεταξύ των αλλοδαπών μαφιόζων. Θύμα της δολοφονικής διαμάχης ήταν και η 19χρονη φίλη του Σαλόνικ, πρώην «Μις Ρωσία», Σβετλάνα Κότοβα, το πτώμα της οποίας βρέθηκε διαμελισμένο σε μια βαλίτσα στο Λαγονήσι. Και εδώ, το, πράγματι, μπερδεμένο κουβάρι του βαλκανικού οργανωμένου εγκλήματος και οι απολήξεις του στην Ελλάδα φαίνεται να κάνουν μία στάση. Και μάλιστα στην κοσμική Γλυφάδα με πρωταγωνιστή τον Μάρκο Μιλόσεβιτς, λάτρη της καλοπέρασης που είχε βρει άσυλο στη Ρωσία ενώ εις βάρος του εκκρεμεί διεθνές ένταλμα σύλληψης από την Interpol. Ήταν γνωστό στις ελληνικές αρχές ότι ο Μάρκο ερχόταν συχνά στην Ελλάδα και μάλιστα πριν από τη δολοφονία του Μποκάν, ο δεύτερος τον φιλοξενούσε συχνά πυκνά στο σπίτι του στη Βούλα. Ακόμα μία περιοχή του Λεκανοπεδίου που προτιμάται ιδιαίτέρως από το βαλκανικό οργανωμένο έγκλημα. Όχι κατ' ανάγκην λόγω της φυσικής ομορφιάς αλλά, όπως λένε στην Α.Υ. στελέχη των δικτυικών Αρχών, για την πανεύκολη και ταχύτατη πρόσβαση στη θάλασσα. Και φυσικά όχι για λόγους αναψυχής...

Ο Μάρκο Μιλόσεβιτς, ένας άνθρωπος που έχει καταφέρει να γίνει πιο μισητός από τον πατέρα του, όπως έχουν πληροφορηθεί οι ελληνικές μυστικές υπηρεσίες, από ξένες υπηρεσίες, είχε εμφανιστεί πολλές φορές στην Αθήνα και συγκεκριμένα στη Γλυφάδα συνοδευόμενος από ιδιαίτερως εντυπωσιακές συνοδοίες. Κάποιες πληροφορίες ήθελαν, μάλιστα, τον Μάρκο Μιλόσεβιτς να ζει για μεγάλα χρονικά διαστήματα στο σπίτι του Μποκάν στην οδό Βαλαωρίτου, στα Πηγαδάκια της Βούλας, δίνοντας την εντύπωση σε πολλούς ότι μέσα στον μεγάλο χώρο εκείνης της βίλας ο μικρός Μιλόσεβιτς είχε το δικό του σπίτι ή, καλύτερα, το δικό του στρατηγείο. Οι εμφανίσεις του στη Γλυφάδα ήταν αξιομνημόνευτες. Κάποιοι λένε ακόμα και τώρα, και ας έχουν περάσει τουλάχιστον δέκα χρόνια από τότε, ότι έπεφτε σύρμα για το πού ακριβώς θα πήγαινε ώστε να φροντίσουν να υπάρξει χώρα για την Πόρσε του, την οποία ήθελε πάντα να βλέπει μπροστά στο μαγαζί που θα καθόταν...

Το σκληρό βαλκανικό οργανωμένο έγκλημα

Οι διασυνδέσεις και οι κόκκινες γραμμές με τις πολιτικές ηγεσίες και στελέχη της δημόσιας διοίκησης και, γενικώς, της κρατικής γραφειοκρατίας στα Δυτικά Βαλκάνια είναι όχι απλώς δεδομένες αλλά κάτι πολύ περισσότερο. Όπως έχει καταγραφεί στην έκθεσή της η Διεθνής Πρωτοβουλία Ενάντια στο Διεθνικό Οργανωμένο Έγκλημα για τα Δυτικά Βαλκάνια και η οποία δόθηκε στη δημοσιότητα μόλις τον Μάιο του 2019, στη συγκεκριμένη περιοχή του Μαυροβουνίου, μία από τις έξι των Δυτικών Βαλκανίων που έχουν ξεκινήσει τις διαδικασίες διατίπωσης αιτημάτων για να ενταχθούν στην Ε.Ε., οι περιφέρειες WB6 (από το wannabe), οι εκρήξεις βομβών σε παγιδευμένα κινητά σημεία αυτοκινήτων και μοτοσυκλέτες, οι εκτελέσεις από ελεύθερους σκοπευτές πρώην στελέχη των στρατιωτικών μυστικών υπηρε-

σιών που βγήκαν στην... ελεύθερη αγορά, είναι «μία πολύ συνηθισμένη κατάσταση». Αλλά και ο Τύπος δεν είναι στο απυρόβλητο.

Στα τέλη του 2018, όπως περιγράφει η συγκεκριμένη έκθεση, διαδηλωτές στην Αλβανία, στο Μαυροβούνιο και στη Σερβία, βγήκαν στους δρόμους κατά της διαφθοράς και της δράσης του οργανωμένου εγκλήματος στις χώρες τους. Ιδιαίτερη αίσθηση είχε προκαλέσει η περιπέτεια της δημοσιογράφου Olivera Lakic, η οποία, τον Μάιο του 2018, πυροβολήθηκε στο πόδι αφού πρώτα είχε αποκαλύψει τη διασύνδεση ανώτερων αξιωματούχων του Μαυροβουνίου με κυκλώματα λαθρεμπορίου τσιγάρων. Μια υπόθεση στην οποία είχαν πρωταγωνιστήσει άνθρωποι που μετά τη σύλληψή τους είχαν ανακριθεί επιμόνως για την πιθανή τους σχέση με τη δολοφονία του Σέρβου πολιτικού Oliver Ivanović στο Κοσσυφοπέδιο. Μια δολοφονία που από την πρώτη στιγμή είχε αποδοθεί στα κυκλώματα του οργανωμένου εγκλήματος του Μαυροβουνίου και της Σερβίας.

Στις αρχές Μαΐου 2018 η Olivera Lakic, δημοσιογράφος - ερευνήτρια της εφημερίδας του Μαυροβουνίου «Vijesti», έγινε στόχος επίθεσης ακριβώς ακριβώς έξω από το σπίτι της, στην πρωτεύουσα του Μαυροβουνίου, την Ποντγκόριτσα των 157.000 μόνιμων κατοίκων. Δράστης ήταν ένας άγνωστος σε εκείνην άντρας. Μόλις την είδε τράβηξε όπλο και της έριξε στο πόδι, χωρίς φωνές, χωρίς τον πανικό του επιτιθέμενου, πολύ ήρεμα. Φαινόταν, είπαν αυτόπτες μάρτυρες αλλά και η ίδια η δημοσιογράφος, ότι το είχε ξανακάνει πολλές φορές, οι κινήσεις του προδίδαν επαγγελματική ρουτίνα. Οι αστυνομικές Αρχές της χώρας που ανέλαβαν τις έρευνες μετά και από τις ρητές οδηγίες του πρωθυπουργού Dusko Marković για «ταχύτατες και αποτελεσματικές έρευνες», δεν είχαν κάτι συγκεκριμένο να πουν παρά μόνο ότι εξέτασαν εξονυχιστικά τις κάμερες ασφαλείας καθώς και αυτές που παρακολουθούσαν την κυκλοφορία στους δρόμους, στην προσπαθειά τους να εντοπίσουν τον δράστη.

Ο αρχισυντάκτης της εφημερίδας, Mihailo Jonovic, είπε τότε ότι έμεινε άφωνος από την επίθεση καθώς η δημοσιογράφος της εφημερίδας είχε αποκαλύψει πριν από έξι χρόνια από την επίθεση κυκλώματα διακίνησης μεγάλων ποσοτήτων λαθραίων τσιγάρων στα οποία εμπλέκονταν υψηλόβαθμα στελέχη της αστυνομίας της χώρας. Έναν μήνα πριν από την επίθεση στη δημοσιογράφο, μία βόμβα είχε τοποθετηθεί και εκραγεί έξω από το σπίτι άλλου δημοσιογράφου, τοπικής εφημερίδας στην περιοχή Bijelo Polje, στα βόρεια της χώρας. Συμπρωματικά, και αυτός είχε αποκαλύψει διάφορα για τις διασυνδέσεις αξιωματούχων της τοπικής αστυνομίας με κυκλώματα λαθρεμπορίου τσιγάρων αλλά και εμπορίου ναρκωτικών, καθώς όπως φαίνεται και στον σχετικό χάρτη της Διεθνούς Πρωτοβουλίας Ενάντια στο Διεθνικό Οργανωμένο Έγκλημα, η

συγκεκριμένη περιοχή έχει κομβικό ρόλο όχι μόνο για τα Βαλκάνια αλλά και για την Ευρώπη, ακόμα και για τις σκανδιναβικές χώρες. Οι επιθέσεις στον Τύπο δεν σταμάτησαν, εμπρησμοί γραφείων εφημερίδων, βανδαλισμοί σε γραφεία sites και άλλα που έκαναν το tweet της Αμερικανικής Πρεσβείας από τα γραφεία της στην πρωτεύουσα του Μαυροβουνίου, την Ποντγκόριτσα, να μοιάζει με ανέκδοτο: «Παρακολουθούμε με ιδιαίτερη προσοχή την υπόθεση της επίθεσης στη δημοσιογράφο Olivera Lakic. Οι δημοσιογράφοι είναι οι φρουροί της δημοκρατίας και θα πρέπει να προστατεύονται ώστε να κάνουν τη δουλειά τους με ασφάλεια», ανέφερε.

Η διπλή δολοφονία στα «Βλάχικα»

της Βάρης δεν είναι τυχαία, ούτε και απόλυτα συνδεδεμένη με τα 200 κιλά κοκαίνης που εξαφανίστηκαν από τα χέρια του κυκλώματος στην Ισπανία και έπεσαν στα χέρια των Αρχών. Μπορεί αυτό να σήμανε τη διάσπαση της μεγάλης φατρίας σε δύο βασικές ομάδες που επιδόθηκαν στην αλληλοεξόντωση, αλλά οι ρίζες είναι βαθύτερες και έχουν σχέση με τον έλεγχο της διακίνησης ναρκωτικών και λαθραίων τσιγάρων στην ευρύτερη περιοχή των Βαλκανίων και κυρίως με τα κυκλώματα στα οποία έχει κηρύξει πόλεμο ο σημερινός πρόεδρος του Μαυροβουνίου, Milo Djukanovic, ο πιο δυναμικός πρόεδρος της χώρας τα τελευταία 30 χρόνια. Ο ίδιος οδήγησε τη χώρα στην ανεξαρτησία της από τη Σερβία αλλά και μέσα στους κόλπους NATO. Παράλληλα, έχει υποσχεθεί ότι θα οδηγήσει τη χώρα και στην Ευρωπαϊκή Ένωση, κάτι που ελπίζει ότι θα έχει ολοκληρωθεί μέχρι το 2025. Άτυπα, όμως, έχει εξασφαλίσει τη συναίνεση και της ίδιας της ΕΕ αλλά για να επιτύχει κάτι τέτοιο ισχύει μία προϋπόθεση: Να κόψει κάθε ομφάλιο λώρο που συνδέει κρατικούς αξιωματούχους και κυβερνητικά στελέχη με τις τοπικές μαφίες του οργανωμένου εγκλήματος αλλά και να καταφέρει σημαντικά χτυπήματα στις τελευταίες. Παράλληλα, δέχεται σκληρή κριτική από τον αντιπολιτευόμενο Τύπο με αφορμή κάποιες αμφιλεγόμενες επιχειρηματικές κινήσεις του γιου του. Είναι πολλοί στο Μαυροβούνιο που αμφισβητούν τις προθέσεις του Προέδρου, που με

συχνές πηχρές δηλώσεις κηρύσσει ανένδοτο πόλεμο στο οργανωμένο έγκλημα.

Εις βάρος και των δύο που δολοφονήθηκαν στα «Βλάχικα» εκκρεμούσαν, όπως αναφέρουμε, διεθνή ένταλματα σύλληψης από το τμήμα της Interpol Μαυροβουνίου. Το ένταλμα για τον Igor Dedovic αφορούσε στα αδικήματα της συγκρότησης εγκληματικής οργάνωσης, της απόπειρας ανθρωποκτονίας, καθώς και της παράβασης του νόμου περί όπλων και εκρηκτικών. Το ένταλμα για τον Stefan Stamatovic αφορούσε στο αδίκημα της διεύθυνσης εγκληματικής οργάνωσης και της απόπειρας ανθρωποκτονίας. Και οι δύο είχαν στην πλάτη πολυετείς καταδικαστικές αποφάσεις για τις οποίες ήταν ενήμερες οι Αρχές όλων των χωρών μέσω διεθνών ενταλμάτων. Αυτό είχε αναγκάσει και τους δύο να εφοδιαστούν με κροατικά -άρα ευρωπαϊκά- διαβατήρια ελπίζοντας ότι δεν θα αντιμετωπίσουν ιδιαίτερους ελέγχους κατά τις εισόδους και τις εξόδους τους από τη χώρα. Ο πρώτος εφάρτε να είναι όχι μόνο ο σκληρότερος αλλά και να έχει ηγετικό ρόλο στην ομάδα «Skaljari».

Το 2016, μάλιστα, σύμφωνα με πληροφορίες που ήρθαν μέσω των γραφείων αστυνομικής συνεργασίας των δύο χωρών, ο Igor Dedovic είχε οργανώσει την απόπειρα δολοφονίας δύο ηγετικών στελεχών της αντίπαλης ομάδας σε ένα ανοιχτό πάρκινγκ της συνοικίας Rackite στο Κότορ. Είχαν φράξει το δρόμο του ΙΧ στο οποίο επέβαιναν οι «στόχοι» και άρχισαν να γαζώνουν. Οι τελευταίοι γλίτωσαν τρέχοντας να κρυφτούν σε έναν παρακείμενο φούρνο. Οι ελληνικές Αρχές ασφαλείας τηρούν εξαιρετικά επιφυλακτική στάση απέναντι σε αυτό τον πόλεμο των φατριών του Μαυροβουνίου ο οποίος επεκτάθηκε και επισήμως εκτός των συνόρων της χώρας που ονειρεύεται ότι σε μια πενταετία θα είναι μέλος της Ευρωπαϊκής Ένωσης. Είναι ένας από τους βασικούς νόμους στο οργανωμένο έγκλημα. «Όταν περιμένεις έστω και μία στο εκατομμύριο να πέσουν και άλλοι νεκροί μεταξύ τέτοιων ομάδων, θα πέσουν...» **A**

Οι ελληνικές Αρχές ασφαλείας τηρούν εξαιρετικά επιφυλακτική στάση απέναντι στον πόλεμο των φατριών του Μαυροβουνίου

2019

Τα

ΒΡΑΒΕΙΑ

των
αναγνωστών

Στο τέλος κάθε χρονιάς, κάνουμε τον απολογισμό. Τι είδαμε, τι ακούσαμε, τι διαβάσαμε, τι αγαπήσαμε. Οι αναγνώστες μας μέσα από το athensvoice.gr ψηφίζουν με τα δικά τους κριτήρια και εδώ μπορείτε να δείτε τα αποτελέσματα αυτής της ψηφοφορίας.

ΘΕΑΤΡΟ

ΠΑΡΑΣΤΑΣΗ

Πατέρας Σκην. Βασίλης Μπισμίκης / Θέατρο Αποθήκη

Αίος Θέατρο Βεάκη
Χορός με τη σκιά μου Εθνική Λυρική Σκηνή
Ρίττερ, Ντένε, Φος Θέατρο Τέχνης
Elepít Στέγη Γραμμάτων και Τεχνών
Ο χορός της φωτιάς Δημοτικό Θέατρο Πειραιά
Πριν την αποχώρηση Θέατρο Οδού Κεφαλληνίας
Φυλές Θέατρο Σταθμός
Αντιγόνη Σημείο Μηδέν
Το Νερό της Κολωνίας Εθνικό Θέατρο

ΓΥΝΑΙΚΕΙΟΣ ΡΟΛΟΣ

Μαρίνα Ασλάνογλου Πατέρας

Φιλαρέτη Κομνηνού Αρίστος
Στεφανία Γουλιώτη Ρίττερ, Ντένε, Φος
Λυδία Φωτοπούλου Η Γερτρούδη Στάν και η συνοδός της
Ναταλία Τσαίκη Αέρα
Άννα Μάσχα Άμλετ
Λουκία Μιχαλοπούλου Ρίττερ, Ντένε, Φος
Ρούλα Πατεράκη Πόλεμος και Ειρήνη
Αλεξάνδρα Αϊδίνη Top Girls
Δέσποινα Κούρτη Ο Γιος

ΑΝΔΡΙΚΟΣ ΡΟΛΟΣ

Τάσος Ιορδανίδης Πατέρας

Άρης Σερβετάλης Ρινόκερος
Μιχάλης Σαράντης Αίος
Κωνσταντίνος Μαρκουλάκης Ποιος φοβάται τη Βιρτζίνια Γουλφ
Γιώργος Χρυσαστάμου Μυτε
Αργύρης Ξάφης Ρίττερ, Ντένε, Φος
Οδυσσεύς Παπασηπλιόπουλος Άμλετ
Γιάννης Νιάρρος Life before Grammy's
Χρήστος Λούλης Χορός της φωτιάς
Μιχάλης Συριόπουλος Αρχή του Αρχιμήδη

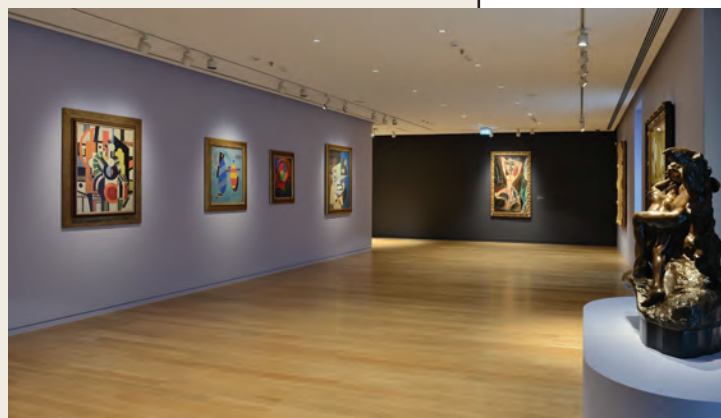
«Πατέρας»

Μαρίνα Ασλάνογλου

Τάσος Ιορδανίδης

ΕΚΘΕΣΗ

Ιδιωτική συλλογή Βασίλη και Ελίζας Γουλανδρή

Μουσείο Βασίλη & Ελίζας Γουλανδρή

Γιάννης Μόραλης, Αναδρομική έκθεση Μουσείο Μπενάκη
Πικάσο και Αρχαιότητα Μουσείο Κυκλαδικής Τέχνης
Δημήτρης Χαντζόπουλος και διγνώντας τα να γελάς Γκαλερί Ζουμουλάκη
Condo Unit Athens The Breeder
Γιάννης Ψυχοπαίδης, Ποιητικά Κέντρο Πολιτισμού Ιδρύματος Σταύρος Νιάρχος
For Ever More Images? Στέγη Γραμμάτων και Τεχνών
Γιώργος Γερόλυμος, Mare Liberum Γκαλερί Σκουφά
Κώστας Πράπηλου, [Σ]γγνωστοί προορισμοί κεφάλαιο 3: επανασύνδεση - μια δεύτερη ευκαιρία
Κυψέλη, πρώην οικία Ζαρίφη
Χωρίς Τίτλο II - Η Ελληνική Μεταπολεμική Αφαίρεση: Τα πρωικά χρόνια Μουσείο Αλεξάνδρος
Μυλωνά στο Θησείο

ΚΙΝΗΜΑΤΟΓΡΑΦΟΣ

ΑΝΔΡΙΚΟΣ ΡΟΛΟΣ

Άρης Σερβετάλης The Waiter

Γιάννης Στάνκογλου Φαντασία
Στέλιος Μάνινας Φαντασία
Χρήστος Πασσαλής Το θάμα της θάλασσας των Σαργασσών
Αντρέας Κωνσταντίνου Ακίνητο ποτάμι
Χρήστος Λούλης Ενήλικοι στην αίθουσα
Αδών Μπουσοδόκος Αναζητώντας τον Χέντριξ
Άκης Σακελλαρίου Εποφή
Δημήτρης Ήμελλος Η δουλειά της
Γιάννης Στάνκογλου The Waiter

ΓΥΝΑΙΚΕΙΟΣ ΡΟΛΟΣ

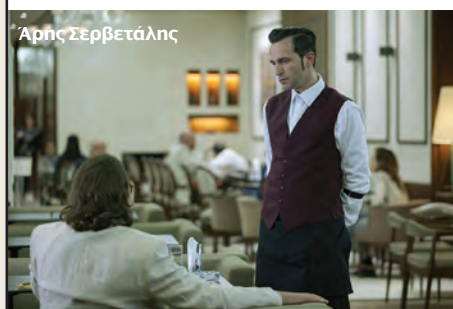
Καρουφυλλιά Καραμπέτη «Ευτυχία»

Κάτια Γκουλιώνη Ευτυχία
Αγγελική Παπούλια Το θάμα της θάλασσας των Σαργασσών
Νένα Μεντή Εποφή
Μαρίσσα Τριανταφυλλίδου Η δουλειά της
Βίκυ Παπαδοπούλου Αναζητώντας τον Χέντριξ
Ρένα Μόρφη Φαντασία
Στέλλα Φυρογέννη Παύση
Κάτια Γκουλιώνη Ακίνητο ποτάμι
Θεοδώρα Τζήμου Ελεύθερο θέμα

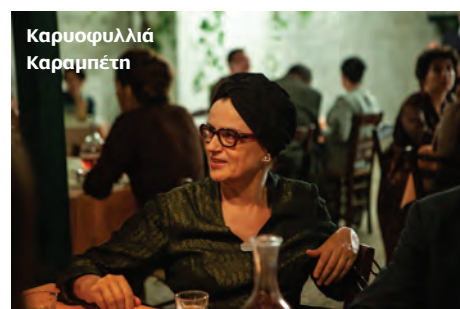
ΤΑΙΝΙΑ

Ευτυχία

The Waiter
Το θάμα της θάλασσας των
Σαργασσών
Φαντασία
Ενήλικοι στην αίθουσα
Αναζητώντας τον Χέντριξ
Η δουλειά της
Ακίνητο ποτάμι
Ελεύθερο θέμα
Παύση

Άρης Σερβετάλης

Καρουφυλλιά
Καραμπέτη

ΒΙΒΛΙΟ

NON FICTION

Ζευγάρια που έγραψαν την ιστορία της Ελλάδας Λένα Διβάνη (Πατάκης)

Η τελευταία μπλόφα Ελένη Βαρβιτσιιώτη - Βικτωρία Δενδρινού (Παπαδόπουλος)

Τα εσώψυχα του Ντίνου Χριστιανόπουλου, Μια εκ βαθέων δεκαετής συνομιλία Σωτηρία Σταυρακοπούλου (Ianos)

Ολίγη μπέσα, ωρέ πράττει! Η τελευταία ώρα του Θόδωρου Ανδρούτσου θωμάς Κοροβίνης (Αγρο)

Ελλάδα: Μια χώρα παραδόξως νεωτερική Γιάννης Βούλγαρης (Πόλης)

Απορατήρητοι Αγγελική Σπανού (Πόλης)

Ροκ σταρ Στέφανος Τσιτσόπουλος (Μεταίχμιο)

Ερασιτέχνης Επασαστάτης - Προσωπική Μυθιστορία Δοξιάδης Απόστολος (Ικαρος)

Στο Λονδίνο Ελεάννα Βλαστού (Πόλης)

Το πρωτείο της Δημοκρατίας - Η σοσιαλδημοκρατία μετά τη σοσιαλδημοκρατία Γιώργος Σικαντάρης (Αλεξάνδρεια)

ΒΙΒΛΙΟ

FICTION

Το λούνα παρκ στο ιερό βουνό Σώτη Τριανταφύλλου (Πατάκης)

Άλμα Χρήστος Χρυσόπουλος / Νεφέλη

Πικρό γάλα Μένιος Σακελλαρόπουλος / Ψυχογιός

Τα πύτρα Πάνος Αμυράς / Διόπτρα Γιγάντες και φασόλια Τάκης Καμπύλης / Καστανιώτη

Εκεί που ζούμε Χρήστος Κυθρεώτης / Πατάκη

Ο μεγάλος υπηρέτης Δημήτρης Σιωτάκης / Κέδρος

Αναψηλάφηση Βασίλης Γκουρογιάννης / Μεταίχμιο

Ρηκό νερό, σκιές Άκης Παπαντώνης / Κίχλη

Άγιοι τίποτα Κωνσταντίνος Κέλης / Bell

DJ

Anné

Blue Lagoon / Kormoranos Roman & Saradis

Thodoris Triantafyllou CJ Jeff

Kill Emil Blend Mishkin

Da Mike

Anatolian Weapons Ilias Pitsios / Dynamons

ΤΗΛ. ΣΕΙΡΑ

Άγριες μέλισσες Antenna

8 λέξεις ΣΚΑΙ
Κόκκινο ποτάμι Open Tv
Έρωτας μετά Alpha
Λόγω τιμής ΣΚΑΙ
Θα γίνει της πολυκατοικίας ΣΚΑΙ
Σπίτι είναι Alpha
Αν ήσουν πλούσιος Antenna
Κρατάς μουσικό Alpha
Λοστέρια στην άμμο Alpha

ΔΙΑΦΗΜΙΣΗ

Ο ναυτικός / Jumbo αντίστροφη μέτρηση 2019

Να μας το προσέχεις / Amstel
Κική Παπαγεωργακάκη - Φιλολόγος / Hellmann's
Σε ένα σπίτι IKEA ζεις πιο πολλά απ' όσα φαντάζεσαι
Μαμά μου έφαγα το τσούτσι! / Κοραμολέγκος
Στο Άμστερνταμ / Ιστορίες Melissa
Μονομαχία στο Ελ Password / Cosmote
Νέα μπισκότα Μιράντα με μειωμένη ζάχαρη
Κάθε Μέρο Γιορτή / MISKO με τη Σμαράγδα Καρύδη
Ανακαίνιση Κατοικίας / Alpha

ΤΡΑΓΟΥΔΙ

Monika Στάλα

Μπάμπης Παπαδόπουλος Το ροκ του Καραγιόζη
Stella Samba
Ταφ Λάθος Καλυψώ
Γιώργος Περρής Όλα ένα
Bloody Hawk Εικοσάλεπτο
Γιαν Βαν & Παύλος Παυλιδής
Na Na Na
Tareq All That She Wants
Νικίτας Κήνιτ & Billie My man, my gun and I
Lumiere Cosmopolitics

ΑΔΜΠΟΥΜ

Παύλος Σιδηρόπουλος & Δημήτρης Καρράς

Εξακρίβωση

Μόνικα Ο κήπος είναι ανθηρός
Συλλογή Grecospectiva 90s
Δημήτρης Μυστακίδης Εδώ & Εκεί
Vassilikos Amazing Grey
Nightstalker Great hallucinations
The Man From Managra King Time
Dury Dava Dury Dava
Sugahspank & The Swing Shoes
Cash
Bazooka Zero Hits

ΣΥΝΑΥΛΙΑ

Florence & the Machine Ηρώδειο

The Cure Πλατεία Νερού
Iggy Pop Πλατεία Νερού
Bryan Adams Γήπεδο Μπάσκετ ΟΑΚΑ
Cypress Hill Πλατεία Νερού
Madrugada Γήπεδο Tae Kwon Do
Θεόδωρος Κουρεντζής & Music Aeterna Μέγαρο Μουσικής
Slayer Γήπεδο μπάσκετ ΟΑΚΑ
Dead Can Dance Ηρώδειο
Eric Burdon Ηρώδειο

ΒΙΝΤΕΟΚΛΙΠ

Ρένα Μόρφη feat. Μάρκος Κούμαρης (Locomondo) Θα ανέβω να σε βρω

Katerine Duska Better Love
Μιθριδάτης Darth Mirth
ΛΕΕ Τίποτα στον κόσμο
Nalyssa Green Πάλη καλή
Γ. Δημόπουλος - Τ. Μελετόπουλος Redemption
Sin Boy x Madclip x Υρο x iLLEOo Mama?
Kristof The Yoga Class
Hume Assine feat. Anna Paspali Lonely
Κος Κ Ρενό

INSTAGRAM

LANDSCAPE

Venios George @vengio

Tzeirani Eleftheria @tzeirani.rita
Angelos Danalis @agdanx
IGOR @_i_g_o_r_--
Anna Sarika @anna_sarika
Πειλοπόννησος GR @peloponnese_gr
Leda de Piart @ledart
Tony kariotis @iamgreece
LOST BOYS BAR IOS @lostboysbar
Chris Pastalidis @pastalidis_greece

FASHION

Αγγελική Τσιώνου @angelikitsionou

Ευαγγελία Τσιορηίδα @evangelia_tsioriida
Μαλοματενία @malamatenia_
Λουκία Σανιδά @thefashionreportergr
Πασχάλης Καρατζέζος @pasqualekaratzetzo
Φωτεινή Τρέκα @super.foteini
Μαρία Καστάνη @maria.kastani
Έφη Γούση @efi_gousi
Euridice Chatoyant @yurichat
Αλεξάνδρα Διονά @ashinyday

FOOD

The Foodies @foodiesgr

Αμορμηδής Τσέγκου @thetastyother
Athens Foodie @athens.foodie_
Niki's Food @nikis_food
The Eaters @theeaters_gr
Ρόν Κόντου @__eatme__
Athens Food @athens.food
Καλλιόπη Αντωνιάδου @mademgateauxathens
Sweet Swivels @sweetswivels
Θεόδωρος Παπουρματζής @foodscriber.com

TRAVEL

Δημήτρης Καρβέλης @kexplorer10

Travel Vibe Gr @travelvibegr
Diana P. @blackswatchtravels
Alexey Soucho @souhoho
Αντώνης και Νατάσα @vforvacations
Γιάννης Αργύρης @travellingwithgiannis
Marina the Travel Blogger @magik.bean.travels
Maria Kofou @travelstoriesfrommyworld
Όλγα Μαρία Κοκοβού @undiscoveredpaths
Wanda @wanda_name_means_wanderer

Kuzina

2019

Τα

ΒΡΑ ΒΕΙΑ

των
αναγνωστών

ΓΕΥΣΗ

ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΔΗΜΙΟΥΡΓΙΚΗ

Kuzina

Βασίλειος
Varoulko Seaside
Cookoovaya
Hytra
Aleria
Sense
Artisanal
Olive Garden
Botrini's

ΔΙΕΘΝΗΣ

Σπονδή

C.T.C.
Vezene
L' Abreuvoir
G.B. Roof Garden
Pátka
Malabar
Premiere
VeriTable
Phi Beta Kappa

BAR-RESTAURANT

Balthazar

The Clumsies
Dirty Ginger
Noel
Pere Ubu
Rock n Roll
The Dalliance
42 Barstronomy
TGI Fridays
Coyoacan

GASTRO TAVERN

Ella Greek Cooking

Μαύρο Πρόβατο
Base Grill
Μάνη Μάνη
Τα Καραμνιδικά του Φώνη
Τραβόλα
Άμα Λάχει
Φίτα
Κισσόξ
Mousique Café & More

ASIAN & ETHNIC

Dos Hermanos

Nolan
Sushimou
Matsuhisa
Madame Phu Man Chu
The Sushi Bar
Tuk Tuk
Fuga
Exotic Izakaya
Thai Zab

Ella

Dos Hermanos

By The Glass

Talking Breads

WINE BAR RESTO

By the Glass

L'Audrion
Paleo
Θα σε κάνω Βασίλισσα
Gargaretta
Heteroclitto
Oinoscent
Kiki de Grece
Fabrica de Vino
Drupes & Drips

STREET FOOD

Talking Breads

Dirty Μάνη
Πρίγκιπας
Feyrouz
Hoocut
Po' Boys
Pera
Smak
Migada
Romatella

ΣΕΦ

Δημήτρης Ζύμπα - Νίκος Βοργιάς (Αλφίτση)

Μανώλης Παπουτσάκης (Χαρούφι)
Αλέξανδρος Χαραμπίοπουλος (Sense)
Γκίκας Ξενόκης (Aleria)
Άρης Βεζενές (Vezene, Birdman)
Τάσος Μανιός (Hytra)
Δήμος Μπαδόπουλος (Frater & Soror, Phi Beta
Kappa, Senios, Odori, The Clumsies)
Νίκος Θωμάς (Privilege, Simul)
Παύλος Κυριάκης (Λυκόβρυσον, The Zillers)
Αθάν Παροντί (VeriTable) **A**

Σπονδή

Balthazar

ADIDAS SUPERSTAR

Πόση ιστορία χωράει σε ένα ζευγάρι παπούτσια;

Γνωρίσαμε για πρώτη φορά τα adidas Superstar πριν από ακριβώς 50 χρόνια. Το 1970 η adidas πρωτοούστησε ένα παπούτσι που έμελλε να γράψει τη δική του ιστορία. Ξεκίνησε ως το αγαπημένο μπασκετικό των NBAers, αφού σε αυτό βρήκαν την έξτρα προστασία και την επαφή που χρειαζόνταν για τις υψηλές πτήσεις τους.

10 χρόνια μετά τα iconic adidas θα άφηναν τα courts, για να βρεθούν στον δρόμο. Η αμερικάνικη κουλτούρα αρχίζει να γίνεται όλο και πιο... urban και τα Superstar θα γίνουν το πάτημα των νέων που θα μεγαλώσουν με χιπ-χοπ ήχους. Ήταν τότε που το rap θα έπαιρνε τα πάνω του και εκα-

τομύρια κόσμου θα έκαναν τα sneakers μέρος της ζωής τους. Ήταν τότε που οι τρεις ρίγες της adidas θα υπογράψουν για πρώτη φορά συμφωνία με καλλιτέχνες. Δεν ήταν άλλοι από τους Run DMC που το 1986 θα φορέσουν τα iconic παπούτσια ενισχύοντας σημαντικά τη street εικόνα τους, ενώ τότε είναι που η γλώσσα του παπουτσιού αρχίζει να βγαίνει για πρώτη φορά έξω.

Τα 90s ήταν διαφορετικά, όμως τα adidas Superstar θα συνέχιζαν να γράφουν τη δική τους ιστορία. Οι νέοι πλέον παίρνουν τις ρόδες του skate και κάνουν φιγούρες. Τα γόνατα φθαρμένα και όλοι μας θα ψάξουμε το σωστό sneaker για

την περίπτωση. Τα Superstar θα δώσουν και πάλι τη λύση. Οι θρύλοι του skate θα τα κάνουν ξανά μόδα. Μια μόδα που δεν προσαρμόζεται απλά στην εποχή αλλά την ορίζει.

Το 2005 η adidas θα γιόρταζε τα 35 χρόνια από τον ερχομό τους κι όμως τα καλύτερα δεν είχαν έρθει ακόμα. Τα sneakers που πέρασαν από το NBA, τη χιπ-χοπ και το skate έχουν πια γίνει fashion statement. Θα τα δεις σε 50 διαφορετικές εκδοχές σχεδιασμένες από τον Pharrell Williams, θα τα συναντήσεις σε επιδείξεις μόδας και όλα δείχνουν ότι οι εκπλήξεις δεν σταματούν εδώ. Εσύ με ποια ιστορία των adidas Superstar ταυτίζεσαι;

The Orbit, όπως Beat

Λίγο πριν ανοίξει
τις πόρτες του,
επισκεφθήκαμε
το νέο εντυπωσι-
ακό κτίριο στους
Αμπελόκηπους

Του ΓΙΑΝΝΗ NENE
(panikoval500@gmail.com)

Φωτό: ΔΗΜΗΤΡΗΣ
ΚΛΕΑΝΘΗΣ

**ΤΟ ΔΙΕΘΝΕΣ ΑΡΧΙΤΕ-
ΚΤΟΝΙΚΟ ΓΡΑΦΕΙΟ**
που ανέλαβε την ολοκλή-
ρωση του κτιρίου είναι το
LC Architects, δηλαδή η
Νατάσσα Λιανού και ο Ερ-
μής Χαλβατζής, που έχουν
δουλέψει στο παρελθόν με
τη σπουδαία Zaha Hadid.

ΤΟ ΚΤΙΡΙΟ-ΦΑΝΤΑΣΜΑ, στην κάθοδο της λεωφόρου Κηφισίας, πριν το φανάρι της Πανόρμου, ήταν για δέκα περίπου χρόνια ένας θλιβερός, σκοτεινός και άδειος χώρος. Εδώ και λίγους μήνες, όμως, άρχισε να παίρνει ζωή. Άρχισε να αποκτάει διαστάσεις, καμπύλες, βάθος και χρώμα (λευκό), ίχνη πράσινου στις επιφάνειές του που, όπως φαίνεται, θα φουντώσουν και θα δώσουν ένα όμορφο καταπράσινο «διαστημόπλοιο» στην περιοχή της Αθήνας όπου βρίσκονται τα περισσότερα ψηλά της κτίρια, τους Αμπελόκηπους. Το όνομά του: *The Orbit*. Λίγο πριν ανοίξει τις πόρτες του αυτό το νέο τοπίο, το επισκεφθήκαμε. Η γνωστή αθηναϊκή και διεθνής πια εφαρμογή ταξί Beat έχει ήδη εγκατασταθεί σε τέσσερις ορόφους (8ο, 7ο, 6ο και 5ο), σε έναν ολόφωτο, «έξυπνο» και μοντέρνο εργασιακό χώρο.

Είχε γίνει ήδη γνωστό εδώ και καιρό ότι το διεθνές αρχιτεκτονικό γραφείο που ανέλαβε την ολοκλήρωση του κτιρίου είναι το LC Architects, δηλαδή η Νατάσσα Λιανού και ο Ερμής Χαλβατζής, που έχουν δουλέψει με τη σπουδαία Zaha Hadid. Οι ήρεμες καμπύλες, οι φωτεινοί χώροι, οι λευκές επιφάνειες άρχισαν να διαφαίνονται και να δημιουργούν, στα 42.000 τ.μ. του κτιρίου, αυτό που θα ονομαζόταν *The Orbit*, ένα όμορφο σύνολο από καθαρές γραμμές, δυναμική παρουσία και πράσινη συνειδηση.

Η πρώτη εντύπωση, τρεις μεγάλες γέφυρες με τεράστιο άνοιγμα, κρεμαστοί κήποι, χώροι διάδρασης εργαζομένων. Στη θεαματική είσοδο με τα μαύρα, λαμπερά μάρμαρα, μία τεράστια στήλη με πράσινα, ζωντανά φυτά δημιουργεί μία αίσθηση καταρράκτη.

Ο ιδρυτής και διευθύνων σύμβουλος της Beat, Νίκος Δρανδάκης

Στον τελευταίο όροφο της Beat, ψηλά, βρίσκεται το γραφείο του ιδρυτή και διευθύνοντα συμβούλου της εταιρείας, του Νίκου Δρανδάκη, όπου μας υποδέχθηκε. Στη μία πλευρά, μία ολόκληρη θεαματική «βιτρίνα» που απλώνει την Κηφισία μέχρι το βάθος της, ενώ από την άλλη, μία τεράστια ταράτσα *under construction* που πρόκειται, όπως φαίνεται, να φιλοξενήσει ένα κανονικό, μικρό δάσος.

Σε αυτούς τους τέσσερις ορόφους έχουν συγκεντρωθεί οι 380 υπάλληλοι της Beat, νεαρά μοντέρνα κορίτσια και αγόρια (το 90% με γένια) που απλώνονται νηφάλιοι και online με τις μικρές έξυπνες συσκευές τους, στα μικρά και μεγάλα γραφεία, στα meeting rooms ή στα χρωματιστά μίνι lounge που υπάρχουν σε γωνίες. Στο μήκος των τεράστιων διαδρόμων, μικρά booths με επένδυση «για ηχομόνωση», για το ζεν των εργαζομένων. Λευκές επιφάνειες με χρωματιστές λεπτομέρειες, μεγάλες τζαμαρίες γεμάτες πολύχρωμα rostit και σημειώσεις γραμμένες βιαστικά με μαρκαδόρο την ώρα του brainstorming (όπως έκανε ο Russell Crow στο *A Beautiful Mind*).

Η Beat γεννήθηκε σε αυτήν εδώ την πόλη, γεγονός που την κάνει να έχει πολύ πιο ισχυρό brand και η επίδραση που έχουμε είναι μεγάλη. Αυτό είναι πολύ σημαντικό για το τι αποτύπωμα αφήνουμε στην Αθήνα.

Την ημέρα της επίσκεψης, η γκαλερί Artion είχε τοποθετήσει στους χώρους των γραφείων της Beat υπέροχα, πολύχρωμα έργα pop art ελληνικών και ξένων καλλιτεχνών (Fabienne Arietti, Hiro Ando, Henri iglesis, Youn, Victoria Domski κ.ά.) δίνοντας την αίσθηση playground. «Δοκιμάζουμε και θα δούμε ποια θα κρατήσουμε» λέει ο Ν. Δρανδάκης.

«Ήταν ένα πλάνο που κράτησε περίπου τρία χρόνια. Όταν άρχισε να μεγαλώνει πολύ η ομάδα, γνώρισα τυχαία τον Ερμή και τη Νατάσα, τους αρχιτέκτονες, και είχαμε μια ιδέα να πάρουμε ένα ολόκληρο εργοστάσιο υποδηματοποιίας πίσω από του Παυλίδη στα Πετράλωνα για να το κάνουμε το νέο σπίτι της Beat. Θα το ονομάζαμε μάλιστα e-Code Factory, Εργοστάσιο Κώδικα δηλαδή, συνδέοντας τη βιομηχανική του ιστορία με το μέλλον του. Επειδή άργησε να προχωρήσει αυτό το έργο είχαμε αρχίσει να ψάχνουμε για έναν καινούργιο χώρο, όταν οι αρχιτέκτονες είχαν την ιδέα και με έφεραν σε επαφή με τον Όμιλο Βιοχάλκο, που έχει στην ιδιοκτησία του αυτό το κτίριο από την εποχή που ήταν γιαγιά ακόμα, είχε μείνει έτσι περίπου 10 χρόνια λόγω της κρίσης. Η συνεννόηση ήταν, “αν εσύ μου δεσμεύσεις κι τετραγωνικά εγώ προτίθεμαι να βάλω τα χρήματα να ολοκληρωθεί το έργο”. Δέχτηκα, με την προϋπόθεση να ολοκληρώσουν το κτίριο οι δύο αρχιτέκτονες κι έτσι προχώρησε το Orbit κι εμείς νοικιάσαμε το ένα τρίτο. Η ονομασία ήταν ιδέα των αρχιτεκτόνων, οι ίδιοι διαμόρφωσαν και τα γραφεία μας».

Το Orbit στις πλαϊνές του πλευρές θα έχει μεγάλες κάθετες ζώνες με πράσινο, ενώ ο Νίκος Δρανδάκης θέλει να υπάρχουν και installations τέχνης στην είσοδο, κάνοντας το κτίριο ακόμα πιο όμορφο. Όπως λέει: «Το Orbit θα πάρει οικολογική πιστοποίηση LEED, μάλλον platinum, δηλαδή πλήρως πράσινο. Επειδή έχουμε μία πολύ μεγάλη κουζίνα στον 8ο όροφο, υπάρχει ένα πλήρες πρόγραμμα ανακύκλωσης. Μάλιστα σκεφτόμαστε να κάνουμε κάποιου είδους κομποστοποίηση με το περίσσειμα από τα εκατοντάδες είδη γευμάτων που σερβίρουμε στους υπαλλήλους μας, μια και συνεργαζόμαστε με catering. Έχουμε πολλές ιδέες πάνω σε αυτό.

Στα γραφεία μας θα δώσουμε όλα αυτά τα benefits που δίνουν οι μεγάλες εταιρείες στους υπαλλήλους τους, από το φαγητό μέχρι υπηρεσίες για γυναίκες που είναι σε εγκυμοσύνη ή έχουν μωρά παιδιά, γυμναστήρια, ντουζιέρες και άλλα διάφορα. Το κυριότερο όμως είναι ότι αυτά τα γραφεία θέλω να γίνουν ένας χώρος όπου θα φέρνουμε όλους τους ενδιαφέροντες ανθρώπους, καλλιτέχνες, επιστήμονες, από την Ελλάδα και το εξωτερικό, να μιλάνε κυρίως στους δικούς μας υπαλλήλους αλλά και σε περισσότερο κόσμο και να δείχνουν τη δουλειά τους ζωντανά και σε live streaming. Θα το ονομάσουμε *Beat Talks*. Το γεγονός ότι η Beat γεννήθηκε σε αυτήν εδώ την πόλη, την κάνει να έχει πολύ πιο ισχυρό brand και η επίδραση που έχουμε είναι μεγάλη. Αυτό είναι πολύ σημαντικό για το τι αποτύπωμα αφήνουμε στην Αθήνα».

The Orbit, Κηφισίας 115, Αμπελόκηποι

ΓΡΑΦΕΙΑ BEAT Πολλαπλοί χώροι εργασίας, ανοικτοί αλλά και πιο ιδιωτικοί, όπως και χώροι διαλείμματος και παιχνιδιού, silent-music-room, χώρος προβολών ταινιών, βιβλιοθήκη, χώροι χαλάρωσης και brainstorming, VR room αλλά και χώρος meditation και γυμναστικής

ΛΕΝΑ ΚΙΤΣΟΠΟΥΛΟΥ

Ζωγραφίζει, παίζει, γράφει, σκέφτεται, ζει και μιλά πάντα παράφορα. Ευτυχώς!

Του ΣΤΕΦΑΝΟΥ ΤΣΙΤΣΟΠΟΥΛΟΥ - Φωτό: ΘΑΝΑΣΗΣ ΚΑΡΑΤΖΑΣ

Τίτλος έκθεσης «Between My Legs». Παγωμένο Μεταξουργείο, καταφτάνει, καθόμαστε στα υπαίθρια τραπέζια μιας ταβέρνας-καφετέριας. Μέσα κολατσιάζουν απόμαχες τραβεστί. Ντίβες του πεζοδρομίου κάποτε, τώρα άβαφες και αμακιγιάριστες, έκπτωτες βασιλοπούλες. Between my Legs: Πριαπικοί σάτυροι και γριές ή κοριτσάκια ψόφια για κουτούπωμα ή μαστίγιο, απαιτητικοί εραστές, αφέντρες, σκλάβοι, κτηνικοί πορνόγεροι και άμαθοι - άμαχοι ονειροπόλοι που βρέθηκαν στο όργιο κατά λάθος, τέτοια απεικονίζονται στους πίνακες της έκθεσης. Ζωή; Σεξ και βία; Γκαρσονιέρες των οργίων; Σαλονάκια αστικής παρακμής;

Λένα Κίτσοπούλου, σκηνοθέτρια, ηθοποιός, λαϊκή τραγουδίστρια, λογοτέχνης και τώρα και ζωγράφος. Στην τέχνη της, είτε ξεκινά να γράφει θεατρικό ή διήγημα, ή εδώ στους καμβάδες της, σίγουρα συμβαίνουν μεγαλύτερα και αγριότερα πράγματα από ό,τι στην ίδια τη ζωή. The world is sad.

Στην παρούσα καλλιτεχνική έκθεση παρουσιάζεται περιεχόμενο αυστηρώς ακατάλληλο, σεξουαλικές σκηνές, εκθέματα που μπορεί να προκαλέσουν ενόχληση, βωμολοχική φρασεολογία.

Και ζωγράφος; Νέα τρέλα, ή παλιά αγάπη; Πάντα ζωγραφίζα, από μικρή εκφραζόμουνα με τις εικόνες, έφτιαχνα δικές μου χειροποίητες στο σπίτι μου, σε χαρτάκια ή ακουαρέλες. Έστηνα και κάτι κόμιξ δικά μου φανταστικά, ως κι αφίσες έφτιαχνα για παραστάσεις στο σχολείο μου, άντε έλεγα στους συμμαθητές μου, άντε να κάνουμε κι ένα φανζίν περιοδικάκι, πέθαινα για εικόνες, με εντρίγκαρε η ζωγραφική. Και μετά ήταν και το Γερμανικό σχολείο που πήγαινα και με ενθάρρυνε δημιουργικά, το ίδιο κόλλημα είχα κι αργότερα που πήγα στη θεατρική σχολή. Όμως, όταν άρχισα να πηγαίνω συστηματικά στη Σαντορίνη, όπου έχω ένα σπίτι, εκεί ήταν που τρελάθηκα. Τα πρώτα χρόνια πήγαινα μόνο για διακοπές, ή για να γράφω, σιγά σιγά όμως κώθηκα δημιουργικά στα πράγματα του νησιού, εκεί πρωτοξεκίνησα και το τραγούδι, πρώτα σε ένα μαγαζί. Τώρα βέβαια η φάση τελείωσε, αλλά τότε, πέρα από τα μουσικά, γνώρισα κεραμίστες, που είχα ανέκαθεν και τρέλα με τα εργαστήρια, καλλιτέχνες, ζωγράφους, τρύπωννα στα στούντιό τους και αυτό ήταν, ερωτεύτηκα τους ηπλούς, τις κατασκευές, τα γλυπτά...

Αφού τόσο πολύ σου άρεσε η ζωγραφική, γιατί δεν έδωσες για Καλών Τεχνών και διάλεξες σπουδές θεάτρου; Όλα ήθελα να τα κάνω μικρά, και θέατρο και Καλών Τεχνών, είχα πάει ως και σε φροντιστήριο σχεδίου. Έλεγα πως θα γίνω ή ζωγράφος ή ηθοποιός ή μουσικός ή τραγουδίστρια, χορεύτρια, άπειρα φυλλάδια σπουδών μαζεύονταν στο σπίτι μου, είχα μέγα μπέρεμα στο τι να διαλέξω. Το θέατρο με κέρδισε γιατί είχε μια πολύ καλή ομάδα η Γερμανική Σχολή που ανέβαζε παραστάσεις, θυμάμαι. Πήγα και εξαιτίας μίας, μετά που τελείωσε και γύρισα σπίτι, έκλαιγα όλη τη νύχτα, εκεί έγινε το κλικ, ξεκαθάρισα μέσα μου κι όρμηξα.

Η οικογένειά σου σε ενθάρρυνε; Φουλ ενθάρρυνση. Ήμασταν μια μέση οικογένεια, που μπορούσε να με στηρίξει να πάω στο εξωτερικό. Διάλεξα να μείνω στην Αθήνα γιατί από πάντα είχα μια διπολική σχέση μαζί της. Διπλή σχέση, αγάπη τρελή για το γλέντι, τα καφενεία, τα ρεμπέτικα τραγούδια, αυτό το να τα κάνουμε πουτάνα όλα σε μια νύχτα, να ξενυχτήσουμε και να ζήσουμε έντονα με εντρίγκαρε. Το έξω της Αθήνας ήταν και είναι που με συνδέει ακόμα μαζί της, αλλά τότε ήταν και εφηβεία, ρεμπελιό, ηλικία που βριζαμε και τους έξω, «έλα, μωρέ, τους ξενέρωτους». Στο Γερμανικό είχαμε και κάτι καθηγητές σκέτη απόγνωση με όλο το πακετάκι-λουκ του Γερμανού, πέδιλο με κάλτσα, οργάνωση, πειθαρχία... Πήγα έναν χρόνο στη Γερμανία για να

σπουδάσω, στο Μόναχο. Γράφτηκα στη Φιλοσοφική, είχα σκοπό να δώσω και για θέατρο, αλλά δεν μου βγήκε. Ρε, ήμουνα κλεισμένη σε ένα δωμάτιο κι άκουγα λαϊκά τραγούδια κι έτρωγα μέλι Αττικής με παξιμάδια, τόσο που μου έλειπε το εδώ, ξενιτιά σκέτη φρίκη.

Στο «Between My Legs» τι παίζει; Με τον τίτλο κατ' αρχήν, και τα έργα στη συνέχεια...

Είναι τραβηγμένες στα όρια οι εικόνες και οι φράσεις. Κοίτα, και πώς διάολο θα το γράφεις τώρα να δω, σε όλα όσα κάνω αυτό που με κινεί, είτε πρόβλημα που με καίει, είτε το υπαρξιακό μου, είτε το ερωτικό μου, αυτό που κάνει το κεφάλι μου να φεύγει και να εκρήγνυται, είναι η κάβλα μου για τα πράγματα. Αυτό που με κάνει να βγαίνω εκτός εαυτού και να κάνω την τέχνη μου. Έτσι μου άρεσε πολύ ο τίτλος «Between My Legs» κι όλο αυτό το παιχνίδι με τα δύο φύλα, την ταυτότητα, την αναζήτηση της και τις αναζητήσεις μου γενικώς.

Το πρωτογενές υλικό σου από πού πηγάζει;

Η εικόνα, η αφορμή, το έναυσμα... Μωρέ, είναι θέμα παρατηρητικότητας πρώτα από όλα αλλά και ενσυναίσθησης. Στον δρόμο, στο μετρό, στο λεωφορείο, αλλά και στην οικογένεια, και δεν μιλώ για τη δική μου, που ήταν μια χαρά, όμως σε όλους μας, κι αν όχι στη δικιά μας, αλλά σε κάποιου φίλου γνωστού μας, δεν υπήρχε και δεν υπάρχει πάντα κάτι άρρωστο και σάπιο; Μια παρενόχληση, μια βία, ένα πριόνισμα των φτερών, μια απαξίωση;

Βρίσκεις εύκολα στέγη για όσα κάνεις; Όχι, βρε, ακόμα υπάρχουν άνθρωποι του χώρου, σκηνοθέτες, αιθουσάρχες, που προβληματίζονται με μένα, τύπου τώρα με αυτά που κάνεις όπως τα κάνεις πού να σε βάλω! Μην τρωε παραμύθι από το αν γράφονται κάποιες καλές κριτικές στον τύπο, κι έκανα και μερικά σουξέ, γιατί αν εξαιρέσω τη Στέγη Ιδρύματος Ωνάση, που έχω μαζί τους μια ανοιχτή πόρτα και κάναμε ή θα κάνουμε πράγματα, στο θέατρο ας πούμε, αλλού εκτός Στέγης, έχω να κάνω δύο χρόνια παράσταση. Που μου λες πως έγινα αποδεκτή! Δεν κάνω παράπονο, δεν κλαίγομαι, δεν είναι το στιλ μου να μεμψιμοιρώ, και χαίρομαι να μη με καταλαβαίνουν αυτοί που δεν τους καταλαβαίνω ούτε εγώ, απλώς πιάνουν πολύ χώρο αυτοί, έχουν γεμίσει το λεωφορείο και σπρώχνουν, αλλά χαίρομαι να μην είμαι mainstream, παίρνω πολλή αποδοχή από εκεί που θέλω να την πάρω. Όχι, είναι πολύ δίκαια τα πράγματα και νιώθω τυχερή, στην τελική έμαθα τόσα χρόνια να βρίσκω ρωγμές και με τον τρόπο μου να κάνω ό,τι γουστάρω, να όπως τώρα εδώ, που βρέθηκε η Breeder για τα έργα μου. Νιώθω τεράστια ευγνωμοσύνη και τιμή που με προσκάλεσε αυτή η γκαλερί. Αλλά δεν χτυπάει το τηλέφωνο έτσι όπως μπορεί να

νομίζεις, πώς να σ' το πω...

Σε τι φάση πρέπει να βρεθείς, για να φτιαχτείς και να φτιάξεις; Εγώ είμαι του βασάνου. Ακόμα κι αν δεν με κυνηγάει κάτι, το εφευρίσκω μέσα στο κεφάλι μου. Άπειρες φορές έβαζα τα κλάματα σε ένα μπαρ, ας πούμε, για μια σχέση ανύπαρκτη που τη σκάρωνε στο μυαλό μου. Πάντα παράφορα ερωτευμένη ήμουνα ακόμα κι όταν δεν ήμουνα ερωτευμένη. Θέλω ένα κίνητρο, μια απόγνωση ακόμα και κατασκευασμένη, αλλά έχω κι ένα κόλλημα με το παρελθόν, ανακαλώ π.χ. κάτι, ή κλαίω για αυτά που δεν έχω. Με κιντοποιεί αυτός ο πόθος και το ανεκπλήρωτο, η αναμονή, πέφτει η νύχτα και περιμένω να γίνει ένα θαύμα. Δεν παύω να πιστεύω πως κάτι θα συμβεί, γι' αυτό και μου αρέσει πάντα να βγαίνω τις νύχτες έξω. Σαν λυκάνθρωπος.

Καμιά φορά, σε πανί, σκηνή ή πίστα, ασχέτως που ξέρουμε πως είναι ενορκήστρωση, η ζωή δεν μοιάζει πιο αληθινή μέσα στο ψέμα της πλοκής; Άρα και πιο επιθυμητή;

Εννοείται. Από παιδάκι ως και τώρα θέλω να τη ζω τη ζωή σαν ταινία. Παραμυθιάζομαι και παραμυθιάζομαι με το κινηματογραφικό, την υπερβολή, το παραμύθι με εκκινεί. Να ανεβαίνω πάνω στη σκηνή ή το πάλλο, να ανάβω τσιγάρο, να πίνω ποτό και εκεί που παίζω, περικυκλωμένη από τα σκοτάδια μου, ξαφνικά να ξεθαμπώνω ο καπνός από τα τσιγάρα και να μπαίνει εκείνος. Που θα μου την πέσει, αφού με κοιτάξει με σημασία. Γιατί, υποτίθεται, με έχει καψουρευτεί τρελά, αλλά εγώ θα τον αγαπήσω περισσότερο και πιο απελπισμένα περισσότερο, και θα ζήσω σαν τη Ρόζα Εσκενάζι. Αυτή η αίσθηση και η προσμονή είναι που με φτιάχνει. Είναι το πιο ωραίο πράγμα η προσμονή, αλλιώς δεν θα πίστευα σε τίποτα.

Κλείνω με τελευταία ερώτηση: πώς πάμε από φιλία, έρωτα και ευτυχία; Επειδή μίλησες προηγουμένως για την προσμονή. Μωρέ όλα τα έχω! Την ξεζουμίζω τη ζωή, ό,τι μου προσφέρει το αρπάζω και το γλεντώω και το ανταποδίδω, μέχρι να πεθάνω. Αν και να σου πω την αλήθεια δεν νιώθω πολύ ευτυχημένη που γεννήθηκα, κι ας παρτάρουμε. Πολύ πόνος και απώλεια, και μετά γηρατειά και κάπως αν μπορέσουμε να φύγουμε αξιοπρεπώς, αφού χαιρετήσουμε τους άλλους, τους δικούς μας, που θα φύγουν πριν από εμάς. Ξέρεις κάτι; Αν μου έβαζαν επιλογή, όταν ήμουν σπερματοζώαριο, ποιο από όλα σας θέλει να γονιμοποιηθεί και θέλει να βγει εκεί έξω, εγώ νομίζω πως δεν θα δήλωνα. Άσε που τώρα τελευταία με έχει πιάσει και μια τρέλα πως δεν θα ζήσω πολύ και θα πεθάνω σύντομα... **Α**

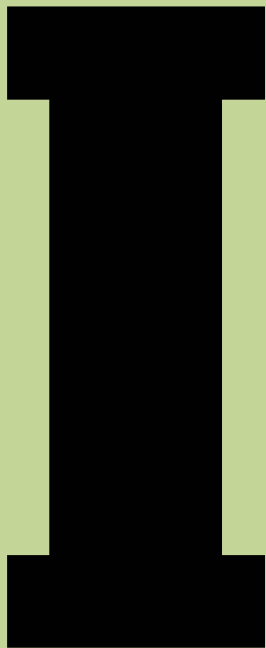

www.athensvoice.gr
Διαβάστε όλη τη συνέντευξη

Ρε, ήμουν
κλεισμένη σε
ένα δωμάτιο
κι άκουγα λα-
ϊκά τραγού-
δια κι έτρωγα
μέλι Αττικής
με παξιμά-
δια, τόσο που
μου έλειπε το
εδώ, ξενιτιά
σκέτη φρίκη.

Ιων Δραγούμης και Πηνελόπη Δέλτα. Μια ψυχρή χωρισμένη σε δύο σώματα. Ένας θαμμένος πόνος που δεν εκτονώθηκε ποτέ. Δύο λυγμοί που συνορεύουν. Ο έρωτας και η πατρίδα. Μια ιστορία ηδονής και οδύνης. Ο εμβληματικός διπλωμάτης και η σπουδαία συγγραφέας σε μια νοερή ζωή επιθυμίας, ονείρων, υψηλών ιδανικών, υψηλών δεσμεύσεων, υψηλών οραμάτων.

Ένας ρόλος λες και περίμενε τον Τάσο Νούσια για καιρό, «κομμένος και ραμμένος» πάνω του και μία θεατρική μεταφορά του βιβλίου του Στέφανου Δάνδολου που συνεκίζει το ταξίδι της στην Αθήνα, στο Θέατρο του Ιδρύματος Μιχάλης Κακογιάννης. Σε σκηνοθεσία Κώστα Γάκν και με τις Μπέτυ Λιβανού και Μαρία Παπαφωτίου στους ρόλους της Πηνελόπης Δέλτα, ταξιδεύουμε από το 1908 στο 1941 και πίσω, τόσο κοντά και τόσο μακριά και οι δύο τους από τον Ίωνα Δραγούμη... Έναν Ίωνα Δραγούμη που υποδύεται μοναδικά ο Τάσος Νούσιας, η παράσταση «Ιστορία χωρίς όνομα» είναι μία μικρή - μεγάλη ιστορία της ίδιας της Ελλάδας, των παθών και των ανεκπλήρωτων ερώτων. Λίγο πριν ξεκινήσει η τρίτη παράσταση της Αθήνας σε ένα γεμάτο Μιχάλης Κακογιάννης, ο Τάσος Νούσιας μίλησε στην ATHENS VOICE για τον Ίωνα Δραγούμη και τη συμβολή του στον ελληνισμό, την Πηνελόπη Δέλτα, τα πάθη και τους ανεκπλήρωτους έρωτες, αλλά και μία αχτίδα φωτός που αρχίζει να αχνοφάνεται στην ελληνική τηλεοπτική παραγωγή.

«Ξεκινάει ένα ταξίδι στην Αθήνα, ήρθαμε εδώ μετά από 26 παραστάσεις στην πλάτη μας. Η πρεμιέρα έγινε στη Θεσσαλονίκη, οπότε ερχόμαστε με πολλές περγαμνές, χιλιάδες εισιτήρια, με την αποθέωση του

κόσμου και τη βαθιά συγκίνηση που έχει η παράσταση. Αλλά και το αθηναϊκό κοινό, φαίνεται να την αγκαλιάζει με την ίδια ενθουσιασμό, οι τρεις πρώτες παραστάσεις, ήταν sold out. Είναι το θέμα που αφορά, έχω την αίσθηση. Και ότι έχει δημιουργηθεί αυτό το περιβάλλον το οποίο έχει πολύ ελληνισμό, εξαιρετικό λόγο και αισθητική».

«Με τον Κώστα Γάκν, έτσι και αλλιώς, από καιρό θέλαμε να δουλέψουμε μαζί. Βλεπόμασταν μέσω των παραστάσεών μας. Οπότε, ήρθε το “πλήρωμα του χρόνου”, με το καλό, μπήκαμε με το δεξί».

«Ο Ίωνας Δραγούμης είναι ένας από τους τεράστιους υπέροχους Έλληνες. Άφησε παρακαταθήκη και με πολιτικό και με συγγραφικό έργο. Είχε έναν οικουμενικό χαρακτήρα για τον ελληνισμό. Το πάλεψε πάρα πολύ από τα πρώτα εθνικοαπελευθερωτικά κινήματα, εννοώ στο κομμάτι της Μακεδονίας με τον Παύλο Μελά και απέναντι στους κομιτατζήδες που έσφαζαν και λεπλατούσαν όλο τον γηγενή πληθυσμό εκεί. Μέχρι την οργάνωση ως διπλωμάτης στην Κωνσταντινούπολη και την προσπάθειά του να ελευθερωθεί όσο μεγαλύτερο κομμάτι της σημερινής επικράτειας. Ο ίδιος συνέταξε και το πρωτόκολλο παράδοσης, διαπραγματεύτηκε την παράδοση της Θεσσαλονίκης στην Ελλάδα. Οπότε, συνέβαλε τα μέγιστα για να μεγαλώσει η χώρα και να αναδειχθεί ο ελληνισμός. Και το έκανε με αυταπάρνηση, χωρίς να προσδοκά πίσω κάτι. Έτσι και αλλιώς ήταν κάτι σαν μοναχικός λύκος. Ο ίδιος λέει “Είμαι ένας και είμαι μόνος κι έρρημος στον κόσμο και μ’ αρέσει η ερημιά μου”».

«Στο έργο υπάρχουν κομμάτια αυτούσια των κειμένων που έχει αφήσει ο ίδιος, πέρα από αυτά του βιβλίου που είναι αυτά που έχει αφήσει η Πηνελόπη Δέλτα. Εδώ έχουμε βάλει εμβόλιμα και κομμάτια από τα δικά του προτάγματα και κείμενα. Ο ίδιος ήταν και λογοτέχνης και έγραφε με το ψευδώνυμο Ίδας. Ήταν πολυσχιδής προσωπικότητα, διπλωμάτης, πολιτικός, συγγραφέας. Και ο εμπνευστής της Πηνελόπης Δέλτα για το συγγραφικό της έργο. Μέχρι να τον γνωρίσει, δεν έγραφε».

«Δύσκολος έρωτας, αλλά ο ίδιος λέει ότι δύο είναι τα μεγάλα βάραθρα στη ζωή. Το ένα είναι ο έρωτας και το άλλο είναι το έθνος. Και με τον ίδιο έρωτα πέρανε και στις δύο φάσεις. Και στον έρωτα και στο έθνος, με έρωτα. Οπότε, μιλάμε για έναν άνθρωπο που έδωσε τα πάντα... Και εκτελέστηκε. Και εκτελέστηκε από συντρόφους. Ήταν από τα πρωτοπαλίκαρα, ήρωες του μακεδονικού αγώνα. Δουλέψανε μαζί αυτοί οι άνθρωποι και τον φάγανε. Μετά την απόπειρα δολοφονίας κατά του Βενιζέλου, τον θεώρησαν υπεύθυνο και τον προφυλάκισαν. Τον βρήκανε Κηφισίας και Αλεξάνδρας και από εκεί και πέρα τον πήρε το τάγμα, υποτίθεται θα τον προστάτευε από τον όχλο, αλλά τον εκτέλεσε μεταξύ Παπαδιαμαντοπούλου και Χίλτον».

«Το 1941, η Πηνελόπη Δέλτα, με την είσοδο των ναζιστικών στρατευμάτων στην Αθήνα, αυτοκτονεί. Μαυροφορείται. Είναι πολύ σημαντικό το μέγεθος που είχε μέσα της. Αυτό το πάθος, ήταν ο ανεκπλήρωτος έρωτας τριών ημερών. Γιατί εμείς, πιάνουμε αυτές τις τρεις κομβικές μέρες, “Η θα έρθεις μαζί μου ή τελειώνουμε οριστικά”. Η Πηνελόπη Δέλτα, δεν αποφασίζει να κάνει αυτό το βήμα. Αυτό γίνεται στο Γκρίνφιλντ της

Βιέννης, όπου την έχουν στείλει σε ένα σανατόριο. Κοινωνικός περίγυρος ασφυκτικά πιεστικός, μεγαλοαστοί, κοινωνική κατακραυγή, τρία παιδιά».

«Αυτός έπρεπε να γυρίσει πίσω στην Κωνσταντινούπολη γιατί οργάνωνε τον αγώνα. Μιλάμε για το 1908 και η Ελλάδα ουσιαστικά απελευθερώθηκε το 1913. Οπότε, είχε έναν πενταετή αγώνα μπροστά του για να οδηγήσει την Ελλάδα, σαν διπλωμάτης, προς αυτή την κατεύθυνση. Ήταν ανάμεσα στο καθήκον για την Ελλάδα, τον αγώνα και τον έρωτα. Και έπρεπε να φύγει. Δεν είχε άλλο χρόνο να το παλέψει μαζί της. Πήγε να την πάρει, δεν ήρθε, συνέχισε μόνος».

«Ο έρωτας έχει αυτό το πρόσταγμα, είναι ολοκληρωτικός κι ανελέητος. Αποκαθλώνονται αυτοί οι ήρωες. Φεύγουν από τον άμβωνα του πολιτικού ή της μεγάλης συγγραφής και βλέπουμε τη βαθιά ανθρώπινη πλευρά τους. Και αυτό είναι που συγκινεί και συνδέει τον θεατή. Γι’ αυτό μιλάμε για παράσταση-ύμνο στην ελληνισμό. Γιατί είμαστε εμείς ως ποιότητες ανθρώπων, ως χαρακτήρες, έτσι ακραίοι, παθιάρηδες. Και αν βάλουμε κάτι στο μυαλό μας πρέπει να το πάμε μέχρι τέλους, με αυτό το τραγικό πρόσημο».

«Ζούμε υπέροχες στιγμές στην παράσταση. Έχουμε εξαιρετική συνεργασία όλοι. Η χημεία μας είναι μοναδική, με όλα τα παιδιά. Αν μου έλεγες να έκανα άλλη διανομή, ούτε περνάει από το μυαλό μας ότι θα μπορούσε να είναι κάποιος άλλος. Αλλά ειδικά η Μπέτυ Λιβανού, με την ωριμότητά της, με την αρχοντιά της... Είναι στην ηλικία της Πηνελόπης Δέλτα, όταν η τελευταία έφυγε. Και η ίδια έχει μελετήσει την Πηνελόπη Δέλτα. Ήταν καιρό συνδεδεμένη μαζί της. Ίσως τη βρήκε η Πηνελόπη Δέλτα. Όπως και εγώ, πιστεύω, βάζοντας στο μυαλό μου αυτό το εμβληματικό και αμφιλεγόμενο πρόσωπο, που πολλοί τον ονομάζουν “πατριάρχη της Μεγάλης Ιδέας”, αλλά καταλήγει σοσιαλιστής ως και αναρχικός, ανένταχτος δηλαδή. Και αυτό γιατί ήταν φοβερά ουμανιστής. Αγαπούσε πολύ την πατρίδα και πίστευε στους λαούς και στα έθνη. Σεβόταν πάρα πολύ τον ταυτοτικό χαρακτήρα των λαών. Ο ίδιος έλεγε ότι δεν χρειάζεται να μπουέμε επεκτατικά και πολεμικά στην Τουρκία, αρκεί να αφυπνίσουμε το ελληνικό στοιχείο που υπάρχει προαιώνια μέσα εκεί, σε αυτό το αχανές κομμάτι της Οθωμανικής Αυτοκρατορίας. Ας βρούμε τους θύλακες του ελληνισμού. Και τελικά αποδείχτηκε και προφητικός γιατί ήταν και η καταστροφή μας, η Μικρασιατική Καταστροφή, αμέσως μετά, το 1922».

«Η διασκευή των 400 σελίδων του βιβλίου του Στέφανου Δάνδολου κατέληξε σε 48-50 σελίδες. Δεν περισεύει τίποτα. Δουλέψαμε συλλογικά, προσθέσαμε αφαιρέσαμε κομμάτια, βρήκαμε ένα βηματισμό. Είναι μία πολύ μεγάλη δουλειά για την Ανθή Φουντά και τον Κώστα Γάκν. Έφεραν μία εξαιρετική διασκευή. Είναι δύσκολο να μεταφέρεις ένα βιβλίο που είναι best seller, έχει κάνει τη διαδρομή του, να πρέπει να παρασταθεί θεατρικά και να μην υπολείπεται της έντασης και της ομορφιάς του βιβλίου. Να είναι και παραστάσιμο. Δεν μπορείς να κάνεις μια παράσταση δέκα ώρες, πρέπει να έχει μία πύκνωση».

«Είναι πολύ κινηματογραφικός ο ρυθμός. Η παράσταση είναι δομημένη κινηματογρα-

φικά. Έχει πολύ γρήγορες εναλλαγές, στα φλας μπακ, στις συνδέσεις. Και ο ρόλος των δύο Πηνελόπων, μέσα από το μυαλό της μεγαλύτερης Πηνελόπης, είναι πολύ δυνατός, σε συνδέει με τα γεγονότα αυτών των τριών ημερών στην Αυστρία που σηματοδοτήσαν ουσιαστικά τις ζωές τους. Φτάσαμε μέχρι τον θάνατο του Ίωνα Δραγούμη, όλη αυτή η αναπόληση που μπεινοβγαίνει μέσα στο μυαλό της, λίγο πριν πεθάνει, το τελευταίο 24ωρο. Λίγο πριν αυτοκτονήσει. Ο ρόλος των γιατρών που την κούραραν, ο ρόλος του σπιτιού και η αγωνία του σπιτιού, την ώρα που βρίσκεται σε αυτή τη μεταιχμιακή κατάσταση. Μιλάμε για κατάθλιψη, για ακραίες καταστάσεις, πώς πιέζεται αυτό το πλάσμα από διαφορετικές μεριές».

«Έχω “κάνει” αρκετά βιβλία. Όχι μόνο “Το Νησί”, και προγενέστερα. Πάντα με μυθοπλασία στις μυθιστορηματικές πηγές. “Τα παιδιά της Νιόβης”, “Οι μάγισσες της Σμύρνης”, “Τα ανίσχυρα ψεύδη του Ορέστη Χαλκίόπουλου”. Είχα την τύχη να δουλέψω με πολύ μεγάλους σκηνοθέτες, όπως ο εκλιπών και σπουδαίος Κώστας Κουτσομύτης, που έχει αφήσει ένα τεράστιο έργο πίσω του. Εξαιρετική η επιστροφή στη μυθοπλασία, μία επιστροφή πολύ σοβαρή. Γι’ αυτό ο κόσμος συνδέθηκε ξανά, παρέμεινε στην τηλεόραση και ξαναείδε δύο κομμάτια εξαιρετικά στη σύνθεσή τους, την απόδοσή τους, την αισθητική τους, τη γραφή τους. Λέω για “Το κόκκινο ποτάμι” που είναι ιστορική σειρά και μεταδίδει τον παλμό από ένα σπουδαίο βιβλίο – και αυτό μεταφορά που έχει να κάνει με τη γενεαλογία των Ποντίων, άλλο ένα σπουδαίο και μακραινών κομμάτι του ελληνισμού που χειμάζεται, οπότε παρουσιάζεται τώρα στην τηλεόραση. Και μια περιοχή πάλης την περίοδο του '50 και '60, στις “Άγριες μέλισσες”. Αναδείχθηκαν πολλοί νέοι συνάδελφοι, πέραν των παλιών, νέα παιδιά, τα στάνταρ είναι πολύ υψηλά. Μόνο χαρούμενος μπορείς να είσαι, γιατί λες “έρχεται μία νέα άνοιξη στην τηλεόραση”».

«Έχω προγραμματισμένα γυρίσματα στον καινούργιο κύκλο του “Έτερος εγώ – Χαμένες ψυχές” του Cosmote TV. Ξεκίνησε πέρσι με τον πρώτο κύκλο, είναι φοβερή δουλειά, με μεγάλο budget για τα ελληνικά δεδομένα και με τον Σωτήρη Τσαφούλια στο “τιμόνι” της σκηνοθεσίας. Κινηματογραφικό, ένας κύκλος 8 επεισοδίων, στα πρότυπα των Netflix και HBO. Εκεί κάνω τον νέο διοικητή των ανθρωποκτονιών, με τον Μάνο Βακούση να φεύγει σε σύνταξη, οπότε τον αναπληρώνει ένας καινούργιος. Έχουμε μια φοβερή ιστορία στα χέρια μας. Διαβάσα τα σενάρια, φυσικά δεν μπορώ να αποκαλύψω ποιος είναι ο δολοφόνος. Ο Σωτήρης έχει αυτή τη μαγική γραφή όπου μέχρι το τέλος βγαίνει ο πιο απροσδόκτος».

«Χαίρομαι πάρα πολύ γιατί αυτή είναι μία άλλη τηλεόραση. Ξεπερνάει τα ελληνικά δεδομένα. Και για εμένα αυτό έχει μεγάλη σημασία, το ότι μπορεί να ανταγωνιστεί σοβαρά άλλες σειρές στο διεθνές μάρκετ. Κάτι ανάλογο είχε γίνει τότε και με “Το νησί”. Κάτι ανάλογο ίσως μπορεί να γίνει και με “Το κόκκινο ποτάμι” και τις “Άγριες μέλισσες”... Ας βρούμε αυτό τον βηματισμό για να μπορέσουμε να σπρώξουμε τις δουλειές μας και να επενδύσουμε εκεί πάνω – θα αλλάξουμε επίπεδο. Έχουμε όλη την υλικοτεχνική υποδομή και την εμπειρία, εξαιρετικούς ηθοποιούς και σκηνοθέτες, αυτό το μοναδικό location».

INFO

Η «Ιστορία χωρίς όνομα» του Κώστα Γάκν, από τις 17 Ιανουαρίου, Τετάρτη-Κυριακή, στο Θέατρο του Ιδρύματος Μιχάλης Κακογιάννης (Πειραιώς 206, Ταύρος, 2103418550)

Ο έρωτας έχει αυτό το πρόσταγμα, είναι ολοκληρωτικός κι ανελέητος. Αποκαθηλώνονται οι ήρωες. Φεύγουν από τον άμβωνα του πολιτικού ή της μεγάλης συγγραφέως και βλέπουμε τη βαθιά ανθρώπινη πλευρά τους.

Ο ΤΑΣΟΣ ΝΟΥΣΙΑΣ

ΑΝΑΜΕΣΑ ΣΕ ΔΥΟ ΠΗΝΕΛΟΠΕΣ

Ο σπουδαίος ηθοποιός ενσαρκώνει τον Έωνα Δραγούμη στην «Ιστορία χωρίς όνομα» του Κώστα Γάκη στη θεατρική σκηνή του Ιδρύματος Μιχάλης Κακογιάννης

Του ΜΑΝΟΥ ΝΟΜΙΚΟΥ

Η γοητεία της Αθήνας του '60

Μια ξενάγηση στις πιο όμορφες, γνωστές και λιγότερο γνωστές ιστορίες της πόλης από τον **Νίκο Βατόπουλο**, επιμελητή της έκθεσης «Το πνεύμα του '60», στο T.A.F.

Του ΤΑΚΗ ΣΚΡΙΒΑΝΟΥ

Εικονογράφηση:

ΑΡΤΕΜΗΣ ΧΑΤΖΗΓΙΑΝΝΑΚΗ

T

Ι ΟΜΟΡΦΗ ΓΥΝΑΙΚΑ που ήταν στα νιάτα της η Άννα Φόνσου. Ειδικά στην ταινία «Όλοι οι άνδρες είναι ίδιοι» του Αλέκου Σακελλάριου, όπου υποδύονταν την Καλλιόπη, την τσακίνα υπηρέτρια-πειρασμό για όλους τους άνδρες. Οι περισσότερες από εκείνες τις ταινίες είχαν ρόλους υπηρέτριας. Η Σαπφώ Νοταρά στη «Χαρτοπαίχτρα», η Μάρθα Βούρτση στα «Κίτρινα γάντια», η Κατερίνα Γώγου στο «Η γυνή να φοβήται τον άνδρα». Η δεκαετία του 1960 ήταν η τελευταία όπου το φαινόμενο ακόμα και μεσοαστικά σπίτια να έχουν υπηρέτικό προσωπικό ήταν κάτι πολύ συνηθισμένο. «Και η δική μου μια μεσοαστική οικογένεια ήταν. Ζούσαμε σε μια πολυκατοικία στην Πατισίων, στην πλατεία Αμερικής, με το διαμέρισμα να έχει δύο υπνοδωμάτια για εμάς και άλλο ένα για την υπηρέτρια. Ήταν κοπέλες 17-18 χρονών που

συνήθως έρχονταν στην Αθήνα από τα νησιά. Ήταν ένα φαινόμενο που από τη δεκαετία του 1970 άρχισε να ατονεί», λέει ο Νίκος Βατόπουλος, επιμελητής της έκθεσης «Το πνεύμα του '60 - Περιήγηση σε ένα κόσμο που έφερε το αύριο», η οποία παρουσιάζεται αυτές τις ημέρες στο T.A.F. Βρεθήκαμε μια από εκείνες τις ωραίες ημέρες του χειμώνα που βγάζει ήλιο, κάτσαμε στο Μοναστηράκι, στην Αδριανού, και ο Νίκος είχε πολλές ωραίες ιστορίες να διηγηθεί από εκείνη τη μακρινή Αθήνα.

Η εποχή της ανοικοδόμησης και η επανάσταση του θερμοσίφωνα

Σήμερα βλέπουμε νεοκλασικά και λέμε «τι ωραία να μέναμε σε ένα σπίτι σαν κι αυτό». Παλιότερα, όμως, ο κόσμος γκρέμιζε τα σπίτια του για να γίνουν πολυκατοικίες, καθώς το διαμέρισμα δεν ήταν μόνο της μόδας, αλλά βελτίωνε ουσιαστικά τις συνθήκες διαβί-

Το κλίμα της δεκαετίας του '60 ήταν στον αντίποδα του σημερινού. Παρά τα προβλήματα και τη φτώχεια, υπήρχε μια ώθηση και μια ελπίδα για κάτι καλύτερο.

ωσης: είχε κεντρική θέρμανση, θερμοσίφωνα και λουτρό. «Η Αθήνα άλλαξε διαρκώς. Η διαδικασία εξέλιξης της σε μια πιο νεωτερική πόλη ήταν αίτημα ήδη από τον 19ο αιώνα και από τη δεκαετία του 1930 άρχισαν οι μαζικές κατεδαφίσεις νεοκλασικών», λέει ο Νίκος Βατόπουλος, δημοσιογράφος και συγγραφέας. Η πολυκατοικία, όπως την καταλαβαίνουμε σήμερα, θεσμοθετήθηκε με διάταγμα του 1929 για την οριζόντια ιδιοκτησία – είναι το γενέθλιο έτος της πολυκατοικίας. Τα χρόνια εκείνα, πριν από τον πόλεμο, ο τρόπος ανέγερσης αυτών των κτιρίων ήταν διαφορετικός. Έπρεπε κανείς να έχει χρήματα προκειμένου να προσλάβει έναν εργολάβο. Έτσι, στην ανέγερση πολυκατοικιών εργάστηκαν και σπουδαίοι αρχιτέκτονες, οι οποίοι έδωσαν κτίρια του μοντέρνου κινήματος, πολύ διαφορετικά από τις μεταπολεμικές πολυκατοικίες, όπου κυριάρχησε η μέθοδος της αντιπαροχής. Η αντιπαροχή ήταν ένας εύκολος τρόπος να χτιστεί ένα κτίριο. Χρειαζόταν ένα ελάχιστο κεφάλαιο και τρεις πλευρές:

ο οικοπεδούχος, ο εργολάβος και οι αγοραστές. Ο εργολάβος συνήθως προπωλούσε τα διαμερίσματα, έτσι μπορούσε να ολοκληρώσει την πολυκατοικία. Και ο οικοπεδούχος, εκτός από το διαμέρισμα στο οποίο θα έμενε, θα έπαιρνε ένα-δυο ακόμα, τα οποία θα μπορούσε να νοικιάσει. «Σέβομαι τον φτωχό άνθρωπο που ήθελε να δώσει το παλιό του σπίτι για να πάρει δύο διαμερίσματα, άλλωστε δεν ήταν δουλειά του να κάτσει και να σταθμίσει το μέλλον της πόλης. Όμως όλη αυτή η τεράστια ανοικοδόμηση δημιούργησε δύο μεγάλα αρνητικά φαινόμενα. Την απώλεια της αρχιτεκτονικής μας κληρονομιάς, καθώς στην ουσία χάθηκε το ιστορικό κέντρο και η φυσιογνωμία της αθηναϊκής συνοικίας. Κι ακόμη, αυτό που ήταν το δέλεαρ, η βελτίωση δηλαδή των συνθηκών ζωής, εξελίχθηκε με τα χρόνια στο ακριβώς αντίθετο. Στενοί δρόμοι με γερασμένες οικοδομές, χωρίς καθόλου χώρους στάθμευσης, σε μια δυσάρεστη καθημερινότητα», λέει ο Νίκος Βατόπουλος.

Όταν το αυτοκίνητο, η τηλεόραση και οι διακοπές ήταν δείκτες ευημερίας

Η Ελλάδα ήταν από τις τελευταίες χώρες στην Ευρώπη όπου ήρθε η τηλεόραση. Παρότι οι συζητήσεις είχαν ξεκινήσει από τη δεκαετία του '50, μόλις το 1966 ξεκίνησε πειραματικά και άρχισε να επεκτείνεται από τον επόμενο χρόνο. «Εμείς στο σπίτι μας», θυμάται ο Νίκος, «πήραμε τηλεόραση το 1968. Είχε ένα πρωτόγονο, ας πούμε, πρόγραμμα, Αρχίζει να μεταδίδει από τις 6 το απόγευμα και διαρκούσε μέχρι τα μεσάνυχτα περίπου, με ειδήσεις, ενημερωτικές εκπομπές και ξένες σειρές. Θυμάμαι που έβλεπα τη "Λάσι", μια παιδική σειρά με πρωταγωνιστή ένα σκύλο, και το "Πέιτον Πλέις", ένα αμερικάνικο σίριαλ. Σε αντίθεση με το ραδιόφωνο που είχαν όλοι, τηλεόραση τα πρώτα χρόνια είχαν λίγα σπίτια και ήταν συνηθισμένο το φαινόμενο να ηγαίνεις στο σπίτι κάποιου συγγενή ή φίλου για

να δεις τηλεόραση. Όταν άρχισε το 1970 ο "Άγνωστος Πόλεμος", με τον Άγγελο Αντωνόπουλο και την Γκέλυ Μαυροπούλου, ερμήωνε η Αθήνα». Τη δεκαετία του 1960 άρχισε να διαμορφώνεται και η κουλτούρα των διακοπών, στην Ελλάδα κυρίως αλλά και στο εξωτερικό. Δεν ήταν όπως τώρα, που λέμε πού θα πάμε διακοπές το καλοκαίρι. Επίσης, ένας δείκτης ευημερίας ήταν και το αυτοκίνητο, δεν υπήρχαν ακόμη πολλά και στις συνοικίες πάρκαρες όπου ήθελες.

Το κλίμα αισιοδοξίας και ο συμβολισμός της ανέγερσης του Hilton

Το κλίμα της δεκαετίας του 1960 ήταν στον αντίποδα του σημερινού. Παρά τα προβλήματα και τα μεγάλα ποσοστά φτώχειας, υπήρχε μια ώθηση και μια ελπίδα ότι κάθε χρόνος θα έφερνε και κάτι καλύτερο. Ήταν ένα διεθνές φαινόμενο, μετά τον πόλεμο, όπου οι κοι- ►

Τι θα δείτε στην έκθεση «Το πνεύμα του '60»

Το πρότζεκτ της έκθεσης εμπνέεται από τα ζωγραφικά έργα της **Άρτεμης Χατζηγιαννάκη**, τα οποία αναπαριστούν το κλίμα της εποχής. Παράλληλα, η έκθεση συνοδεύεται από έκθεση φωτογραφίας σύγχρονων φωτογράφων, με θέματα που παραπέμπουν στο ύφος και την αισθητική του '60, με τη συμμετοχή των **Γιώργου Θάνου, Γιώργου Καζάζη, Παναγιώτη Παναγάκη, Τάσου Σαλτερή, Ηλίας Τσαουσάκη** και **Τάσου Χαλκιάκουλου**. Επίσης, ειδική ενότητα περιλαμβάνει φυσικά τεκμήρια από τη δεκαετία του '60, με περιοδικά, παιχνίδια, αντικείμενα διακοσμητικά και καθημερινής φύσης κ.ά. Έχουν ήδη υπάρξει ειδικές εκδηλώσεις με ομιλίες του **Θανάση Γιοχάλα** και της **Μαρίας Καλτσά**, ενώ ο **Νίκος Βατόπουλος** θα μιλήσει την Παρασκευή 31 Ιανουαρίου, στις 17.30. Διάρκεια έκθεσης έως και τις 3 Φεβρουαρίου. *T.A.F. / The Art Foundation, Νορμανού 5, Μοναστηράκι*

Νίκος Βατόπουλος

©ΜΑΡΙΑ ΚΩΝΣΤΑΝΤΟΠΟΥΛΟΥ

ωνίες ζητούσαν ευημερία και δικαίωμα στην ευτυχία. «Η πόλη έμοιαζε να αλλάζει μέρα με την ημέρα και ο ήχος των κατεδαφίσεων υπήρχε σε κάθε βόλτα. Το Κολωνάκι, η Νεάπολη, τα Εξάρχεια, η Κυψέλη, το Κουκάκι, το Θησείο, περιοχές που ήταν οργανωμένες ήδη πριν από τον πόλεμο, άρχισαν να αλλάζουν εικόνα, καθώς η ζήτηση διαμερισμάτων ήταν μεγάλη, λόγω και της αθρόας εσωτερικής μετανάστευσης και της αστυφιλίας, την οποία ενίσχυε και η κεντρική πολιτική γραμμή». Οι συνοικίες δεν ήταν ίδιες και οι παλιές γκρίζες πολυκατοικίες που βλέπουμε σήμερα ήταν απαστράπτοντα κτίρια, μοντέρνα και καθαρά. Και το 1963 η ανέγερση του ξενοδοχείου Hilton ήταν το σύμβολο του περάσματος της πόλης σε μια άλλη εποχή, ένα σύμβολο νεωτερικότητας αλλά και διασύνδεσης της Αθήνας με τα διεθνή δίκτυα τουρισμού. Τα εγκαίνια του ξενοδοχείου, όπου κατά καιρούς έμειναν σπουδαίες προσωπικότητες, διήρκεσαν τρεις ημέρες και ήταν κάτι πρωτόγνωρο για την κοινωνική ζωή της πόλης. Το ίδιο το ξενοδοχείο δημιούργησε μια νέα συνοικία, σε μια περιοχή όπου υπήρχαν λίγα σκόρπια σπίτια και ελάχιστες πολυκατοικίες. Ακόμα και σήμερα πολλές φορές δεν λέμε περιοχή Ιλίσια αλλά Χίλτον. Βέβαια, παρά τη θετική αποδοχή υπήρξαν και αντιδράσεις, γιατί «αντιδράσεις θα υπάρξουν σε ό,τι κι αν γίνεται» επισημαίνει ο Νίκος. Η βασική κριτική αφορούσε τον όγκο του, ένας ουρανοξύστης, έλεγαν, που δεν ταίριαζε στην πόλη, σε αντιπαράθεση με την Ακρόπολη.

Θυρωροί, γραμματείς, πικάπ και νέο κύμα

Κολωνάκι, Πατησίων, Βασιλίσσης Σοφίας, η οδός Μαυροματαίων, ήταν οι «αριστοκρατικές» περιοχές. Όμως ακόμα και σε κάθε πολυκατοικία υπήρχε κοινωνική διαστρωμάτωση. Στα ρετιρέ οι πλουσιότεροι. Στα διαμερίσματα των ορόφων μεσοαστοί και μικροαστοί. Στις πίσω αυλές οι υπηρέτριες να ξεκλέβουν λίγο χρόνο για να τα πουν και στο υπόγειο, σε διαμερίσματα χωρίς παράθυρο, με αναμμένο το φως όλη τη μέρα, οι θυρωροί και οι οικογένειές τους, οι οποίοι συνήθως έρχονταν από την επαρχία. Το επάγγελμα του θυρωρού ήταν πολύ διαδεδομένο, σχεδόν κάθε πολυκατοικία είχε. Επίσης, το επάγγελμα της γραμματέως. Πολλές κοπέλες πήγαιναν σε μια σχολή όπου μάθαιναν γραφομηχανή και στενογραφία και έβρισκαν εύκολα δουλειά σε κάποιο γραφείο. Ήταν η εποχή όπου δεν υπήρχε ανεργία, τουλάχιστον όχι όπως την ξέρουμε τις τελευταίες δεκαετίες. Ο κινηματογράφος και μετά ένα γλυκό στο ζαχαροπλαστείο ήταν μια συνηθισμένη έξοδος. Πικάπ υπήρχαν σε όλα τα σπίτια και τα πάρτι ήταν ένας από τους βασικούς τρόπους διασκέδασης. Υπήρχαν χορευτικά κέντρα με ορχήστρα που έπαιζε ξένη μουσική, στην Πανεπιστημίου, στη Φιλελλήνων και στη Φωκίωνος βρισκόνταν τα κλαμπ της εποχής, ενώ άρχισαν να εμφανίζονται οι μπουάτ, που στα γαλλικά σημαίνει

Τη δεκαετία του 1960 άρχισε να διαμορφώνεται και η κουλτούρα των διακοπών, στην Ελλάδα κυρίως αλλά και στο εξωτερικό. Δεν ήταν όπως τώρα, που λέμε πού θα πάμε διακοπές το καλοκαίρι.

«κουτί», πιο «εκλεπτυσμένοι» χώροι, μικροί, επίσης με ζωντανή μουσική. Όσο για τους αστούς, πολλές φορές από μόδα επέλεγαν να πάνε σε λαϊκές συνοικίες και να περάσουν το βράδυ τους σε κάποιο κουτούκι ή σε κάποιο λαϊκό μαγαζί. Ήταν η εποχή που ο κόσμος άρχισε να ακούει και κάτι διαφορετικό, τραγούδια δημιουργών όπως ο Χατζιδάκις, ο Θεοδωράκης, ο Ξαρχάκος, ή το νέο κύμα με εκπροσώπους σαν την Καίτη Χωματά και την Πόπη Αστεριάδη.

Τα περισσότερα σχολεία ήταν αρρένων και θηλέων, αλλά και μικτά να ήταν, δεν υπήρχε περίπτωση να κάτσουν στο ίδιο θρανίο ένα κορίτσι και ένα αγόρι. Η τάξη ήταν μοιρασμένη, από τη μία πλευρά τα αγόρια και από την άλλη τα κορίτσια.

Ζευγάρια εμφανίζονταν όλο και πιο συχνά να περπατούν στο δρόμο χέρι-χέρι και η εικόνα γυναικών με κοντά μίνι άρχισε να γίνεται συνηθισμένη, όμως, λέει ο Νίκος Βατόπουλος, παρά την πρόοδο η κοινωνία ήταν πολύ συντηρητική και το μικροαστικό ήθος ήταν αυτό που επικρατούσε.

«Είναι, όμως, μια εποχή που με συγκινεί πολύ. Αφενός ήταν ένα μεταίχμιο για την Αθήνα, που γίνεται μια πόλη του κόσμου. Είναι μια εποχή όπου συνυπάρχουν το χτες και το αύριο. Και, επίσης, έχει και μια συμβολική αξία για εμένα, καθώς, γεννηθείς το 1960, ήταν η εποχή που άρχισα να καταλαβαίνω τον κόσμο». **Α**

Yamamay

Επιμέλεια:
TANIA ΔΕΛΗ

Για τη **Yamamay** είναι ήδη άνοιξη

▶ Τι χρειάζεται για να αφήσεις τον χειμώνα πίσω: παστέλ χρώματα που εναλλάσσονται με ζωηρά κίτρινα, μοβ και πράσινα, απαλές υφές και ένα φρέσκο, δροσερό κορίτσι όπως η Matilde Rastelli. Το μοντέλο από την Ιταλία, φυσική και αυθόρμητη, ποζάρει μ' έναν

παιχνιδιάρικο τρόπο που σε μαγνιτίζει. Από την άλλη, τα κεντήματα, οι δαντέλες και τα tropical prints της νέας **Cruise Collection** της Yamamay μας φτιάχνουν τη διάθεση και μεγαλώνουν την ανυπομονησία μας για τον ερχομό της Άνοιξης.

ΠΛΑΙΣΙΟ
Παγούρι από ανοξείδωτο
ατσάλι Sentio €14,90

**ΜΟΥΣΕΙΟ
ΜΠΕΝΑΚΗ**
Χειροποίητη
σοκολάτα
Ésophy €6

**PEPE
JEANS**
Κόκκινο τζιν
μπουφάν

**KARL
LAGERFELD**
Τσάντα €325

SPRINGFIELD
Φούτερ Star Wars €36,99

ADIDAS
Unisex παπούτσια Superstar, σειρά adidas Originals, €99,95

Ξέρετε καμία γυναίκα που ήταν καλά ντυμένη να κρουλόγησε;

Φρειδερίκος Νίτσε, Γερμανός φιλόσοφος, μεγαλοφυΐα.

G-STAR RAW
Τζιν σε εφαρμοστή γραμμή €139,90

TEZENIS
Σετ με print αστέρια,
σουτιέν €14,99/ ολίη €5,59

SWATCH
Ρολόι Heart Lots,
σειρά Power of
Love, €65

PUMA
Αθλητικό top, σειρά PUMA x
Adriana Lima, €40

CONVERSE

Unisex παπούτσια Chuck Taylor All Star,
σειρά Twisted Heritage €79,90

**ΕΝΑ
ΤΡΙΑΝΤΑΦΥΛΛΟ
ΤΗ ΜΕΡΑ,
ΤΗ ΘΑΜΠΑΔΑ
ΚΑΝΕΙ ΠΕΡΑ**

Όλες θέλουμε πρόσωπο που να λάμπει από υγεία -γι' αυτό αναζητάμε τα ιδανικά προϊόντα που θα βοηθήσουν να το πετύχουμε. Μόλις ανακαλύψαμε τη σειρά Korres με άγριο τριαντάφυλλο. Το λάδι καθαρισμού & ντεμακιγιάζ περιέχει αληθινά πέταλα τριαντάφυλλου, καθαρή βιταμίνη C και αμυγδαλέλαιο και αφαιρεί κάθε ίχνος μακιεφ χωρίς να αφίνει λιπαρότητα.

GLAMAZON

Αγαπημένη

Τίποτα δεν είναι εύκολο. Και τίποτα δεν είναι πια ανέμελο, ελεύθερο, με χαρά ζωηρή

Της ΔΕΣΠΟΙΝΑΣ ΚΟΥΤΣΟΜΗΤΡΟΠΟΥΛΟΥ

Κάθε στιγμή είναι πολύτιμη. Κάθε λεπτό, πολύ ακριβό. Κάθε δευτερόλεπτο ανάσας, αναντικατάστατο. Ζω την κάθε στιγμή. Ρουφάω κάθε μικροχαρά, κάθε εικόνα και εμπειρία.

Αφίρνω τα μάτια μου στον ουρανό. Ακόμα κι έτσι μουντό, τον ακούω που αναπνέει. Πέντε δέκα σύννεφα σαν πινελιά σε μουσαμά. Ένας λευκός καπνός που μετακινείται. Ατμισμα εποπυράνιο.

Στα δύσκολα και στα άσχημα. Και συμβαίνουν τόσα δύσκολα και άσχημα. Ειδήσεις μαύρες. Ειδήσεις που σοκάρουν. Στεναχωρούν. Ειδήσεις για απώλειες προσώπων. Διάσημων και λιγότερο διάσημων. Σαν τα δυσάρεστα να είναι περισσότερα από τα ευχάριστα.

Ή τα δυσάρεστα είναι πάντα πιο πικρά. Σαν φλας που χτυπά ενοχλητικά στα μάτια. Πολλά φλας μαζί. Το στομάχι μαζεύεται κόμπος. Από τον τραγικό θάνατο του Κόμπι Μπράιαντ, τις δολοφονίες διά ασήμαντων αφορμών, έως τα εκατομμύρια των ανθρώπων που έχουν μπει σε καραντίνα στην Κίνα για τον κοροναϊό, που ονομάζεται πλέον «2019-nCoV», «Μάντρωμα».

Αντιτάσεις. Είναι εύκολο. Θα τις βρεις. Σε μια καλημέρα. Στα μάτια των παιδιών σου. Στην καλοσύνη των άλλων. Στη δική σου καλοσύνη. Τέλος πάντων, ψάξε και θα ψάξω να βρούμε τις καλοσύνες. Δεν μπορεί. Θα τις βρεις μέσα σου.

Σκάψε, σκάψε, στο βάθος θα βρεις κάτι θετικό. Σιγά μην είναι εύκολο. Τίποτα δεν είναι εύκολο. Και τίποτα δεν είναι πια ανέμελο, ελεύθερο, με χαρά ζωηρή.

Και οι εικόνες. Στην κορυφή της Ερμού, στο μικρό σιντριβάνι, ένας νεαρός άνδρας πλένεται. Έχει βγάλει μπλουζάκι. Κάτω ένα μαξιλάρι. Σαν αυτά που κάποτε ήταν μόδα στα καθιστικά.

Δύο τρεις Κινέζοι περνούν. Φορούν μάσκες. Κορίτσια και αγόρια που κρατούν αρωματικά μαντιλάκια με σταματόν και προσπαθούν να με πείσουν να αγοράσω κάποιο πρόγραμμα ομορφιάς και ευεξίας.

Μπαίνω μετρό. Στριμώνχομαι. Διαβάζω την «Αγαπημένη» της Τόνι Μόρισον. Έτσι προέκυψε ο τίτλος.

CITY GUIDE

Γεννήθηκε από τη φιλοσοφία. Μεγάλωσε με τη μουσική. Μια μέρα, στο Παρίσι. Από έναν εκ των μεγαλύτερων στοχαστών του 20ού αιώνα.

Η Κυβέλη Καστοριάδη έγινε τραγουδίστρια γιατί δεν μπορούσε να σκεφτεί κάτι άλλο που θα μπορούσε να κάνει. Μέχρι σήμερα δεν έχει υπάρξει συνέντευξή της που να μην ερωτάται ή να μην αναφέρεται στον διάσημο και σημαντικό τόσο για εκείνη όσο και για τη φιλοσοφία και μετέπειτα την ψυχανάλυση πατέρα της. Ζει στο Παρίσι αλλά βρίσκει αφορμές για να έρχεται συχνά στην Ελλάδα. Μια από αυτές είναι η επερχόμενη συναυλία της «Συναισθησία» στο Ίδρυμα Β&Ε Γουλανδρή, την Παρασκευή που μας έρχεται.

Όταν ξεκίνησαν οι επιθέσεις και οι φόβοι
«Πιστεύω πως ο φόβος είναι ως ένα σημείο υγιής γιατί έτσι ο οργανισμός σου προσπαθεί να σου πει κάτι. Όμως από τη στιγμή που κυριαρχεί τις σκέψεις σου γίνεται πρόβλημα και εμπόδιο. Αυτό που φοβάμαι σε προσωπικό επίπεδο είναι να μην καταφέρω να κάνω όσα ονειρεύομαι. Σε γενικό επίπεδο, μια οικολογική καταστροφή μεγάλης κλίμακας». Μόλις συνέβησαν οι επιθέσεις στο Παρίσι, φοβήθηκε πολύ. «Μου ήταν πιο δύσκολο να βγαίνω, να παίρνω τις συγκοινωνίες και να κυκλοφορώ ανέμελα, όπως παλιά. Τώρα μου είναι πιο εύκολο, αλλά ας πούμε ότι χάθηκε μια αθωότητα γιατί ξέρεις ότι μπορεί κάλλιστα να ξανασυμβεί».

Η συνειδητοποίηση του «είμαι το παιδί ενός φιλοσόφου»

Ήρθε τώρα. «Σήμερα που προσπαθώ να καταλάβω πώς λειτουργεί ο κόσμος μας και πού πηγαίνουμε. Μου λείπει πολύ η σκέψη του, γιατί είχε έναν τρόπο να βλέπει πάντα πιο πέρα από τους περισσότερους ανθρώπους και να μην παρασύρεται από τις προτιμήσεις του».

Ο ελεύθερος χρόνος της μαζί του

«Βρισκόμασταν ιδίως τα βράδια, και το Σαββατοκύριακο. Κάποιες φορές ερχόταν να με πάρει από το σχολείο Σάββατο πρωί. Μας άρεσε να περπατάμε δίπλα στον Σκουάνα, να πηγαίνουμε στην απέναντι όχθη να πάρουμε γλυκά και να τα φέρουμε

Η Κυβέλη Καστοριάδη φέτος κατάλαβε ότι είχε μπαμπά φιλόσοφο

Η κόρη του **Κορνήλιου Καστοριάδη** έρχεται από το Παρίσι για μια εμφάνιση στο Ίδρυμα Β&Ε Γουλανδρή και μιλάει στην Α.Υ.

σπίτι. Μας άρεσε να παίζουμε ξερή». Δεν θυμάται την πρώτη φορά που της μίλησε ο πατέρας της για την περίφημη θεωρία του περί αυτονομίας. «Οι συζητήσεις μας κρατούσαν αρκετά είτε στο τραπέζι, είτε σε διακοπές, και νομίζω ότι περνούσαμε και οι δύο πολύ ωραία».

Αν ο Κορνήλιος Καστοριάδης ήταν εδώ

«Πιστεύω ότι η γενική κατάσταση θα τον έθλιβε και θα τον εξόργιζε, αλλά μόνο ο ίδιος θα μπορούσε να σας πει τη σκέψη του». Μία πατρική ανάμνηση: «Η κίνηση των χεριών του όταν τον πάθιαζε ένα θέμα, και το γέλιο του».

Αυτά που μένουν πίσω

«Δεν ξέρω αν θέλω να αφήσω πίσω μου έργο, πρώτον γιατί δεν σκέφτομαι έτσι, και δεύτερον επειδή δεν ξέρω πού θα βρισκόμαστε όλοι μας σε 20 χρόνια. Η σκέψη μου φαίνεται μάταιη. Μου φτάνει αν κατόρθωσα τραγουδώντας να συγκινήσω κάποιους ανθρώπους και να τους κάνω να βγουν από μια συναυλία μου με βήμα πιο ελαφρύ».

Blue Portraits: Μια συναυλία στο Ίδρυμα Β&Ε Γουλανδρή

«Μια συναυλία για κιθάρα-φωνή, εμπνευσμένη από την ιδέα του πορτρέτου. Δηλαδή από το γεγονός ότι αρκετά τραγούδια ζωγραφίζουν πρόσωπα, χαρακτήρες και καταστάσεις με την ίδια ακρίβεια όπως ένα ζωγραφιστό πορτρέτο. Θα ακουστούν τραγούδια του Χατζιδάκι, του Weill και πολλά άλλα».

-Ερρικα Ρούσου

INFO
Η εμπνευσμένη από τις προσωπογραφίες της συλλογής του Ιδρύματος Β&Ε Γουλανδρή συναυλία «Συναισθησία» της Κυβέλης Καστοριάδη, συνοδεία του Ορέστη Καλαμπαλίκη στην κιθάρα, θα πραγματοποιηθεί την Παρασκευή 31/1 στο Αμφιθέατρο του Ιδρύματος.

ΓΕΥΣΗ

Ο ΔΗΜΗΤΡΗΣ ΣΚΑΡΜΟΥΤΣΟΣ ΕΚΛΕΒΕ ΑΥΤΟΘΗΚΕΣ ΓΙΑ ΝΑ ΣΤΗΣΕΙ ΣΤΟΥΝΤΙΟ

Της ΕΡΡΙΚΑΣ ΡΟΥΣΣΟΥ - Φωτό: ΘΑΝΑΣΗΣ ΚΑΡΑΤΖΑΣ

Ο μάγειρας που ήταν μπασιόστας και ήθελε να γίνει τατουατζής μιλάει στην Α.Υ. για την Αμερική, τον ρατσισμό και την υποκρισία των διατροφικών κινήματων

Στη σάλτσα ενός καλομαγειρεμένου άπαχου μοσχαριού, υπερήρωες συζητούν με τον **Booba για την οικολογική καταστροφή. Από την ώρα που άφησα τον Δημήτρη Σκαρμούτσο στη στοά της Βουκουρεστίου έχω στο μυαλό αυτή την εικόνα. Ίσως γι' αυτό να ευθύνεται το γεγονός ότι του αρέσει να βλέπει παιδικά με τον μικρό του γιο. Ή μήπως είναι το Netflix από το οποίο μου πρότεινε να μην παραλείψω να δω το «Street food»; Το μόνο σίγουρο είναι ότι αν στην παραπάνω πρόταση είχα τουλάχιστον δύο «φόκινγκ» τότε θα έγραφα ότι για όλα φταίει οι Peaky Blinders, τους οποίους λατρεύει.**

Αυγά, ή αλλιώς η πρώτη του μουσική εμπειρία

Στα δώδεκά του, έφτιαξε ένα συγκρότημα με τους φίλους του. «Δεν είχαμε ιδέα από όργανα οπότε λέγαμε ο ένας στον άλλο τι θα παίξει. Εμένα, μου έλαχε το μπάσο». Μετά, ήρθε η ώρα να βρουν τα όργανα. «Περάσαμε ένα εξάμηνο που δανειζόμασταν από εδώ και από εκεί γιατί λεφτά για να τα αγοράσουμε δεν υπήρχαν, δεν το συζητώ. Το αμέσως επόμενο πρόβλημα ήταν ότι έπρεπε να μάθουμε να παίζουμε αφού, εννοείται, δεν υπήρχαν χρήματα για ωδεία». Το όλο πράγμα με την εκμάθηση στο σπίτι δεν πήγε καλά. Γι' αυτό βρήκαν ένα πλυσταριό και «ξεκινήσαμε να κλέβουμε αυγοθήκες για να μπορέσουμε να πετύχουμε την ηχομόνωση και να στήσουμε εκεί ένα στούντιο». **Η ιστορία της μουσικής (του)** Έχουν περάσει σχεδόν τριάντα χρόνια από τότε. «Κάπου τόσο έχω και να παίξω. Η μουσική βέβαια είναι μονίμως στη ζωή μου. Ξεκίνησα με ροκ τη δεκαετία του '70

γιατί υπήρχαν συγκροτηματάρες. Ευτυχώς πρόλαβα όλη την πανκ σκηνή, και την έξω και τη μέσα, που με τρέλαινε. Έζησα την γκραντζ σκηνή στην Αμερική, γιατί ζούσα στο Λος Άντζελες τέλη '90, κι όταν σταμάτησαν πια να βγαίνουν κομματάρες γύρισα στις ρίζες της αμερικανικής μουσικής που ήταν το μπλουζ και μετά λίγο το ροκ εν ρολ».

Ο Δημήτρης, το ΠΑΣΟΚ και το αμερικάνικο όνειρο

«Τα χρόνια που πήγα εγώ στην Αμερική ήταν αυτά που η Αμερική έβγαίνει από την οικονομική κρίση και έμπαινε σε οικονομική ευημερία. Οπότε το έζησα φουλ το γνωστό τρίπτυχο sex - drugs - rock 'n roll. Βρέθηκα τέλη '80, αρχές '90 εκεί όπου τα πάντα συνέβαιναν. Σε μια πόλη που δεν σταματούσε ποτέ. Ταυτόχρονα, ήμουν μόνος. Δεν είχα οικογένεια ή κάποιον να με κρατήσει πίσω. Δεν είχα κανέναν. Είχα φίλους που ήταν στην ίδια φάση με μένα και τρέχαμε αχαλίνωτοι». Η πρώτη του επαφή με το μέρος ήταν ένα σοκ. «Έχοντας ζήσει τη δεκαετία του '70 όπου υπήρχε πείνα και τίποτα δεν γινόταν, έφρευγα από τη μικρή Ελλάδα του ΠΑΣΟΚ, τότε που τα πράγματα ξεκίνησαν σιγά-σιγά να παίρνουν μπρος, για να πάω σε μια πόλη όπως το Λος Άντζελες. Ξέχνα τα μεγάλα μεγέθη, τα κτίρια, τους δρόμους κτλ, σου μιλάω για το πόσο ανοικτοί ήταν οι άνθρωποι. Μου πήρε σχεδόν ένα χρόνο για να το συνηθίσω και να το αγαπήσω. Όταν το έκανα, πήρα την απόφαση να μην επιστρέψω ποτέ. Έκανα σχεδόν 12 χρόνια να γυρίσω». Η μεγάλη επιστροφή έγινε έπειτα από τη γέννηση του πρώτου του παιδιού. «Κατάλαβα ότι ήταν μια καλή ευκαιρία να τα παρατήσω όλα και να έρθω στην Ελλάδα. Δεν το μετάνιωσα ποτέ».

Μια εκμυστήρευση Μεταξύ τατουάζ και άλλων δαιμονιών, ήρθε και αυτή η ατάκα: «Μου κακοφάνηκε, όταν ο γιος μου μου είπε ότι έκανε το πρώτο του τατουάζ». Έλασε ακούγοντας τον εαυτό του και είπε: «Όταν κάνεις παιδιά, θα με καταλάβεις».

Μετανάστης στην κουζίνα

Το μικρόβιο για τη μαγειρική μπήκε στην Αμερική. «Μέχρι τα 16 δεν είχα πιάσει τη γάλα. Δεν έτρω-

γα και πολύ, δεν με ενδιέφερε και δεν είχαμε και πολύ φαγητό». Όσο σπούδαζε, δούλευε σε κουζίνες γιατί έπρεπε να βγάλει λεφτά. «Ταίριαξα πολύ εκεί και δούλεψα παρέα με άλλους μετανάστες από Μεξικό, Γουατεμάλα». Σταμάτησε ακριβώς ένα δευτερόλεπτο. Και σαν να ρώτησα κάτι, εξήγησε. «Εννοείται με αντιμετώπιζαν ως μετανάστη, όσο ήμουν εκεί. Το καλό όμως είναι ότι επειδή εκείνη ειδικά την εποχή υπήρχαν μόνο μετανάστες στην κουζίνα, εγώ δεν έχω μεγαλώσει με ρατσισμό από τους Μεξικανούς που δουλεύαμε μαζί».

Η μάχη των φύλων «Υπάρχει μεγάλος ρατσισμός απέναντι στις γυναίκες και αυτό με στεναχωρεί πολύ γιατί πιστεύω ότι είναι πολύ πιο δημιουργικές και πιο πειθαρχημένες από εμάς στην κουζίνα, παρόλα αυτά υπάρχει ο ρατσισμός της δύναμης. Το θέμα είναι να σπάσει επιτέλους αυτό το κατεστημένο». Τον ρώτησα για τις αμοιβές. Άλλαξε τον τόνο της φωνής του και σταύρωσε τα χέρια σε θέση άμυνας: «Όλοι στην κουζίνα πληρώνονται το ίδιο, δεν υπάρχουν φύλα εκεί».

Ένα επιστημονικό επίκεντρο «Το χέρι του μάγειρα παίζει τον δεύτερο ρόλο, τον πρώτο τον παίζει το υλικό. Αν μου δώσεις ένα κομμάτι κρέας κάτω του μετρίου, δεν μπορώ να το απογειώσω, μάγειρας είμαι δεν είμαι μάγος».

Και μια καλλιτεχνική διαπίστωση «Όσο και να λέμε ότι έχει ανοίξει το μυαλό μας μαγειρικά, είμαστε ακόμα στενόμυαλοι, οτιδήποτε δοκιμάζουμε το συγκρίνουμε με το φαγητό της μαμάς μας».

Ψάρι, ή αλλιώς τι γίνεται όταν τηγανίζεις με δικτατορία

«Η κουζίνα είναι δικτατορία, δεν είναι δημοκρατία δυστυχώς. Αναλόγως ποιος είναι στην κεφαλή της κουζίνας κάποιος θα περάσει καλά ή όχι. Γενικώς, από την κεφαλή βρωμάει το ψάρι στην κουζίνα. Αν η «κεφαλή» τα έχει βρει με τον εαυτό του, τότε όλοι θα περάσουν καλά στην κουζίνα». **Ένα χόμπι** «Το μεγάλο μου χόμπι είναι να διαβάζω βιβλία γεωπονικής - φυτικής και ζωικής παραγωγής - γιατί θέλω να μαθαίνω για τα υλικά μου».

Food Waste ή αλλιώς η θεωρία που πρέπει να διαβάσουμε όλοι

Η συζήτηση πήρε τον δρόμο της οικολογίας. Εκείνος με κοίταξε στα μάτια και σταύρωσε τα τατουάζ των δύο χεριών του. «Το πάμε λάθος» μου είπε. «Είμαστε караγκιόζηδες, κάνουμε ό,τι μας βολεύει. Υπάρχουν δύο λέξεις: «food waste», δηλαδή σπατάλη φαγητού. Πετάμε το 50% του φαγητού που παράγουμε. Με το 20% θα μπορούσαμε να ταΐσουμε όλους τους ανθρώπους που πεινάνε. Υπάρχουν εκατομμύρια άνθρωποι που πεινάνε. Αφήνουμε αυτούς τους ανθρώπους να πεθαίνουν από την ασιτία και εμείς πετάμε. Και όχι μόνο πετάμε. Για να φτάσουμε στο σημείο να πετάσουμε έχουμε ξεπατίσει αγρούς, ζώα, καλλιέργειες για να παράγουμε αυτό το φαγητό. Έχουμε σπαταλήσει το 30% του νερού του πλανήτη για να μαγειρέψουμε το φαγητό που θα πετάσουμε. Και σαν να μη φτάνει όλο αυτό, όταν το πετάμε στις χωματερές, επειδή δεν μπορεί το φαγητό να αναπνεύσει, βγάζει μεθάνιο που είναι δέκα φορές χειρότερο από το διοξείδιο του άνθρακα. Άρα έχεις ανθρώπους που λένε «θα γίνω vegan», «vegetarian», «θα τρώω μόνο κρέας», «μόνο ψάρι», όταν όλα αυτά δεν έχουν καμία σημασία γιατί, απλά, πετάμε». «Έχουμε ανθρώπους που τρώνε ένα πιάτο φαΐ κάθε 4 μέρες και που δεν τους νοιάζει αν αυτό που θα φάνε είναι κρέας ή ψάρι. Αν θέλουμε να μπούμε πραγματικά στο κομμάτι της οικολογίας τότε πρέπει να φροντίσουμε αυτούς τους ανθρώπους, να σταματήσουμε να πετάμε και να καταλάβουμε ότι η υπερκατανάλωση και το πέταγμα μας έχουν φέρει σε αυτό το σημείο. Όλα ξεκινάει από εμάς, γιατί εμείς είμαστε οι καταναλωτές. Ακούω για καμπάνιες κατά του πλαστικού, κατά του κρέατος και γελάω. Έχουμε ανθρώπους που πεινάνε».

Υ.Γ. Έφυγα από το μαγαζί με βαριά καρδιά. Και την εξής απορία: Μήπως ήρθε η ώρα να γίνουμε οι καταναλωτές που δεν θα έχουν ανάγκη να ριξουν σε κάποιον άλλο την ευθύνη;

INFO

Ο Δημήτρης Σκαρμούτσος μαγειρεύει στον **ANT1** κάθε Σάβ. και Κυρ. στις 16.00 παρέα με τους φίλους του στην εκπομπή «Food n' Friends».

www.athensvoice.gr

Διαβάστε όλο το κείμενο και δείτε το βίντεο της συνέντευξης

Steve's deli tavern Το νέο στέκι της πόλης αποθεώνει το comfort food

Τηγανητές μακαρονάδες, τραγανές πίτσες και ένα θρυλικό Spaghetti Meatballs

Στην ταϊνία κινουμένων σχεδίων «*Η Λαίδη και ο Αλτήης*» υπάρχει μια σκηνή που έχει στοιχειώσει τη γευστική φαντασίωση κάθε (φαγανού) παιδιού των 90s. Ο Αλτήης, ένα ντόμπρο αδέσποτο, και η Λαίδη, ένα καθαρόαιμο Cavalier King Charles Spaniel με αγνή καρδιά, βρίσκονται στην πίσω πλευρά ενός ιταλικού εστιατορίου. Ο Tony, ο ιδιοκτήτης, τους εσβρίζει ένα πιάτο τίγκα στα σπαγγέτι με κεφτέδες και πιάνει το ακορντεόν. Υπό τους ήχους του «*Bella Notte*» τα δύο κουτάβια δαγκώνουν το ίδιο μακαρόνι και κατά λάθος οι μουσούδες τους αγγίζονται. Δεν νομίζω ότι υπήρξε ποτέ κάποιος που βλέποντας τη συγκεκριμένη σκηνή δεν λαχτάρισε αυτό το... ξέχειλο πιάτο μακαρόνια.

Τώρα, βγάλτε τα σκυλάκια από το πλάνο, ανταλλάξτε το σκοτεινό στενάκι με ένα φωτεινό, πρώην συνεργείο αυτοκινήτων, στη θέση του Toni βάλτε τον σεφ Στέφανο Στεφανίδη και έχετε το ολοκαίνουργιο Steve's Deli Tavern στην καρδιά του Μεταξουργείου. Τι θα βρείτε εδώ; Μια μίξη της Νάπολης με το Brooklyn ή αλλιώς μία ωδή στην ιταλοαμερικάνικη κουζίνα. Αν θέλετε να μάθετε τι σημαίνει comfort food, απλά σπρώξτε την γκαραζόπορτα στο νούμερο 42 της Σαλαμίνας.

Ο χώρος θα μπορούσε να είναι ένα food market στη Νέα Υόρκη. Ξύλινα τραπέζια, τοίχοι από κόκκινο τούβλο, πρασινάδες εδώ κι εκεί, φωτάκια και μια ανοιχτή κουζίνα στο κέντρο. Στον κατάλογο φιγουράρουν περίεργα ορεκτικά, οι άκρως ενδιαφέρουσες σαλάτες, φυσικά οι πίτσες με τη λεπτή τραγανή ζύμη που ωριμάζει για 4 μέρες, τα αφράτα σάντουιτς και burgers και τα «Steve's Specials» σε ρόλο κυρίως πιάτου.

Από τα ορεκτικά δοκίμασα την τηγανητή μακαρονάδα με Steve's Marinara sauce (μια σάλτσα-πασπαρτού που μπαίνει σε κάθε πιάτο με κόκκινη σάλτσα), παρμεζάνα και φύλλο φρέσκο βασιλικού (€5) νόστιμη, αλλά με παράξενη όψη (φανταστείτε στρογγυλές κροκέτες), το χειροποίητο λουκάνικο που φτιάχνεται εδώ και συνοδεύεται από βουτυρένιο πουρέ πατάτας, σάλτσα ψητού και πεκορίνο (€7). Σουξέ μεγάλο γνωρίζουν και τα Vegan Mac n' Cheese (€6,5), αλλά και τα Crispy (τηγανητά) ravioli (€5,5). Και οι δύο σαλάτες (€6,5-€7) που έφτασαν στο τραπέζι μας (Steve's Garden Salad και Vermicelli Salad) υπήρξαν νοστιμότητες.

Μετά από δύσκολη σύσκεψη (είναι πολλές οι πίτσες παιδιά), καταλήξαμε σ' αυτήν με τους κεφτέδες (ω, ναι υπάρχει τέτοια) και σε μια ολίγον τι πιο ελαφριά (το «ελαφρύ» είναι όρος σχετικός εδώ) με τυρί κρέμα, μοτσαρέλα, σπανάκι και καραμελωμένα κρεμμύδια. Νομίζω ότι και στις δύο μας κέρδισε το τραγανό ζυμάρι, αν και θα επέστρεφα και για τις Grandma Style Pies, που σιγοψήνονται σύμφωνα με τον σιιλιανικό τρόπο. Σειρά είχαν κάτι αλμυρούτσικα νιόκι με μανιτάρια πορτοσί, αγάρικους και πλευρώτους, gravy sauce, λάδι τρούφας, παρμεζάνα και τραγανά κρεμμύδια (€10) και το πιάτο που έβαλε κάτω στιδήποτε είχε προηγηθεί: τα φοβερά spaghetti n' meatballs με κοκκινιστούς (και εντελώς μαμαδιστικούς!) κεφτέδες, πεκορίνο και φρέσκο βασιλικό (€9,5) ήταν ο λόγος που δεν μπορούσα να αφήσω κάτω το πιρούνι μου. Άνετα θα έτρωγα και δεύτερο πιάτο, αν δεν ήξερα ότι ακολουθούν γλυκά. Μια πουτίγκα σοκολάτας με μπισκότα Oreo και ένα cheesecake αλά New York ήταν το τέλειο κλείσιμο.

Στο Steve's Deli Tavern θα έρθεις για να φας πληθωρικά, νόστιμα, με τις υπερβολές που συνηθίζονται στην άλλη πλευρά του Ατλαντικού και που τόσο μας αρέσουν. Θα φύγεις σκασμένος, πολύ ευχαριστημένος που έχεις κάνει σκανταλιά (δηλαδή γουρουνιά), ίσως και με μια δεύτερη μερίδα spaghetti meatballs που παράγγειλες κρυφά από την παρέα για το σπίτι. Πονηρούλη...

Σαλαμίνας 42, Κεραμικός, 2111169126

**Κλείνει
το Galaxy
του Hilton
για να...
Ξανανοίξει
Ανακαινίζεται
για τον
ερχομό
του Funky
Gourmet**

Η είδηση για τη μεταφορά ενός από τα πιο λαμπερά αλλά και μισελανάτα εστιατόρια της πόλης, του Funky Gourmet, από το Μεταξουργείο στο εμβληματικό ξενοδοχείο έσκασε στους «κύκλους» πριν περίπου ένα χρόνο. Από πέτρις μέχρι φέτος γίνονται διαβουλεύσεις και εργασίες για τη μεγάλη αλλαγή, τώρα όμως είναι που τα πράγματα προχωρούν με εντατικούς ρυθμούς. Το «καινούργιο» Funky Gourmet, παρά τις φήμες που το θέλαν να παίρνει θέση δίπλα στο Milos στο ισόγειο, τελικά θα ανέβει ψηλά, στον τελευταίο όροφο, δίπλα στο Galaxy, έχοντας την ίδια συγκλονιστική θέα. Το Galaxy θα συνεχίσει τη λειτουργία του, βρίσκει όμως κι αυτό την ευκαιρία για ένα φρεσκάρισμα εν όψει μάλιστα και των μεγάλων αλλαγών που θα γίνουν για το Funky Gourmet. Μεθαύριο, Παρασκευή 31 Ιανουαρίου, υποδέχεται το συγκρότημα «48 ώρες» για το τελευταίο πάρτι του χειμώνα, που θα αρχίσει στις 22.30 και έπειτα θα παραμείνει κλειστό για δυο μήνες. Το Funky Gourmet αναμένεται να ανοίξει αρχές καλοκαιριού.

ΥΓΕΙΑ

Φυσικοθεραπεία: επιστήμη ή τέχνη;

Ο Φυσικοθεραπευτής
Γεώργιος Χατζηθεοδωρίδης του
Athensphysiocenter λύνει τις απορίες μας

Η φυσικοθεραπεία στοχεύει στη βελτίωση της ποιότητας ζωής των ατόμων που αντιμετωπίζουν κινητικά προβλήματα ή πόνο ως εξαιτίας κάποιας πάθησης, τραυματισμού ή της καθιστικής ζωής και αποτελεί ένα πεδίο που εξελίσσεται και βελτιώνεται διαρκώς. Το Athensphysiocenter, «Κέντρο Σύγχρονης Φυσικοθεραπείας» στελεκώνεται από τον φυσικοθεραπευτή Γεώργιο Χατζηθεοδωρίδη και μία ομάδα άρτια καταρτισμένων πτυχιούχων φυσικοθεραπευτών, που παρακολουθούν αδιάλειπτα όλες τις σύγχρονες εξελίξεις και τις καινοτομίες, τόσο σε ό,τι

αφορά τον τεχνικό εξοπλισμό με υπερσύγχρονα μηχανήματα τελευταίας τεχνολογίας όσο και στις θεραπευτικές πρακτικές. Ο έμπειρος φυσικοθεραπευτής Γεώργιος Χατζηθεοδωρίδης είναι ίσως

από τους μόνους με ποσοστά επιτυχίας στις θεραπείες που εφαρμόζει άνω του 90%. Τον συναντήσαμε για να μας εξηγήσει τους λόγους.

Ποι οφείλονται τα υψηλά ποσοστά επιτυχίας στην αντιμετώπιση των προβλημάτων των ασθενών σας; Ο βασικός παράγοντας είναι η εξειδικευμένη αξιολόγηση του ασθενούς. Η πρώτη εξέταση αξιολόγησης μάλιστα παρέχεται δωρεάν. Γίνεται μία σειρά στοχευμένων ερωτήσεων, εφαρμόζουμε τα πιο αξιόπιστα κλινικά τεστ παγκοσμίως, λαμβάνουμε υπόψη τις εργαστηριακές εξετάσεις και τη διάγνωση και σε συνδυασμό με την τεράστια εμπειρία που διαθέτουμε (40.000 ασθενείς), επιτυγχάνουμε τη μέγιστη δυνατή προσέγγιση του προβλήματος.

Τι καθιστά ένα φυσικοθεραπευτή καλό στη δουλειά του; Ο καταρτισμένος φυσικοθεραπευτής πρέπει να είναι σε θέση να εντοπίζει τη γενεσιουργό αιτία της πάθησης. Η φυσικοθεραπεία, όμως, δεν είναι απλά επιστήμη αλλά και τέχνη. Άρα, ο φυσικοθεραπευτής πρέπει να είναι επιστημονικά μεν καταρτισμένος αλλά να «πιάνουν και τα χέρια του», ώστε να κάνει εξειδικευμένους και αποτελεσματικούς χειρισμούς. Η φυσικοθεραπεία, άλλωστε, δεν είναι ούτε χάρη ούτε ένεση. Εξαρτώνται όλα από

τον ίδιο τον φυσικοθεραπευτή και το πώς εφαρμόζει την επιστήμη του, γι' αυτό υπάρχει μεγάλο φάσμα παροχής υπηρεσιών από φυσικοθεραπευτή σε φυσικοθεραπευτή με μεγάλες αποκλίσεις.

Πότε απευθυνόμαστε σε έναν φυσικοθεραπευτή; Για την αντιμετώπιση των περισσότερων μυοσκελετικών και νευρολογικών παθήσεων. Όμως, υπάρχουν και περιπτώσεις που ο κόσμος δεν ξέρει ότι τη λύση μπορεί να δώσει μόνο ο εξειδικευμένος και έμπειρος φυσικοθεραπευτής σε θέματα όπως ημικρανίες και πονοκεφάλους, τα οποία δεν υποπτεύεται ότι είναι αυθενόγους αιτιολογίας.

Ποιος τομέας είναι πιο σημαντικός σε κάθε θεραπεία, τα μηχανήματα ή τα χέρια του φυσικοθεραπευτή; Όλα έχουν την αξία τους και σίγουρα μπορούν να χρησιμοποιηθούν συνδυαστικά, αλλά τα χέρια δείχνουν την πραγματική ικανότητα του φυσικοθεραπευτή. Στη «Σύγχρονη Φυσικοθεραπεία» διαθέτουμε μηχανήματα υψηλής τεχνολογίας που καλύπτουν όλο το εύρος των παθήσεων από τα πιο απλά μέχρι τα πιο σύνθετα. Ωστόσο, η αποτελεσματικότητα των μηχανημάτων μεγιστοποιείται από τη συνδυαστική εφαρμογή χειρισμών με τα χέρια (χειροπρακτική - manual therapy).

Πώς αντιμετωπίζετε αυτούς που είναι δύσπιστοι για το αν θα θεραπευτούν, συνήθως έχοντας μια κακή εμπειρία πίσω τους; Ήδη κατά τη φάση αξιολόγησης του προβλήματος κερδίζουμε την εμπιστοσύνη του ασθενούς και η δυσπιστία συνήθως εξαλείφεται. Αν, ωστόσο, παραμείνει -πράγμα σπάνιο- μπορούμε να παράσχουμε και μία πρώτη θεραπεία δωρεάν.

Πότε ο ασθενής θα αρχίσει να βλέπει βελτίωση; Άμεσα, από την πρώτη συνεδρία. Αν δεν υπάρχουν, μάλιστα, νευρολογικά ευρήματα και είναι καθαρά μυοσκελετικό το θέμα, από την πρώτη συνεδρία θα έχει καλύτερη έως 30% και βεβαίως η απόκριση του κάθε ασθενούς είναι διαφορετική.

Από την εμπειρία που έχετε, ποιος θεωρείτε ότι πρέπει να είναι ο μέσος αριθμός των συνεδριών και η διάρκειά τους; Κάθε συνεδρία έχει διάρκεια κατά μέσο όρο 2 ώρες. Δεν κάνουμε οικονομία χρόνου, δεν κοιτάμε το ρολόι αλλά το πρόβλημα του ασθενή. Θεωρώ ότι ο μέσος αριθμός συνιστώμενων συνεδριών είναι 3-6 συνεδρίες 1-2 φορές την εβδομάδα. ●

— INFO —
Athensphysiocenter.gr
Κέντρο Σύγχρονης
Φυσικοθεραπείας
Λεωφόρος Ούλωφ
Πάλλε 13, Ιλίσια

ΣΙΝΕΜΑ

Του ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥ ΚΑΪΜΑΚΗ

ΑΚΟΜΗ

► Μετά από τα θεατρικά και τηλεοπτικά μεγέθη ο Μάρκος Σεφερλής δοκιμάζεται στο σινεμά με το «Χαλβάν 5-0» (½) που φέρει στη σκηνοθεσία το όνομα του Μάνου Καμπίτη. Το στόρι θυμίζει λίγο από Χάρρυ Κλυν (ένας βιομήχανος χαλβά βρίσκεται δολοφονημένος στην έπαυλή του και ο αστυνόμος Μπέκρας αναλαμβάνει να βρει τον δολοφόνο μεταξύ των 5 υπόπτων) με τα εξωφρενικά αστεία να είναι τόσο θλιβερά που τελικά γελάς από τα νεύρα σου.

► Το «Πρόβατα εναντίον λύκων 2» (-) είναι η συνέχεια της προ τριετίας ρωσικής ταινίας κινουμένων σχεδίων.

Ο φάρος (THE LIGHTHOUSE) ****

ΣΚΗΝΟΘΕΣΙΑ: Ρόμπερτ Έγκερς ΠΡΩΤΑΓΩΝΙΣΤΟΥΝ: Ρόμπερτ Πάτινσον, Γουίλεμ Νταφόε

1890. Σε απομονωμένο νησί στη Νέα Αγγλία των ΗΠΑ φτάνει για να εργαστεί στο πλευρό του γέρου φαροφύλακα ένας λιγομίλητος και αινιγματικός νέος. Πέρα από την ευθύνη της λειτουργίας του φάρου, οι δύο άντρες θα αναγκαστούν να συνυπάρξουν –παρότι τους χωρίζουν τόσα πολλά– ενώ και το τοπίο μοιάζει να τους ασκεί μια παράξενη έλξη.

Η δεύτερη ταινία του ταλαντούχου Έγκερς σκιαγραφεί μοναδικά το δύναμη του φανταστικού που επιβάλλεται σε ένα κόσμο δεισιδαιμονίας (αμέτρητοι οι ναυτικοί μύθοι που μοιράζονται οι δύο άντρες) και προκαταλήψεων. Όπως με το «Η μάγισσα» –η πρώτη του ταινία, παραγωγής 2016, δεν βγήκε στις ελληνικές αίθουσες– που αφορούσε στα περίεργα συμβάντα μιας οικογένειας στη Νέα Αγγλία του 1630, έτσι κι εδώ το μεταφυσικό μοιάζει να ορίζει τις τύχες των δύο αντρών στην ίδια περιοχή των ανατολικών αμερικανικών πολιτειών. Η απόκοσμη γοητεία του επιβλητικού τοπίου είναι έντονη από το πρώτο κιόλας πλάνο που αφορά στον ερχομό του νεαρού φαροφύλακα. Ο Έγκερς χτίζει το θέμα του πάνω στα στέρα υλικά ενός σκοτεινού (ασπρόμαυρου στη συγκεκριμένη περίπτωση) παραμυθιού. Αρχέγονοι θεοί, ναυτικοί θρύλοι, αίσθηση απομόνωσης, εφιαλτικά όνειρα και μια υποψία παράνοιας μεταφέρουν στην κόντρα των δύο αντρών το βασικό θέμα της ιστορίας που ξεκινάει από τον προμυθικό μύθο και καταλήγει στη θύελλα του μυαλού. Ο κίνδυνος που παραμονεύει σε κάθε σκηνή είναι όχι απλώς ορατός αλλά και χειροπιαστός. Η εικόνα της αισθησιακής γοργόνας, το σκότωμα του γλάρου που σηματοδοτεί την ύβρη, το ανιέρω μεθύσι των δύο αντρών, ο αγώνας για την επιβίωση. Όλα συντείνουν προς μια αλληγορική ιστορία για τον εγκλεισμό, που οδηγεί σταδιακά στην παράνοια. Ή μήπως όλη αυτή η δοκιμασία δεν είναι τίποτε άλλο από μια ανατριχιαστική διαδρομή στα αβάντα του νου και τα σκοτάδια της ανθρώπινης φύσης; Όπως και να έχει, ο «Φάρος» είναι μια ανεπανάληπτη εμπειρία πάνω στην εξερεύνηση ενός λιτσεϊκού πυρετού. Τα ανείπωτα μυστήρια αυτού του παράξενου μέρους ορίζονται από τις ναυτικές ιστορίες, το πάντρεμα αρχαίων θεών και θαλασσινών συμβόλων, τη συνύπαρξη του ανοίκειου με τη βλασφημία. Ένα ψυχόδραμα σουρεαλιστικό, κλειστοφοβικό και ενίοτε μακάβριο αστείο που δίνει την ευκαιρία στους εντυπωσιακούς Ρόμπερτ Πάτινσον και Γουίλεμ Νταφόε να φτιάσουν στα όρια της υποκριτικής τους δεινότητας. Μία υποψηφιότητα για όσκαρ κάρη στη θαυμάσια φωτογραφία του Γιάριν Μπλάσσε.

«Στο Παρίσι υπάρχει ένα ιδιαίτερο γεωμαγνητικό πεδίο, που κάνει τον έρωτα 10 φορές πιο δυνατό από κάθε άλλο μέρος στη Γη» (το απίθανο ταξίδι ενός φακίρη)

* ΑΔΙΑΦΟΡΗ
** ΜΕΤΡΙΑ
*** ΚΑΛΗ
**** ΠΟΛΥ ΚΑΛΗ
***** ΕΞΑΙΡΕΤΙΚΗ

Η «Ευτυχία» απειλεί το «Ένας άλλος κόσμος» του Παπακαλιάνη

The Gentlemen **½

ΣΚΗΝΟΘΕΣΙΑ: Γκάι Ρίτσι ΠΡΩΤΑΓΩΝΙΣΤΟΥΝ: Μάθιου ΜακΚόνναχεϊ, Τσάρλι Χάνμαν, Χένρι Γκόλντινγκ, Μισέλ Ντόκερι, Κόλιν Φάρελ, Χιου Γκραντ

Ένας αμερικανός έμπορος ναρκωτικών που έχει απλώσει τα πλοκάμια του στο Λονδίνο θέλει να «πουλήσει» τις μίζες του σε ζάμπλουτο βρετανοεβραίο, αλλά οι προθέσεις του θα γίνουν αντιληπτές στους ανταγωνιστές που καιροφυλακτούν.

Η γνωστή βιττουσιζιέ του Ρίτσι, που δίνει άλλο βάρος στην έννοια «βιντεοκλιπίστικη» σκηνοθεσία, υπηρετεί μια καθαρόαιμη γκανγκστερική περιπέτεια που περικλείει τις προσφιλείς θεματικές του βρετανού: ανιέρω μαύρο ιούμπορ, φάτσες βγαλμένες από το βρετανικό περιθώριο, διάλογοι βασισμένοι σε γουστόζικες παραβολές και τσιτάτα. Κυρίως είναι η επιλογή του κεντρικού αφηγητή (ένας απολαυστικός ρόλος για τον Χιου Γκραντ) που κάνει τη διαφορά στο φιλμ και δεν το κάνει μια από τα ίδια. Σε ένα στόρι που γνωρίζει αμέτρητες ανατροπές, κάθε φορά που πατάει γκάζι ο Ρίτσι δίνοντας φρενήρη ρυθμό στο φιλμ, το θέαμα απογειώνεται και η αποενοχοποιημένη απόλαυση είναι εξασφαλισμένη.

Cosmic Candy **

ΣΚΗΝΟΘΕΣΙΑ: Ρηνιώ Δραγασάκη ΠΡΩΤΑΓΩΝΙΣΤΟΥΝ: Μαρία Κίτσου, Μάγια Πιπερά, Κίμωνας Κουρής

Η Άννα, μοναχική ταμίας σουπερμάρκετ που έχει αδυναμία στην Κόσμικ Κάντι, την καραμέλα που σκάει στο στόμα, αναγκάζεται να πάρει υπό την προστασία της το 10χρονο κορίτσι του διπλανού διαμερίσματος, όταν εξαφανίζεται ο πατέρας του.

Η πρώτη μεγάλου μήκους ταινία της Δραγασάκη είναι ένα καλοζυγισμένο, βραδυφλεγές, αφηγηματικά άρτιο δράμα με στοιχεία νεο-νουάρ. Το στοιχείο που δίνει επιπλέον αξία στο έργο είναι η συνεργασία των δύο ηρωίδων. Η Μαρία Κίτσου και η Μάγια Πιπερά έχουν ιδανικό συμπλήρωμα στις μεταξύ τους σκηνές παρότι σε αρκετά στιγμιότυπα υπάρχει έντονη η αίσθηση της επιτήδευσης κάθε φορά που το δράμα μοιάζει να σκληραίνει. Στο Φεστιβάλ Θεσσαλονίκης η Ρηνιώ Δραγασάκη κέρδισε το βραβείο πρωτοεμφανιζόμενου σκηνοθέτη, καθώς και το βραβείο του ελληνικού τμήματος του WIFT.

Το απίθανο ταξίδι ενός φακίρη (THE EXTRAORDINARY JOURNEY OF THE FAKIR) **

ΣΚΗΝΟΘΕΣΙΑ: Κεν Σκοτ ΠΡΩΤΑΓΩΝΙΣΤΟΥΝ: Ντανούς, Μπερενίς Μπεζό, Εριν Μορρίαρτι, Μπαρκάντ Αμπντι, Ζεράρ Ζινιό, Μπεν Μίλερ

Ένας νεαρός φακίρης από τη Βομβάν ξεκινάει ένα απίθανο ταξίδι με προορισμό το Παρίσι για να βρει τον πατέρα που δεν γνώρισε ποτέ του. Εκεί ανακαλύπτει τον έρωτα σε ένα κατάστημα IKEA και ζει μια εξωφρενική περιπέτεια παρέα με μερικούς σομαλούς μετανάστες.

Το παραμυθένιο ρομάντζο και η σκληρή οδύσσεια συνδέονται στη γλυκανάλατη κωμική περιπέτεια που ο ήρωας αφηγείται στους τρεις πισυρικόδες που τον ακούν αποσβολωμένοι. Το ζητούμενο για τον ήρωα είναι ο απόλυτος έρωτας σαν εκείνον που ανακαλύπτει στο πρόσωπο της όμορφης Αμερικανίδας στο IKEA. Το κάρμα και η τύχη, οι πολιτισμικές διαφορές, το μεταναστευτικό και πάνω από όλα οι θυσίες που απαιτούνται για την ευτυχία είναι στοιχεία που βάζει με στρωτό τρόπο ο Σκοτ στην πλοκή, αν και η απουσία μιας πιο τολμηρής ματιάς, ειδικά στα φλέγοντα πολιτικά ζητήματα, αποδυναμώνουν το έργο.

Εκείνος, εκείνη και ο άλλος. Αυτός ο «Άλλος» χάρη στον οποίο ο Florian Zeller τιμήθηκε με το βραβείο καλύτερου πρωτοεμφανιζόμενου συγγραφέα. Αυτός ο «Άλλος» που κινητοποίησε τη σκηνοθέτιδα Αικατερίνη Παπαγεωργίου να κάνει την επίσημη πρώτη της παράσταση μετά την επιστροφή της από το Λονδίνο. Και που από τις 28 Ιανουαρίου ανεβαίνει στη σκηνή του Μικρού Χορν με τους Λεωνίδα Καλφαγιάννη, Κωνσταντίνο Κάππα και Μαριάννα Πολυχρονίδη.

Η «συνάντηση» με τον Florian Zeller

«Η επιλογή αυτού του έργου ήταν πραγματικά μια πολύ ιδιαίτερη συγκυρία. Είχα παρακολουθήσει τέσσερα έργα του Zeller στο Λονδίνο και είχα ενθουσιαστεί τόσο με το περιεχόμενο όσο και με τη φόρμα των κειμένων του. Κάπως έτσι αποφάσισα να του στείλω ένα προσωπικό μήνυμα, για να τον ρωτήσω για άλλα έργα του, ακόμη και μη μεταφρασμένα, τα οποία θα μπορούσα να διαβάσω. Εκείνες τις μέρες ο ίδιος έτυχε να βρίσκεται στο Λονδίνο για την πρεμιέρα του τελευταίου του έργου «Ο γιος», και έτσι κανονίσαμε να συναντηθούμε. Πριν από τη συνάντησή μας διάβασα μια παλιά συνέντευξή του, όπου μιλούσε για το έργο του «Ο άλλος». Ήταν το πρώτο του έργο και ο τρόπος που το περιέγραφε με συγκίνηση. Έτσι, όταν βρεθήκαμε, του ζήτησα να διαβάσω αυτό το κείμενο και να μου μιλήσει για αυτό. Κάπως έτσι προέκυψε η παράσταση».

Το έργο

«Μια «υποθετικά» καθημερινή ιστορία ενός ερωτικού τριγώνου που ισορροπεί ανάμεσα στην πραγματικότητα και το φανταστικό. Με τον τρόπο αυτό αναδεικνύονται πολύ καίρια ερωτήματα για τις ανθρώπινες σχέσεις και τον τρόπο που τις διαχειριζόμαστε σήμερα. Μολονότι η συγκεκριμένη θεματική μάς είναι οικεία, ο Zeller έχει καταφέρει να θέσει το ζήτημα διεισδυτικά σε μια εντελώς διαφορετική βάση, αναδεικνύοντας και σχολιάζοντας νέες παραμέτρους. Τα τρία ερωτήματα που θα ήθελα πολύ να «πάρει» μαζί του το κοινό φεύγοντας είναι τα εξής: Πόσο «μαζί» πρέπει να ζει ένα ζευγάρι για να είναι για πάντα μαζί; Πόσο άγρια μπορεί να γίνει μια σχέση αγάπης, όταν η σταθερότητα δεν είναι αυτοσκοπός; Πιο τρομακτικό είναι το να ζει κανείς μόνος ή με έναν άλλον εαυτό;»

Λονδίνο: Η μεγάλη επιστροφή

«Η αλήθεια είναι ότι για ένα χρονικό διάστημα δραστηριοποιήθηκα στην Αγγλία με παραστάσεις που οργανώσαμε με το The Young Quill, στο πλευρό της Katie Mitchell. Ωστόσο, πάντα είχα την υποψία, που στη συνέχεια έγινε βεβαιότητα, ότι το να εργαστώ στη μητρική μου γλώσσα θα μου άνοιγε νέους ορίζοντες σε σχέση με την κατανόη-

ΑΙΚΑΤΕΡΙΝΗ ΠΑΠΑΓΕΩΡΓΙΟΥ

«Πόσο άγρια μπορεί να γίνει μια σχέση αγάπης;»

Η σκηνοθέτιδα της παράστασης «Ο Άλλος» του Florian Zeller, που ανεβαίνει στο Μικρό Χορν, άφησε το Λονδίνο για να κάνει θέατρο στην Ελλάδα

Της **ΕΡΡΙΚΑΣ ΡΟΥΣΣΟΥ**

ση και την αντιμετώπιση του θεάτρου. Οι δύο παραστάσεις που ανεβάσαμε πέρυσι με το The Young Quill στην Αθήνα με έπεισαν ότι οι συνδηλώσεις που δημιουργούνται στην ελληνική γλώσσα αποδίδουν στα έργα και στις παραστάσεις μια πληθωρικότητα η οποία με μάγεψε. Ως εκ τούτου, αν και δεν είχα κάτι από, για να με κάνει να επιστρέψω, αποφάσισα να το τολμήσω».

Λίγα λόγια για την ομάδα The Young Quill

«Ιδρύθηκε το 2016 στο Λονδίνο από τελειόφοιτους συντελεστές θεάτρου με στόχο την ανάδειξη πρωτοεμφανιζόμενων θεατρικών έργων. Μέχρι στιγμής έχουμε καταπιαστεί με το ανέβασμα πέντε θεατρικών παραστάσεων στην Αγγλία και στην Ελλάδα. Για εμένα είναι κάτι σαν ένα ταξίδι που εύχομαι να μη τελειώσει. Κάποια από τα ιδρυτικά μέλη δεν εντάσσονται πλέον στην ομάδα, καθώς καταλήξαμε να ζούμε σε διαφορετικές χώρες ή και ηπειρούς. Η ομάδα έχει πρακτικά μεταφερθεί στην Αθήνα και έχει αποκτήσει αρκετούς μόνιμους εξωτερικούς συνεργάτες. Ο Φάνης Μιλλεούνης και η Χριστίνα Κωστή, που είναι τα πιο πρόσφατα μέλη, και τους οποίους γνωρίσαμε με αφορμή τη συμμετοχή τους στην προηγούμενη παράστασή μας, έδωσαν νέα πνοή στο σχήμα μας. Τόσο για τον Κωστή Μουσικό, την Όλγα Γουναρά, με τους οποίους ξεκινήσαμε, όσο και για εμένα, το ανέβασμα μιας παράστασης είναι υπόθεση άκρως επαγγελματική και ταυτοχρόνως άκρως «οικογενειακή», που έχει μείνει πιστή στο αρχικό καλλιτεχνικό της όνειρο».

Από τον χορό στο θέατρο

«Με είχαν δεχτεί και ετοιμαζόμουν να φύγω για σπουδές χορού στο Λονδίνο, γεγονός το οποίο ήθελα και είχα κυνηγήσει πάρα πολύ. Ωστόσο, εκείνη την περίοδο παρακολουθούσα πολύ θέατρο και είχα αρχίσει κάπως να αμφισβητώ την επιλογή μου. Στην αρχή δεν το λυμούσα να το παραδεχτώ ούτε στον εαυτό μου. Κάποια στιγμή η επιθυμία μου έγινε τόσο έντονη που αποφάσισα να πάω δοκιμαστικά στην ακρόαση του τμήματος Παραστατικών Τεχνών του Royal Central School of Speech and Drama. Εκεί πραγματικά μαγεύτηκα και, όταν με δέχτηκαν, οι θεατρικές σπουδές ήταν πλέον μονόδρομος. Η ενασχόληση με τη σκηνοθεσία προέκυψε στην πορεία».

Ελεύθερος χρόνος σε πουέντ

«Ο ελεύθερός μου χρόνος συνήθως περιλαμβάνει μια μοναδική και πολύ συγκεκριμένη ασχολία: το μπαλέτο».

Μια ευχή για το 2020

«Αυτό που πραγματικά θα ήθελα να μου φέρει η φετινή χρονιά θα ήταν μια πικρή επιβεβαίωση ότι η απόφαση της επιστροφής μου στην Αθήνα, ακόμη και αν είναι προσωρινή, είναι ορθή και ότι με ευχαριστεί».

INFO «Ο Άλλος» του Florian Zeller, κάθε Δευτέρα και Τρίτη στις 21.00 στο Μικρό Χορν

ΚΡΙΤΙΚΗ ΘΕΑΤΡΟΥ

Από τον ΔΗΜΗΤΡΗ
ΤΣΑΤΣΟΥΛΗ*

Μάριος
Ποντίκας,
«Ο Γάμος» σε
σκηνοθεσία
Κώστα Παπα-
κωνσταντίνου
και Αγγελικής
Μαρίνου
στο Θέατρο
Σταθμός

Περί αιδοίου λόγιοι

Με όπλο του τον σαρκασμό απέναντι στην κοινωνική υποκρισία διατυπώνει την καταγγελτική του πρόθεση ο Μάριος Ποντίκας στο έργο του «Ο Γάμος», έργο το οποίο συμπληρώνει σαράντα χρόνια από το πρώτο του ανέβασμα στο Θέατρο Τέχνης, σε σκηνοθεσία Καρόλου Κουν. Καταγγελία των ηθών γύρω από το θέμα του βιασμού ανήλικης, που για τα δρώντα πρόσωπα του έργου μετατοπίζεται εξ αρχής στις ολέθριες επιπτώσεις όχι των σωματικών και ψυχικών τραυμάτων της βιασθείσας, αλλά στην απώλεια της τιμής όλης της τής οικογένειας λόγω απωλείας της παρθενίας της ή, σωστότερα, απώλειας μέσω βιασμού.

Αν και η κριτική της εποχής φάνηκε να διαφωνεί ως προς τον χειρισμό και τα μηνύματα του έργου, ο «Γάμος» αποδεικνύεται εφιαλτικά επίκαιρος ακόμη και σήμερα, καθώς, παρά τις νομοθετικές διευθετήσεις που χαρακτηρίζουν πλέον ως «βιασμό» όχι μόνο την άσκηση βίας, αλλά και την απλή λεκτική άρνηση του θύματος, ο λόγος γύρω από την ύπαρξη ή μη συναίνεσης κρατάει γερά. Απασχολεί, άλλωστε, εντονότερα από ποτέ σύγχρονες κινηματογραφικές ταινίες ή και τηλεοπτικές σειρές, ενώ το «πολιτικό ορθό» και το κίνημα «Me Too» έχουν προσθέσει νέες διαστάσεις. Το ως «ηθογραφία» χαρακτηρισμένο από την τότε κριτική έργο το Ποντίκα σήμερα παίρνει παγκοσμιοποιημένες διαστάσεις, διότι το ζήτημα που θίγει δεν είναι η παρωχημένη, ακόμη και την εποχή της γραφής του, «παρθενία», αλλά ο κοινωνικός χειρισμός του βιασμού.

Το ενδιαφέρον στο έργο του Ποντίκα είναι ότι η εξ αντιθέτου επιχειρηματολογία που αναπτύσσει πρώτιστα ο Πατέρας, προσπαθώντας να θέσει όρια στην έννοια του βιασμού (και που ήχησε παράδοση στο παρελθόν), ότι δηλαδή η μη συναίνεση ακόμη και εντός γάμου μπορεί υπό εξωφρενικές προεκτά-

σεις να θεωρηθεί βιασμός, σήμερα συνιστά ανοιχτό θέμα συζήτησης.

Η κοινωνία που τέμνει ο Ποντίκας δεν διέπεται από αυστηρούς ηθικούς φραγμούς. Η ενήλικη αδελφή, για παράδειγμα, δηλώνει για τον εαυτό της τη δυνατότητα να διατηρεί ελεύθερες ερωτικές σχέσεις, χωρίς όμως να επιτρέπει τον βιασμό της. Επομένως, η δεκαπεντάχρονη αδελφή μοιάζει να εγκυβύσσεται ως συνυπεύθυνη του βιασμού της, καθώς θα μπορούσε να τον είχε αποτρέψει. Ασχέτως αν, έκτοτε, έχει περιπέσει σε πλήρη αλαλία.

Πατέρας και Αδελφή, συνεπικουρούμεντος του περιβάλλοντος –με χτυπητό παράδειγμα τον Αρραβωνιαστικό που ακυρώνει πάραυτα τον αρραβώνα– οδηγούν το Κορίτσι, ως μόνο τρόπο επανάκτησης της οικογενειακής τους τιμής, στην αυτοκτονία του. Έχει, εν παρόδω, αναφερθεί η εναλλακτική επιλογή να οδηγηθεί στην πορνεία, μια διακειμενική μονάδα που μας οδηγεί στην «Παιδούλα» του έργου του Κολτές, Ρομπέρτο Τζούκκο, η οποία οδηγείται σε μπροντέλο από τον αδελφό της μετά τη συνεύρεσή της με τον Ρομπέρτο και το χάσιμο της παρθενίας της.

Η παρότρυνση Πατέρα και Αδελφής θα οδηγήσει εδώ το Κορίτσι στην εξωφρενική πράξη της αυτοπυρπόλησης που, όμως, δεν θα καταλήξει σε θάνατο, αλλά σε μια πλήρη μωμιοποίησή της, με τις γάζες να καλύπτουν όλο το καμένο της σώμα. Το πρόσφατο νομοσχέδιο στην Τουρκία, που αποποινικοποιεί τον βιασμό ανήλικης μέσω γάμου, προ-αναγγέλεται από την έκβαση που δίνει στο έργο του ο Ποντίκας: Αυτή τη «μούμια» θα καταλήξει, κατόπιν συμβιβασμών, και με το αζημίωτο, να παντρευτεί ο «Βιαστής», ώστε να γλιτώσει τη φυλακή: μια νύφη στα πρόθυρα του θανάτου, σε μια πικρόχολα σαρκαστική έκβαση που παραπέμπει διακειμενικά στη νεκρή νύφη του σουρεαλιστικού Προξενίου της Αντιγόνης του Βασίλη Ζιώγα.

Ο Ποντίκας δομεί το έργο του με τέτοιο τρόπο, ώστε μεταξύ των οικογενειακών σκηνών να παρεμ-

βαίνουν οι μάρτυρες, οι πραγματογνώμονες ή οι εισαγγελικές αγορεύσεις στο δικαστήριο όπου γίνεται η δίκη του συλληφθέντος βιαστή, και στων οποίων την επιχειρηματολογία επανέρχονται όλες οι κατεστημένες (και τετριμμένες) απόψεις περί του συμβάντος. Το επανερχόμενο διακύβευμα δεν είναι το πρόσωπο το Κοριτσιού, δεν είναι η καθαυτή άσκηση έμφυλης βίας, ούτε η συνέπειές της στο σώμα και την ψυχή του, αλλά το «χαλασμένο αιδόιο» του.

Αυτό το «αιδόιο» φέρει σε πρώτο πλάνο επί σκηνής η παράσταση που συν-σκηνοθετούν ο Κώστας Παπακωνσταντίνου και η Αγγελική Μαρίνου, ένα αιδόιο που προβάλλει απελπιστικά ανίσχυρο ανάμεσα στα ανοικτά πόδια του Κοριτσιού, καθισμένου στην πολυθρόνα γυναικολογικών εξετάσεων καθόλη τη διάρκεια του πρώτου μέρους, αμίλητο, ανέκφραστο. Ο φωτισμός (του Γιώργου Αγιαννίτη), αμείλικτος, επικεντρώνεται πάνω σε αυτό που αποτελεί την αιτία διαξίφισμών, αντικείμενο του λόγου όλων των άλλων προσώπων. Το Κορίτσι δεν είναι παρά αιδόιο. Μόνο σε στιγμές που οι καταστάσεις λειτουργούν κατευναστικά, ο φωτισμός χλομιάζει πάνω του, διαχεόμενος στην υπόλοιπη σκηνή ή σε πρόσωπα του δικαστηρίου. Τα οποία, όταν παίρνουν τον λόγο συνοδεύονται από τη μάλλον απειλητική μουσική του Βασίλη Κουτσιλιέρη.

Το σκηνοθετικό τόλμημα εικονοποιεί την ουσία του έργου: τον περί αιδοίου λόγο που κινεί όλο το έργο. Σε αυτόν αναδεικνύεται η κοινωνική και οικογενειακή βία, οι πατριαρχικές δομές, οι υποκριτικές κοινωνικές συμβάσεις, η πατριδοκαπηλία, η αμάθεια. Ξενίζει αρχικά στη διανομή η ανάθεση του ρόλου του πατέρα πατριάρχη στον ευτραφούς σωματότυπου και καλοσυνάτης όψης Ελισσαίο Βλάχο, που σίγουρα απέχει από την εικόνα του σκληρού πάτερ-φαμίλια. Ωστόσο, η αντίθεση αυτή κάνει εμφανέστερο το γεγονός ότι αρκεί η ιδιότητα του άντρα της οικογένειας για να ασκήσει και ο πλέον μη αναμενόμενος εμφανισιακά άντρας την πατριαρχική εξουσία στην πλέον αποκρουστική της μορφή. Η συμβιβασμένη, παρά τις αντιδράσεις της, Μητέρα βρίσκει ιδανική μορφή στη Βάσω Καμαράτου, η οποία παίζει με τις στάσεις του σώματος, την εύγλωττη χειρονομία ή κίνησή της ακόμη και στις βουβές σκηνές της.

Παρά την έντονα ρεαλιστική έναρξη –που προκαλεί ανησυχία ως προς την υιοθέτηση μιας ακόμα ακραίου ρεαλισμού σκηνοθετικής ερμηνείας που τελευταία έγινε του συρμού– η παράσταση βρίσκει εκείνους τους σωστούς ρυθμούς, ώστε να αναδεικνύεται ο σουρεαλισμός των καταστάσεων και, πίσω από αυτόν, η διαβρωτική ειρωνική ματιά του συγγραφέα. Σε αυτό το πλαίσιο, και η υστερήσει Αδελφή, που υποδύεται η Μυρτώ Πανάγου, αυτο-υπονομείται μέσω της υποκριτικής της πθομοιοιού.

Σταθερή υποκριτική αξία ο Δημήτρης Κουτρουβιδέας στους ρόλους του Ιατροδικαστή, μαρτύρων κ.ά. ενώ ευχάριστη σκηνική παρουσία με ωραία φωνή ο Δημοσθένης Ξυλαρδιστός σε ρόλους μαρτύρων αλλά και του Βιαστή. Στον ρόλο του βουβού, σε όλη την παράσταση, Κοριτσιού η χορεύτρια και χορογράφος Μαργαρίτα Τρίκκα.

Η μόνη μου ένσταση είναι ότι όταν το Κορίτσι καλύπτεται, μετά την αυτοπυρπόλησή του, με γάζες, το πρόσωπο μένει ακάλυπτο, γεγονός που δεν προκαλεί την παραδοξότητα που θα έπρεπε να υπάρχει όταν οδηγείται στον γάμο. Το ορατό, ανέπαφο από πληγές, όμορφο πρόσωπο της Τρίκκα απαλύνει το οικτρό της κατάστασή της, αλλά και τον παραλογισμό της λύσης που θα προκαλούσε αντίθετα το μπανταρισμένο μη πρόσωπο.

Τα καθημερινά, εύγλωττα της θέσης των προσώπων κοστουμια αλλά και το σκηνικό με βασικό σκηνικό αντικείμενο τη γυναικολογική πολυθρόνα και τα πίσω από λευκές διάφανες κουρτίνες στα δύο πλάγια της σκηνής στοιβαγμένα αντικείμενα που δηλώνουν το σπίτι, σχεδίασε η Βίκυ Πάντζιου. Την κίνηση, ειδικά σε σκηνές ελεγχόμενης βίας, δίδαξε η Κατερίνα Γεβετζή. Οι φωτογραφίες είναι του Νίκου Βαρδακαστάνη. ▣

*Καθηγητής Σημειωτικής του Θεάτρου και Θεωρίας της Επιτέλεσης στο Πανεπιστήμιο Πατρών

Περνηφάνια & Προκατάληψη

~ Jane Austen ~

Ευγενία Δημητροπούλου Δημήτρης Μοδιωναίος
Αρνούτσος Μικεζάτος Ελεάνα Κανκαζά
και ο Κίβστας Ραζεράκης

ΣΚΗΝΟΘΕΣΙΑ: ΙΟΛΗ ΑΝΔΡΕΑΔΗ

ΔΙΑΣΚΕΥΗ: ΙΟΛΗ ΑΝΔΡΕΑΔΗ - ΑΡΗΣ ΑΣΠΡΟΥΛΗΣ

ΔΡΑΜΑΤΟΛΟΓΟΣ: ΜΑΡΙΛΕΝΑ ΠΑΝΑΓΙΩΤΟΠΟΥΛΟΥ

ΘΕΑΤΡΙΚΕΣ ΕΙΚΟΝΕΣ

ΘΕΑΤΡΟ

★ *αλκυονίδες*

viva.gr

ΣΥΝΑΥΛΙΑΚΟΣ ΦΕΒΡΟΥΑΡΙΟΣ ΣΤΟ ΚΥΤΤΑΡΟ

**Φοίβος Δεληβοριάς,
Locomondo και η eighties
παρέα από τους Μπίγαλη,
Μαντώ, Δάκη, Πωλίνα
πρωταγωνιστούν τον
Φεβρουάριο στο Κύτταρο**

ΦΟΙΒΟΣ ΔΕΛΗΒΟΡΙΑΣ

Μετά τη θερμή ανταπόκριση του κοινού στις προηγούμενες εμφανίσεις του, ο Φοίβος επιστρέφει για 4 Σάββατα με τη νέα μουσική παράσταση «Μόνο ψέματα». Με νέο υλικό που θα ακουστεί για πρώτη φορά από τον επερχόμενο δίσκο του στην Inner Ear, επιλογές από το σύνολο της δισκογραφίας του μέσα από την «Παρέλαση», τον «Καθρέφτη», τις «Απίθανες περιπέτειες», τον «Αόρατο άνθρωπο» και την ωδή στην εφηβική του γειτονιά «Καλλιθέα», μαζί με τραγούδια α-

γαπημένων φίλων. Κάνοντας ό,τι χρειάζεται για να αποδείξει στον εαυτό του και στους άλλους πως «όλοι ξεκινάμε ως τέλεια ξένοι, μέχρι να ανακαλύψουμε πως δεν είμαστε και τόσο ξένοι πια». Μαζί του η τραγουδίστρια Νεφέλη Φασουλή και το κουαρτέτο των Σωτήρη Ντούβα, Κωστή Χριστοδούλου, Κώστα Παντέλη, Yoel Soto.

Έναρξη: 22.30.

Είσοδος με μπύρα ή κρασί: €13, 15 (ταμείο).

Καθιστικό: €120 φιάλη ποτού 4 άτομα, 60 φιάλη κρασί 2 άτομα.

ΜΠΙΓΑΛΗΣ, ΜΑΝΤΩ, ΔΑΚΗΣ, ΠΩΛΙΝΑ

Η επιτυχημένη σύμπραξη με τα συνεχόμενα sold out επιστρέφει τον Φεβρουάριο στο Κύτταρο με θεματικά party nights στις 7 και 14 Φεβρουαρίου (μέρα του Αγ. Βαλεντίνου), με μότο «Στις 7 ερωτευόμαστε και στις 14 το γιορτάζουμε». Μπίγαλης και Δάκης, Μαντώ και Πωλίνα, θα μοιράσουν την ενέργεια και τα διαχρονικά τραγούδια τους με χορευτική διάθεση μέχρι το πρωί.

Έναρξη: 22.00. Είσοδος: €10, 12 ταμείο.

LOCOMONDO

Το καθιερωμένο πλέον μασκέ πάρτι των Locomondo για τις φετινές Απόκριες με όλα τα τραγούδια που δεν μπορούν να μην ακουστούν και το νέο τους oldschool άλμπουμ «Star», που μεταξύ άλλων περιέχει τη γνωστή από τις συναυλίες διασκευή 99 Ballonia αλλά και το rework στο «Καϊκι μου Άι Νικόλα» του Βασίλη Τσιτσάνη.

Ξεκίνημα με DJ set από Polly B.

Στις 21&28/2: Έναρξη: 22.30. Είσοδος: €10.

Κύτταρο Live, Ηπείρου 48 & Αχαρνών. 2108224134, 6977641373. Προώληση viva.gr, Reload Stores, Seven Spot, 11876, Ευριπίδης, Viva Spot Τεχνόπολη, Yoleni's, Wind, kyttarolive.gr

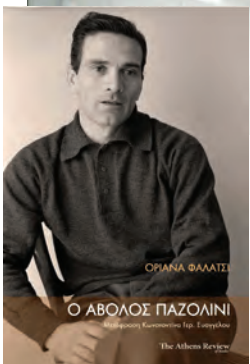
BIBΛIO

Επιμέλεια:
ΑΓΓΕΛΙΚΗ ΜΠΙΡΜΠΙΛΗ

Φαλάτσι, Παζολίνι, οι *scomodi*

Της ΣΩΤΗΣ ΤΡΙΑΝΤΑΦΥΛΛΟΥ

Ο άβολος Παζολίνι (Pasolini, un uomo scomodo: ο τίτλος δεν μπορεί να μεταφραστεί ικανοποιητικά) είναι ένα σύντομο βιβλίο για ανθρώπους, ημέρες, λέξεις και εικόνες που δεν υπάρχουν πια: τα Μολυβένια Χρόνια, ο μυστικισμός της αριστερής τρομοκρατίας· το τέλος των πυγολαμπίδων όπως έγραφε ο Παζολίνι· και, μαζί μ' αυτό, το τέλος των «παιδιών της ζωής», των Αθλίων στα λαϊκά προάστια της Ρώμης.

Οριάννα Φαλάτσι, Ο άβολος Παζολίνι, μετάφραση: Κωνσταντίνος Γερ. Ευαγγέλου, πρόλογος: Αλεξάντρο Καναβό, The Athens Review of Books, Αθήνα 2019, σελ. 136

ΠΑΡΟΥΣΙΑΣΕΙΣ /
ΕΚΔΟΣΕΙΣ /
ΣΥΝΕΝΤΕΥΞΕΙΣ /
ΕΚΔΗΛΩΣΕΙΣ

Από τον Νοέμβριο του 1975, όταν ο Παζολίνι βρέθηκε δολοφονημένος στην παραλία της Όστια, έχουν περάσει σαράντα πέντε χρόνια που μοιάζουν με αιώνες· λες και μετά τον θάνατό του τίποτα δεν ήταν πια το ίδιο. Η Οριάννα Φαλάτσι ξεκίνησε να λύσει το μυστήριο της δολοφονίας που παρέμεινε εν πολλοίς ανεξιχνίαστη – δεν ήταν η μόνη· επί δεκαετίες οργιάζαν θεωρίες συνωμοσίας (σύμφωνα με το δόγμα της δεκαετίας του 1970 «όλα είναι πολιτικά»)· ακολούθησαν συγκαλύψεις, κιτρινισμός, ο θόρυβος των tabloids· αλλόκοτες συγκρίσεις με τη δολοφονία του Λόρκα στη Γρανάδα. Η Φαλάτσι, με το συνηθισμένο της πάθος, κατέγραψε όσα στοιχεία μπόρεσε να συλλέξει και τα δημοσίευσε στο περιοδικό *L'Europeo* χωρίς ωστόσο να κατονομάσει τις πηγές της – πράγμα που της стоίχισε καταδικη τεσσάρων μηνών με αναστολή. Τι περίεργο: τότε είχε εξυψωθεί σε σύμβολο φεμινισμού και δημοσιογραφικής γενναιότητας· σήμερα, οι ορθώς σκεπτόμενοι τη θεωρούν «αντιδραστική» – κυρίως επειδή ήταν από τις πρώτες φωνές εναντίον του ισλάμ· από εκείνες που πνίγηκαν στη συνέχεια στον ορυμαγδό της ισλαμοαριστεροσύνης. Το 1966 συνάντησε τον Παζολίνι στη Νέα Υόρκη – ο κομμουνιστής Παζολίνι έμοιαζε έκθαμβος από την πόλη, την οποία, αναπόφευκτα, έβλεπε σαν μαρξιστής· εστιάζοντας, όπως συνήθιζε, στην παρουσία του υποπρολεταριάτου για το οποίο ένιωθε την έλξη που ένιωθε. Προπάντων, τον ενθουσίαζε ο κίνδυνος που πλανιόταν στη Νέα Υόρκη· σαν να ήταν ένας τόπος όπου πήγαινες για να πεθάνεις. Η Φαλάτσι τού είχε ζητήσει να γράψει τον πρόλογο για την ιταλική έκδοση της ποιητικής συλλογής του Αλέκου Παναγούλη, που βρισκόταν στη φυλακή, στο Μπογιάντι: ο Παζολίνι μόλις που πρόλαβε να γράψει τον

πρόλογο, ο Παναγούλης μόλις που πρόλαβε να δει την έκδοση των ποιημάτων του στα ιταλικά. (Σκοτώθηκε σε παράξενο τροχαίο λίγους μήνες μετά τη δολοφονία του Παζολίνι, χωρίς η ελληνική αριστερά να βγει στους δρόμους κραυγάζοντας «δολοφονία» όπως θα έκανε αν ο Παναγούλης ήταν αριστερός.)

Η Φαλάτσι και ο Παζολίνι διέφεραν πολύ, αλλά η συνάντησή τους, όπως καταγράφεται στο *Pasolini, un uomo scomodo* (Ο άβολος Παζολίνι), αποκαλύπτει εκ των υστέρων τι τους ένωσε, εκτός από τη διανοητική εντιμότητα και την αναζήτηση της δικαιοσύνης: η καχυποψία της κοινής γνώμης της εποχής, ο φθόνος των Ιταλών μικροαστών για τη διεθνή τους λάμψη – η Φαλάτσι ήταν διάσημη για τα ρεπορτάζ της από τις πολεμικές ζώνες κι από τις συνεντεύξεις της με τους ισχυρούς της γης· ο Παζολίνι για τις ταινίες του που δίχαζαν, σκανδάλιζαν και προκαλούσαν μελάδες στους λογοκριτές (τα μυθιστορήματα και τα ποιήματά του θεωρούνταν λιγότερο σκανδαλώδη κι άλλωστε οι θεατές ήταν περισσότεροι από τους αναγνώστες). Στις δεκαετίες του 1960 και 1970, αυτοί οι δύο πρωταγωνιστές της πνευματικής ιταλικής ζωής (τότε η Ιταλία είχε πνευματική ζωή) διασταυρώνονταν και συγκρούονταν: ο Παζολίνι ήταν μια σύνθεση αντιφάσεων· αγάπη και μίσος για τη θρησκεία (την εκκλησία, τις τελετουργίες), θαυμασμός και απώθηση για τις γυναίκες (με εκφρασμένο οιδιπόδειο σύμπλεγμα πρωτίστως στην κινηματογραφική διασκευή του Οιδίποδα)· μια ακατανίκητη τάση προς τη ρυπαρότητα, προς την ασχήμια που αναδημιουργούσε ως καλαισθησία· σπλαχνικός και ενοχικός· προκλητικός και σεμνός μαζί, επαρχιώτης από το Φριούλι χαμένος στη γειτονιά του Ακατόνε και της Μανταλένας. Αντιθέτως, η Φαλάτσι φαινόταν πάντοτε πιο απλή: ατρόμητη· take no prisoners.

Η ζωή και ο θάνατος του ποιητή, όπως και η έντονη παρουσία της Φαλάτσι σημαδεύουν λοιπόν το ιταλικό πολιτικό τοπίο, που φαίνεται σκεπασμένο με τις στάχτες του Γκράμισι. Κι ο θάνατος, το λιντσάρισμα, μια μορφή κανιβαλισμού σαν εκείνη στο *Ξαφνικά πέροι το καλοκαίρι*, μοιάζει να φέρνει στην επιφάνεια τη σήψη· να διαψεύδει τις αυταπάτες για την κρυφή γοητεία του υποπρολεταριάτου.

Ο δικαστής Αλφρέντο Κάρλο Μόρο (αδελφός του Άλντο Μόρο που δολοφόνησαν δυο χρόνια αργότερα οι Ερυθρές Ταξιαρχίες) καταδίκασε σε εννιάμισι χρόνια φυλακή τον 17χρονο Τζουζέπε Πελόζι, γνωστό ως «Πίνο ο βάτραχος» και η υπόθεση της δολοφονίας έκλεισε. Κι όμως υπήρχαν κι άλλα άτομα που είχαν συμμετάσχει στη δολοφονία· ο Πελόζι φαινόταν από την αρχή υπερβολικά πρόθυμος να ομολογήσει και οι διαδοχικές του καταθέσεις περιείχαν αντιφάσεις: το γενικό συμπέρασμα είναι ότι, ως ανήλικος, ανέλαβε την ευθύνη ενός, καταφανώς, ομαδικού εγκλήματος, διότι η ποιητή θα ήταν πολύ ελαφρότερη. Η δολοφονία ήταν κι αυτή μέρος ενός κόσμου που σήμερα φαίνεται παράλογο αναχρονιστικός: νεοφασίστες, σικελική μαφία, ανήλικοι εκπορνευόμενοι ομοφυλόφιλοι, κλεμμένες μπομπίνες της ταινίας *Σαλό, 120 μέρες στα Σόδομα* και απαίτηση για λύτρα. Αλλά το πιθανότερο είναι, όπως συχνά, το απλούστερο: μια πραγματικά άγρια δολοφονία (η έκφραση έχει γίνει δημοσιογραφικό κλισέ χάνοντας το περιεχόμενό της) σε πλαίσιο υποκόσμου και παράνομης ομοφυλοφιλίας, με κίνητρα σαδισμού και ταξικού μίσους. Ο Παζολίνι έβαζε συχνά τον εαυτό του σε κίνδυνο· το τέλος του περιείχε το σπέρμα της αυτοκτονίας κι έμοιαζε με σκηνή από ταινία του πεταμένου στο πάτωμα της αίθουσας του μοντάζ.

Το 1993, ο Νάνι Μορέτι στο *Αγαπημένο μου ημερολόγιο* περιπλανιόταν στη Ρώμη του Παζολίνι: άχτιστα οικόπεδα, λαϊκές πολυκατοικίες και χωματόδρομοι· τα υπολείμματα μιας εποχής όπου το Τραστέβερε ήταν ακόμα μια φτωχογειτονιά στη λάθος όχθη του Τίβερη. Με τη βέσπα του κατέληγε στην παραλία της Όστια: ο θάνατος του Παζολίνι αναμοχλεύει ένα αίσθημα συλλογικής ενοχής· για τον κόσμο στον οποίο ζούσαμε και τον οποίο ανεχόμασταν μέσα σε μια τύρβη από ψευδαισθήσεις. **A**

ΜΗ
ΧΑΣΕΙΣ!

24ο Παζάρι Βιβλίου στην Πλατεία Κοτζιά

Έως και τις 9 Φεβρουαρίου συνεχίζεται στην Πλατεία Κοτζιά (έναντι Δημαρχείου Αθήνας) το 24ο Παζάρι Βιβλίου, με 500.000 βιβλία από 200 εκδότες και με τιμές που ξεκινούν από €1. Στο παζάρι, όπως κάθε χρόνο, συμμετέχουν εκδότες από όλη την Ελλάδα (μέλη πρωτοβάθμιων σωματείων), προσφέροντας πάνω από 10.000 τίτλους βιβλίων, σε τιμές, που δεν ξεπερνούν το 30% της αρχικής τους λιανικής τιμής. Σε μία σύγχρονη, υπαίθρια, στεγασμένη και θερμαινόμενη εγκατάσταση, το αθηνναϊκό, και όχι μόνο, αναγνωστικό κοινό έχει την ευκαιρία να προμηθευτεί αξιόλογα βιβλία από μία μεγάλη ποικιλία τίτλων, όλων των κατηγοριών και για όλες τις ηλικίες. Το 24ο Παζάρι Βιβλίου 2020 διοργανώνεται από τον Σύνδεσμο Εκδοτών Βιβλίου (Σ.ΕΚ.Β.) και την Πανελλήνια Ομοσπονδία Εκδοτών Βιβλιοχαρτοπωλών (Π.Ο.Ε.Β) υπό την αιγίδα του Δήμου Αθηναίων, με κορηγό επικοινωνίας την ATHENS VOICE.

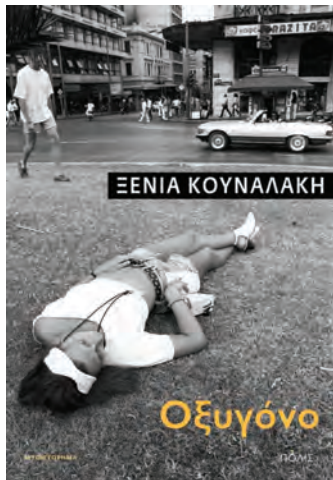
Οξυγόνο

Της ΑΙΚΑΤΕΡΙΝΑΣ ΠΑΠΑΝΙΚΟΛΑΟΥ

Δεκαετία του '90, με φόντο το τυπικό ελληνικό καλοκαίρι, στην Τήλο μια παρέα μετεφύβων-φοιτητών βιώνει την τραγική απώλεια του πιο χαρισματικού μέλους της παρέας: παθιασμένος με τις καταδύσεις, ο Νικόλας πνίγεται, αποκομμένος από το αναγκαίο οξυγόνο, ενώ προσπαθεί να αιχμαλωτίσει έναν ροφό. Η ανατρεπτική απώλεια και κυρίως ο βίαιος τρόπος της εξόδου του Νικόλα από τον κοινό χρόνο και χώρο σηματοδοτεί για τους φίλους του το τέλος της αθώας βεβαιότητας για την ευμηνία της ζωής. Την ενηλικίωσή τους συνοδεύουν σταθερά πλέον οι μοιρασμένες μνήμες της βραχείας συμπόρευσης με τον αγαπημένο φίλο, όπως επίσης, και μια εκδοχή πρώιμου κοντισμού για τη ματαιότητα των ανθρώπινων συχετισμών.

Ο διάττων αστέρας που υπήρξε στη σύντομη διαδρομή του ο Νικόλας συνεχίζει να καθορίζει, διά της απουσίας του, τον επέκεινα χρόνο των φίλων του. Εις μνήμην λοιπόν, είκοσι χρόνια μετά το καλοκαίρι εκείνο των αρχών του '90, οι φίλοι του επιστρέφουν στον τόπο του δράματος, βαδίζοντας ήδη «στον δρόμο του μισά» και με το οξυγόνο της δικής τους ζωής να έχει λιγοστέψει αισθητά. Γάμοι που συντηρούνται λόγω κεκτημένης ταχύτητας ή από αδράνεια και έλλειψη επαρκούς κινήτρου για το επόμενο βήμα, επαγγελματικές πορείες σε αποδρομή ή εκτροχιασμένες, γονεϊκές σχέσεις ματαιωμένες, υπερήμερη, πλην όμως πείσμονα διεκδίκηση της μητρότητας σε άνιση κούρσα με τα πεπερασμένα όρια του βιολογικού χρόνου, ερωτικές προσδοκίες ανεκπλήρωτες. Έτσι περίπου πορεύονται οι φίλοι του Νικόλα στη μεσήλικη ζωή τους, σε μια σχεδόν αποδραματοποιημένη καθημερινότητα, απ' όπου λείπουν οι εξάρσεις και οι σχεδιασμοί. Καλά-καλά δεν επαρκεί το οξυγόνο για τη διεκπεραίωση όλων όσα συνδιαμορφώνουν την αδιάφορη αλληλουχία μιας σχεδόν αδιατάρακτης ρουτίνας. Τα οικεία αδιέξοδα της μέσης ηλικίας που περιγράφουν την ανέμπνευστη καθημερινότητα των κεντρικών προσώπων της μυθοπλασίας δεν μοιάζουν, ωστόσο, να κινητοποιούν επαρκώς τους φορείς τους, ούτε καν να ενεργοποιούν ένα είδος υπολογισιμής ανά-δρασης από μέρους τους, με τελικό στόχο την αντίσταση στη φθορά.

Οι ήρωες διαγράφουν χαμηλές πτήσεις και κινούνται σε ευθύγραμμες τροχιές: ο καθηγητής νομικής ανακτά προσωρινά τη ζωική ορμή του μέσα από προβλέψιμες ερωτικές επαφές με φοιτήτριές του. Η απονευρωμένη –στα όρια της απάθειας– γυναίκα του αδυνατεί να διαχειριστεί την παροξυσμική εφηβεία της κόρης της, χωρίς αυτό να την ενοχοποιεί με υποψίες γονεϊκής ανεπάρκειας. Η εγκαταστημένη στη Βιέννη ψυχίατρος καλλιεργεί και επαυξάνει την απόσταση που τη χωρίζει από την ιδιοσυγκρασιακή ταυτότητα της γενέθλιας χώρας, ενώ η συγγραφέας της παρέας έχει ανάγει τη μητρότητα σε επένδυση ζωής και προϋπόθεση για την επικράτησή της στην άνιση μάχη με τον χρόνο. Η δύσκολη σχέση της Αμίνας, κόρης μεταναστών, με την πατρική οικογένεια, σε συνδυασμό με την αδυναμία ουσιαστικής ενσωμάτωσής της, παράγουν ένα ακόμη αδιέξοδο: οι μετανάστες δεύτερης γενιάς ως άνθρωποι αποσυνάγωγοι που αγωνιούν για αποδοχή και μια νέα πατρίδα. Τα επιμέρους επεισόδια που συγκροτούν την αφηγηματική πλοκή του long story της

Ξένια Κουβαλάκη δεν διαθέτουν πρωτοτυπία, ούτε οι πρωταγωνιστές βιώνουν αδιέξοδα πέραν των κοινότοπων της γενιάς τους. Είναι, όμως, αυτή η οικειότητα που καθιστά αναγνωρίσιμες τις διαδρομές τους – συνοδοιπορία μιας γενιάς που πορεύεται αμήχανα, αντι-πρωικά, χειραφετημένη grima facie από συναισθηματικούς ιδεασμούς, κατά βάθος, όμως, εγκλωβισμένη σε μοναχικούς, παράλληλους δρόμους. Το μοναχικό αυτή επιτείνει ο ψηφιακός κόσμος και η προσομοίωση επικοινωνίας που διαμορφώνουν τα κοινωνικά δίκτυα. Τον κόσμο αυτόν και τη μοναξιά του η Κουβαλάκη μοιάζει να τον γνωρίζει καλά: τον προσεγγίζει με ανατομική ακρίβεια, χωρίς ηθικολογίες, ούτε διάθεση για αποκήρυξη της κυριαρχίας του. Η κοινωνική δικτύωση καταγράφεται ως συνθήκη και σύμπτωμα της εποχής και όχι ως αιτία της περιρρέουσας μοναχικότητας και των νευρώσεων που υπονομεύουν την επικοινωνία.

Το χωρόχρονο στο «Οξυγόνο» είναι προβλέψιμο για την προερχόμενη από το πεδίο της μάχιμης δημοσιογραφίας Ξένια Κουβαλάκη: με τους ήρωες μοιραζόμαστε την ίδια επικαιρότητα – την παλινδρομη πολιτική του ΣΥΡΙΖΑ, την εθελότυφλη Αυστρία του Σεμπάστιαν Κουρτς ενώπιον του προσφυγικού δράματος, τις στερεοτυπικές αντιφάσεις της εγχώριας κρίσης. Μοιάζουν ακόμη περισσότερο δικόι μας, οι φίλοι του Νικόλα, καθώς αποδορούν τις κοινοτοπίες περί της κρίσης ως άλλης όψης νέων ευκαιριών και ευρηματικών διεξόδων. Τη ματαιώση και τα ψυχολογικά αδιέξοδά τους η κρίση μόνο τα επιτείνει καθιστώντας οικείες τις αγωνίες τους με τις δικές μας.

Ο χρόνος λειτουργεί ως κεντρική ιδέα γύρω από την οποία διαπλέκεται η αφηγηματική συνέχεια και ο τρόπος που οι ήρωες οργανώνουν στη ροή του –συνειδητά ή αυτοσχεδιάζοντας– την επιβίωσή τους. Και μολονότι, κάθε αφήγηση περί της αναζήτησης του χαμένου χρόνου, όπως και κάθε απόπειρα αναζήτησης νοήματος στον παρόντα χρόνο συνυπάρχουν αναπόφευκτα με μια μορφή ματαιώσης, οι ήρωες της Κουβαλάκη δεν είναι μόνο απαισιόδοχοι. Κινούνται πέρα από τον κλινικό ανθρωπότητα της στενόχωρης εποχής μας. Κυρίως, επειδή τόσα χρόνια μετά, διατηρούν μια μορφή συνοχής στις μεταξύ τους σχέσεις, μπορεί ακόμη να τους ενώνει η μνήμη του κοινού τους φίλου, μοιράζονται τα σκοτάδια και τα αδιέξοδά τους και δεν αποκλείουν την παρουσία του άλλου στη ζωή τους. Με άλλα λόγια, συνυπάρχουν, όχι προφανώς σε ιδανικά σχήματα, ούτε στη δίνη συγκινησιακών εξάρσεων. Αντιστέκονται, ωστόσο, στην απόλυτη μοναξιά και στον αφανισμό που απειλεί η επικράτησή της. Και ίσως τελικά αυτό να αρκεί από μόνο του για να μη συνθηκολογήσει κανείς τελεσίδικα με την απόγνωση. Κυρίως, για να μη στερηθεί το ζειδωρο οξυγόνο ως sine qua non της ίδιας της ύπαρξης. Η, αλλιώς, αυτό ακριβώς που με τον τρόπο του αποκωδικοποιεί στα σκοτάδια ο René Char: «Στα σκοτάδια μας δεν υπάρχει μόνο μια θέση για την μορφοιά. Είναι όλος ο χώρος κατάδικός της».

* René Char, Feuilletsd'Hypnos, fragment 237, Paris, Gallimard, 1948 (μτφ. της γράφουσας)

Μυρτώ, είμαι 17 και το αγόρι μου 18, είμαστε ενάμιση χρόνο μαζί, είμαστε πάρα πολύ ευτυχισμένοι αλλά εμένα αυτή η ευτυχία μου δημιουργεί μεγάλο άγχος μη χωρίσουμε. Δεν έχουμε άλλες εμπειρίες. Είναι ο πρώτος μου και είμαι η πρώτη του. Η μαμά μου, που τα συζητάμε όλα σαν φίλες, λέει ότι η σχέση μου θα κάνει τον κύκλο της και κάποτε θα τελειώσει γιατί έχουμε πολύ δρόμο κι εγώ κι αυτός. Ξέρω ότι έχει δικιο, είμαστε και οι δύο πάρα πολύ μικροί, αλλά, Μυρτώ, αυτό δεν σημαίνει να μην κάνουμε όνειρα για το μέλλον ούτε και μειώνει αυτά που νιώθουμε ο ένας για τον άλλο και πολλές φορές όταν ακούω τη μαμά μου, που είναι 45, να μιλάει για τις δικές της εμπειρίες απέναντι στις δικές μου νιώθω φοβερό θυμό που δεν μπορώ να τον εξηγήσω. Κάθε φορά με αποστομώνει σε ό,τι και να της πω, λες και δεν ακούει και δεν σκέφτεται κάτι άλλο να πει εκτός από «η γενιά μου αυτό, η γενιά μου εκείνο». Έχω κάπως χαθεί. - Μίνα

Χωρίσαμε. Δεν έχουμε άλλες εμπειρίες. Είναι ο πρώτος μου και είμαι η πρώτη του. Η μαμά μου, που τα συζητάμε όλα σαν φίλες, λέει ότι η σχέση μου θα κάνει τον κύκλο της και κάποτε θα τελειώσει γιατί έχουμε πολύ δρόμο κι εγώ κι αυτός. Ξέρω ότι έχει δικιο, είμαστε και οι δύο πάρα πολύ μικροί, αλλά, Μυρτώ, αυτό δεν σημαίνει να μην κάνουμε όνειρα για το μέλλον ούτε και μειώνει αυτά που νιώθουμε ο ένας για τον άλλο και πολλές φορές όταν ακούω τη μαμά μου, που είναι 45, να μιλάει για τις δικές της εμπειρίες απέναντι στις δικές μου νιώθω φοβερό θυμό που δεν μπορώ να τον εξηγήσω. Κάθε φορά με αποστομώνει σε ό,τι και να της πω, λες και δεν ακούει και δεν σκέφτεται κάτι άλλο να πει εκτός από «η γενιά μου αυτό, η γενιά μου εκείνο». Έχω κάπως χαθεί. - Μίνα

φορές ή η συνήθεια, πάντως η σχέση τελειωσε. Χωρίσαμε πριν από δύο εβδομάδες. Το πήραμε απόφαση και οι δύο, το σκεφτήκαμε και το συζητήσαμε ήρεμα να μείνουμε φίλοι όσο γίνεται. Αν και συνεχίζουμε αυτή τη στιγμή στο ίδιο σπίτι, εκείνος ψάχνει ήδη για μικρότερο/φτηνότερο, αλλά εγώ δεν έχω τη δυνατότητα χωρίς σταθερή δουλειά να βρω κάτι έστω και με 300 ευρώ. Σκέφτομαι να γυρίσω στους δικούς μου, άσχετα αν θα το ζήσω σαν μεγάλη ήττα, αφού μια ζωή από τότε που μετακόμισα το έλεγαν ότι θα γυρίσω σε αυτούς. Μυρτώ μου, νιώθω άσχημα αλλά είμαι αναγκασμένη να γυρίσω. Τι λες;

Τι να πω, να γυρίσετε αν νιώθετε ότι αυτή την εποχή χρειάζεστε στήριξη και δεν τα βγάξετε πέρα με τα οικονομικά σας. Νομίζω ότι το πιο σημαντικό σε κάθε τέτοια απόφαση είναι να θυ-

μόμαστε συνέχεια ότι αυτές οι λύσεις είναι προσωρινές και αναγκαστικές, όχι το μέλλον. Κοινώς κολλήστε στο μυαλό σας ένα sticker που θα γράφει με μεγάλα κόκκινα γράμματα «ΓΥΡΙΣΑ ΠΡΟΣΩΡΙΝΑ, ΤΟ ΜΕΘΟΔΕΥΩ ΝΑ ΣΤΑΘΕΡΟΠΟΙΗΘΩ ΚΑΙ ΝΑ ΦΥΓΩ». Μη βολευτείτε στη ζεστή αγκαλιά του πατρικού. Θα το ξαναπώ. Μη βολευτείτε στη ζεστή αγκαλιά του πατρικού.

Υ.Γ. Και θα το ξαναλέω μέχρι να σκάσει ο ήλιος. Μη βολευτείτε. Η ζεστή αγκαλιά του πατρικού είναι πολλές φορές παγίδα ζωής.

Αγαπημένη μου Μυρτώ, προσπαθώ να λύσω το αίνιγμα γιατί μας αρέσουν αυτοί που δεν τους αρέσουμε και αρέσουμε σε αυτούς που δεν μας αρέσουν καθόλου. Καθόλου όμως. Προσελκύω άτομα που με κάνουν και σκέφτομαι wtf από πού κι ως πού, τι έχω να πω μαζί σου; Καμία σχέση όμως με τη φάση τους ούτε τις μουσικές ούτε γενικότερα και αναρωτιέμαι είναι της ηλικίας ή έτσι θα πάει;

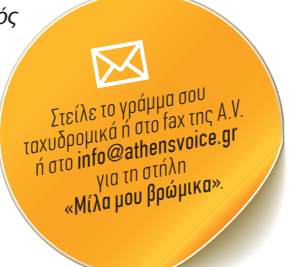
Όχι μωρέ, συμβαίνει γενικά αλλά (αν θυμάμαι σωστά) στην ηλικία που φαντάζομαι ότι είσαστε, το πράγμα είναι κάπως πιο μπερδεμένο και πιο χύμα. Στο γκομενικό παίζουν ρόλο διάφοροι αστάθμητοι παράγοντες κι επίσης μην αποκλείετε το ενδεχόμενο κάποια στιγμή να ερωτευτείτε κάποιον που ακούει ηλίθια μουσική ή φαίνεται τελείως άσχετος από σας. Επίσης, όπως πολύ σοφά έχω πει σε άλλη δημόσια ομιλία «έτσι πάει το σενάριο, έτσι γίνεται και έτσι θα γίνεται ες αεί και καλά κάνει διότι έτσι ακριβώς δικαιολογείται ο τεράστιος μεθυστικός ενθουσιασμός που μας συνεπαίρνει, όταν βρούμε φανάλι το άλλο κομματάκι της κόπιτσας και κουμπώσουμε». Τι ωραία που τα λέω από εκεί έξω...

Ερωτικά αδιέξοδα, sexy απορίες, κρυμμένα μυστικά... και στα fm! Το «Μίλα μου βρώμικα» κάνει τα ερωτικά σας θέματα να ακούγονται σαν παθιασμένο τραγούδι στο Athens Voice Radio 102.5

Για να καταχωρίσετε μια αγγελία επικοινωνήστε με το 210 3617.369 (11.00-18.00) Χρεώσεις: € 34 οι 20 πρώτες λέξεις και € 0,35 κάθε επιπλέον. Αγγελία σε πλαίσιο: € 45. Σε γνωρίζω... **Αβαντάζ.** 59χρονη Ψυχοθεραπεύτρια με Μάστερ και μετεκπαιδευθείς στο εξωτερικό, γλωσσομαθής, δραστήρια, ευκατάστατη, εισόδημα €5.000 μηνιαίως, πολύ νεανική και εμφανίσιμη, ψηλή, ξανθή, με καμπύλες, επιθυμεί γνωριμία γάμου. «Πάππας», Ομήρου 38, Κολωνάκι, 2103620.147, www.pappas.gr

ΚΡΙΟΣ (20 Μαρτίου - 19 Απριλίου)

Βλέπεις σημάδια ότι κάτι καινούργιο κινείται, συνοδεύεται όμως από απογοητεύσεις

Στην αρχή της εβδομάδας τα «απόνερα» της σχέσης σου και των συνεργασιών σου γίνονται παράγοντες απογοήτευσης παλιότερων ελπίδων και ονειρών. Παράλληλα σωματικά, ίσως και ψυχολογικά, αισθάνεσαι βαρύτερο και μάλλον ανυπόμονος να ξεφορτωθείς αυτό το βάρος, πράγμα που είναι δύσκολο να γίνει άμεσα. Κάνεις φιλότιμες προσπάθειες να αλλάξεις το σκηνικό που επικρατεί στην επαγγελματική σου ζωή, όπως και στον συγγενικό σου κύκλο και μάλιστα με ενθουσιασμό, όμως σκοντάφτεις πάνω σε πράγματα που δεν υπολόγιζες, ενώ το οικονομικό και συναισθηματικό κόστος αποδεικνύεται ασύμμετρο. Και πάλι, οι προοπτικές που εμφανίζονται έστω και μόνο ως πιθανότητες είναι αξιόλογες, όπως και η σύνδεση με συγκεκριμένους ανθρώπους και κάποιες πρακτικές συνεννοήσεις που τώρα φαίνονται δυνατές. Στην εξωεπαγγελματική σου ζωή βγαίνουν πιο ευχάριστες καταστάσεις με κάποια ερωτική αντανάδα που υπάρχει στο προσκήνιο ή έστω τη μεγαλύτερη ικανοποίησή σου από τον χρόνο που διαθέτεις στις φιλίες, την ερωτική σου ζωή, τις επιλεγμένες δραστηριότητες.

ΤΑΥΡΟΣ (20 Απριλίου - 19 Μαΐου)

Βλέπεις θετικές εξελίξεις, όχι όμως όπως τις φανταζόσουν

Οι ανακατατάξεις σε σχέση με φιλίες, σχέδια και τον ελεύθερο χρόνο σου είναι ανακουφιστικές, όμως συνοδεύονται από μια κάποια απομυθοποίηση ή γείωση, καθώς αντιλαμβάνεσαι ότι πράγματα στα οποία επένδυες τελικά δεν σε γεμίζουν όσο περίμενες. Η μη χαρακτηριστική βιασύνη σου να διευθετήσεις την ερωτική και συναισθηματική σου ζωή, όπως και τα κοινά οικονομικά, από το σπίτι μέχρι συμφωνίες, δικακωνομικούς και τα οικονομικά της δουλειάς, μπορεί να έχει πρακτικά αποτελέσματα, όμως και πάλι, όχι αυτά που φανταζόσουν. Σε πρακτικό επίπεδο, γίνεται σαφέστερη η επιταγή να αναθεωρήσεις τη θέση σου, πράγμα άβολο για σένα. Σε συναισθηματικό κι ερωτικό επίπεδο γίνεται σαφέστερη η επιταγή να σταματήσεις να παλεύεις με ανεμόμυλους δεξιά-αριστερά ως άλλος Δον Κιχώτης και να στοχεύεις σε πράγματα που μπορείς να υποστηρίξεις ή να αντιληφθείς ότι πρέπει να αλλάξεις δραστηριότητες για να σου αντιστοιχούν αυτά που ονειρεύεσαι. Εξελίξεις σε σχέση με την καθημερινότητα και την υγεία σου βοηθούν να αντιληφθείς ότι ορισμένες νοοτροπίες που αφορούν τις σχέσεις σου αποτελούν πρόβλημα.

ΔΙΔΥΜΟΙ (20 Μαΐου - 20 Ιουνίου)

Όλα σου φαίνονται τέλεια όταν βγάζεις απ' έξω τα ψιλά γραμμάτια

Καθετί που σου φαίνεται ικανοποιητικό σε ερωτικό επίπεδο, σε σχέση με τη δημιουργικότητά σου ή στα ζητούμενα στη σχέση με τα παιδιά σου, συνοδεύεται από μια μακριά και τελείως ανεπιθύμητη ουρά. Έτσι οτιδήποτε σε συγκινεί στη θεωρία, στην πράξη παρουσιάζει αρκετές απογοητεύσεις κι εμπόδια. Κράτησε τις προτάσεις, τις κουβέντες και ό,τι καινούργιο παρουσιαστεί σε επίπεδο συνεργασίας ή παρέας αυτές τις ημέρες καθώς έχει όντως διαφορετική χροιά. Ακόμη κι αν υπάγεται κι αυτό στις δυσκολίες που περιγράφηκαν παραπάνω, δεν παύει να σου φτιάχνει τη διάθεση. Παρομοίως, υπάρχει η δυνατότητα καλύτερης συνεννόησης και σχεδιασμού για θέματα που αφορούν την οικογένεια, το σπίτι σου αλλά και τον εαυτό σου γενικότερα. Απόφυγε να το παραξηλώσεις με άσκοπες κοινωνικότητες ή να είσαι υπερβολικά διαθεσίμος κι έτοιμος να κάνεις ό,τι κατέβει στην παρέα, στους φίλους ή τους συνεργάτες

σου. Μπορεί να έχει έξαψη κι ενθουσιασμό, όμως γρήγορα οδηγεί στο αρχικό σημείο που λέει ότι ουδεμία σχέση έχει με αυτά που χρειάζεσαι να κάνεις.

ΚΑΡΚΙΝΟΣ (21 Ιουνίου - 21 Ιουλίου)

Κάνεις κάποιες αψυχολόγητες κινήσεις για να αποφυγείς απαραίτητες αλλαγές

Κάποια πραγματάκια γίνονται, πες τα εξόδους, πες τα εκδρομή, πες τα καινούργια δραστηριότητες που σε κάνουν να θέλεις να τελειώνεις με ορισμένες καταστάσεις που αφορούν φιλίες, συγγενείς και σπίτι, άμεσα. Δεν είναι τόσο εύκολο γιατί για να κλείσεις αυτές τις υποθέσεις, εκτός από όσα σε ζοχαδιάζουν, χρειάζεται να φύγει κι ένα μεγάλο κομμάτι πεποιθήσεων και άγνου συναισθηματισμού που, όπως φαίνεται, ουδεμία σχέση έχει με την πραγματικότητα. Αν και η καριέρα και ο γάμος σου υπαγορεύουν συγκεκριμένες κινήσεις στην καθημερινότητά σου, εσύ μάλλον τείνεις να κάνεις ό,τι σου κατεβαίνει και σου είναι πιο ευχάριστο. Δεν έχει ιδιαίτερη σημασία, επειδή με τον έναν ή τον άλλο τρόπο καταλήγεις στο ίδιο συμπέρασμα:

ότι για να προχωρήσεις παρακάτω σαν άτομο, σαν ζευγάρι σε ερωτικό επίπεδο, σαν οικονομική σύμπραξη, χρειάζεται άμεση αλλαγή σχεδίου. Ίσως ο τρόπος που αισθάνεσαι για το θέμα του έρωτα, τη δημιουργικότητά σου ή τα παιδιά σου, αποτελέσουν τελικά αυτό που θα σου δώσει την αναγκαία ώθηση.

ΛΕΩΝ (22 Ιουλίου - 22 Αυγούστου)

Έχεις άφθονη διάθεση να ασχοληθείς με τις σχέσεις σου, όμως ίσως το παραξηλώσεις

Η ερωτική και σεξουαλική σου ζωή περνά υπό το δόγμα «μια στο σφυρί και μια στο πέταλο», καθώς εκεί που φαίνεται κάτι να βγαίνει ικανοποιητικά, εκεί σου κάνει νερά και μένει κάποια απογοήτευση. Όσο λιγότερο δραματοποιήσεις την κατάσταση και όσο περισσότερο εστιάζεις σε αυτό που θέλεις σαν άνθρωπος για τις σχέσεις σου, σε αυτούς που σου δίνουν χαρά κι έμπνευση, κυρίως προσωπικά, όμως κι επαγγελματικά τελικά, τόσο καλύτερα θα μπορείς να ζυγίσεις τις καταστάσεις και να μην παρασυρθείς σε τεράστιες κι ανυπόστατες προσδοκίες. Είναι κοινωνική περίοδος και έχεις κάθε διάθεση να επενδύσεις χρόνο σε φιλίες, στη σχέση σου και σε λογής-λογής σχέδια, είναι σημαντικό να μη σπαταλάς τον χρόνο σου σε κάθε ενθουσιασμό. Τα τεκταινόμενα στο σπίτι και το γραφείο συνεχίζουν να πιέζουν την καθημερινότητα, την υγεία κι ευεξία σου, ωστόσο μάλλον είναι αφορμές για να σε κερφτείς μήπως πρέπει να το πάρεις αλλιώς. Ειδικά εφόσον υπάρχουν οι ανάλογες προτάσεις, ιδέες και διάθεση συνεννόησης.

ΠΑΡΘΕΝΟΣ (23 Αυγούστου - 21 Σεπτεμβρίου)

Μην κουράζεσαι τόσο να στήσεις κάτι που αύριο θα χρειαστεί να αναθεωρήσεις

Όταν εμπλέκονται συγγενείς, λεφτά και ζητήματα πεποιθήσεων σε μία σχέση, το αποτέλεσμα συνήθως είναι απογοητευτικό για όλες τις πλευρές. Σε προσωπικό επίπεδο, μην κολλάς στο ποιος έχει δίκιο και στο να είναι όλα τακτοποιημένα και ρυθμισμένα. Ορισμένες φορές η ισορροπία δεν είναι τόσο τακτική και τόσο απόλυτη αλλά προκύπτει από το να υπάρχουν ταυτόχρονα πολλά πράγματα ή να μη δίνεται τόσο βαρύτητα σε κάποια. Σε επαγγελματικό επίπεδο, κάνε τη δουλειά που απαιτούν οι συνεργασίες σου και γενικώς οι δεσμεύσεις σου από σένα χωρίς να παλεύεις να συνεισφέρεις κάποιο ή ντε και καλά να κυνηγάς κάποιο άπιαστο στόχο τελειότητας. Αφού ξέρεις ότι μέρα με τη μέρα τώρα πια, προκύπτει κάτι διαφορετικό που αλλάζει όλη την εξίσωση. Κράτησε ανοιχτό μυαλό όσο μπορείς στη σχέση με τα παιδιά και

τον σύντροφό σου. Όσο καλά και να γνωρίζετε και να περνάτε ωραία, όσο κι αν αγαπιέστε, δεν παύετε να είστε διαφορετικοί άνθρωποι και, ακόμη κι αν έχετε πανομοιότυπα ζητούμενα, η προσέγγιση είναι πιθανό να διαφέρει.

ΖΥΓΟΣ (22 Σεπτεμβρίου - 22 Οκτωβρίου)

Με διάθεση να «ξεφύγεις» από διάφορα, τα οποία όμως θέλουν την προσοχή σου

Λίγη έξτρα προσοχή στην υγεία σου και την καθημερινή σου ρουτίνα χρειάζεται η εβδομάδα. Έχε το νου σου για πρακτικά θέματα που ανακατεύουν συναλλαγές με τράπεζες και οργανισμούς, προς αποφυγή μπερδεμάτων ή ασύμφωνων κινήσεων. Παράλληλα φρόντισε να μην πέσεις στη λούμπα να παραμελήσεις δουλειά ή τις προσπάθειές σου σε υγεία, διατροφή, άσκηση λόγων συναισθηματικής ταραχής, ακόμη κι ενθουσιασμού. Μπορεί όλα αυτά να φαίνονται κάπως απογοητευτικά και απλώς να θέλεις να πάρεις τους δρόμους και να παρτάρεις ή να κάνεις ένα ταξιδάκι, όμως καλό θα 'ναι να πάρεις δυο ανάσες πριν πέσεις με τα μούτρα στο οτιδήποτε. Υπάρχουν ευκαιρίες για διασκέδαση και φλερτ κι ο ελεύθερος σου χρόνος έχει καλύτερη ποιότητα αυτές τις ημέρες, ωστόσο παραμένουν πρακτικά ή συναισθηματικά ή και τα δύο, θέματα στο σπίτι και το οικογενειακό περιβάλλον, τα οποία σε φέρνουν αντιμέτωπο με απαιτηκότερες καταστάσεις, είτε μέσα σου είτε γύρω σου. Προσπάθησε να μοιράσεις την προσοχή σου εξίσου στα όμορφα και στις προκλήσεις.

ΣΚΟΡΠΙΟΣ (23 Οκτωβρίου - 21 Νοεμβρίου)

Πίσω-μπρος, καθώς δύσκολα αποδέχεσαι ότι κάποια πράγματα απλά δεν βγαίνουν

Η σχέση και οι συνεργασίες σου δημιουργούν ανάμεικτα συναισθήματα αυτή την εβδομάδα. Σε προσωπικό επίπεδο διανύεις φάση ευαισθησίας που έχει τα καλά της στη σχέση με τα παιδιά, τον σύντροφό σου ή την ερωτική σου ζωή γενικά, έχει όμως και τις δυσκολίες της, καθώς διακρίνεις μαζί με τις δυνατότητες και τους περιορισμούς κι ίσως τελικά αυτό σου μένει. Σε επίπεδο δουλειάς υπάρχουν ευκαιρίες να είσαι δημιουργικός, αν κι όχι με τον τρόπο που συνηθίζεις ή φανταζόσουν. Σε κάθε περίπτωση προσπάθησε να μην το ρίξεις στο σεξ, το φαγητό ή τα ψώνια ή στο κυνήγι του μεγαλύτερου δυνατού κέρδους, για να ανταπεξέρθεις. Τελικά, έχει σημασία αυτά που κάνεις προσωπικά κι επαγγελματικά να έχουν βάση και να βγαίνουν από μέσα σου γιατί μόνο έτσι θα μπορέσεις να υποστηρίξεις τις απαραίτητες αναδιευθετήσεις στον τρόπο που σχετίζεσαι και στις συνεργασίες σου. Αλλωστε το μόνο βέβαιο είναι ότι το σκηνικό στον κύκλο, τις επαφές σου, τον τρόπο που σκέφτεσαι κι επικοινωνείς αλλάζει.

ΤΟΞΟΘΗΣ (22 Νοεμβρίου - 20 Δεκεμβρίου)

Σκέψου τι θα διαλέξεις γιατί έρχεται με μεγάλη ουρά από προσπάθεια από πίσω

Ίσως κάποια θεματάκια υγείας, ίσως το πρακτικό κομμάτι και η αγγαρεία που απαιτούν σχέδια για το σπίτι, για το γραφείο, για την οικογένεια σου, σε κάνουν να αισθάνεσαι ότι βαδίζεις σε κινούμενη άμμο. Σε κάθε περίπτωση μη δέσεις τίποτα κόμπο κι αρχίσεις να τρέχεις προς κάποια κατεύθυνση επειδή τελικώς οι συνθήκες είναι κάπως διαφορετικές από αυτές που φανταζόσουν. Μάλλον χρειάζεται κάποια υπομονή για να βγάλεις άκρη, εξίσου στην προσωπική και την επαγγελματική σου ζωή, όπως και να ξέρεις τι ακριβώς θέλεις και να είσαι έτοιμος να το υποστηρίξεις. Πάρε το κέφι σου, ζύγισε τις πόρτες που σου ανοίγονται σε επίπεδο σχέσης και προσωπικής κι επαγγελματικής βελτίωσης κι εξέλθεις, και δες τι αξίζει τις αλλαγές και την αρκετή αναστάτωση και δουλειά που ακολουθεί. Να 'σαι ανοιχτός και κοινωνικός επειδή θα σου πάει καλά και θα σ' ευχαριστήσει. Τέλος, κάποια δραστηριότητα εξέλθεις αναμένεται στο θέμα της οικονομικής ή συναισθηματικής σου κατάστασης. Δεν είναι κάτι καινούριο, αντιθέτως έχει τεθεί σε κίνηση πριν αρκετό καιρό.

ΑΙΓΟΚΕΡΩΣ (21 Δεκεμβρίου - 19 Ιανουαρίου)

Θολούρες κι ασάφειες που ξεθολώνουν γρήγορα και οδηγούν σε αναπάντεχα μέρη

Δεν πηγαίνουν πολύ μακριά ούτε τα ψεματάκια, ούτε τα μπερδέματα, ούτε η ασάφεια, ούτε ο πρόλογος στις ερωτικές σου σχέσεις, στις κουβέντες για επαγγελματικά θέματα, στη σχέση με τα παιδιά σου. Μπορεί να υπάρξουν, όμως γρηγορότερα παρά αργότερα τα πράγματα λέγονται με το όνομά τους. Γενικά ό,τι κι αν σου συμβεί δεν δικαιολογεί παρασκηνιακές κινήσεις, όμως μπορεί να υπάρξουν. Όπως και να βρεθείς να ασχολείσαι με εκκρεμότητες για να μπορέσεις να προμηθευτείς. Το ζήτημα είναι ότι κάποιες συναισθηματικές υποθέσεις, όπως και κάποια πρακτικά, οικονομικά θέματα φαίνεται να ισορροπούν και να σε αφήνουν να πάρεις μια ανάσα. Προσπάθησε να μη βολεύτεις και θεωρήσεις ότι έγινε ό,τι έπρεπε να γίνει. Όπως προανέφερα εσύ κάνεις τα σχέδια και τις κινήσεις σου, κάποιο όμως οι θεοί γελούν κι έτσι οδηγείσαι σε απίθανα αποτελέσματα, συνειδητοποιήσεις και εξελίξεις. Αν μπορέσεις να θυμάσαι ότι ορισμένες φορές το να μη γίνει αυτό που ήθελες είναι ότι καλύτερο μπορεί να σου συμβεί, είσαι σε καλό δρόμο.

ΥΔΡΟΧΟΟΣ (20 Ιανουαρίου - 17 Φεβρουαρίου)

Επιμένεις στο ανικανοποίητο παρά τις πολλές θετικές ενδείξεις

Κάτι σε πύθο των Δαναϊδων θυμίζουν η τσέπη, η καρδιά και το κρεβάτι σου αυτές τις ημέρες, αφού αν και υπάρχει ροή, δυσκολεύεσαι να αισθανθείς ικανοποιημένος σε οποιοδήποτε από αυτά τα πεδία. Πάντως η σχέση σου και οι συνεργάτες σου είναι θετικά διακείμενοι απέναντί σου, όπως ευχάριστα είναι και τα μηνύματα που έρχονται από την ερωτική σου ζωή, για δημιουργικά πρότζεκτ, σε επίπεδο σχέσης με τα παιδιά σου. Οι επαφές και γνωριμίες των ημερών σε κάνουν να θέλεις να γεμίσεις τον ελεύθερο σου χρόνο με πάρα πολλές δραστηριότητες και το κεφάλι σου με σχέδια. Πράγμα καλό κι ευχάριστο, εφόσον έχεις κατά νου τις οικονομικές και συναισθηματικές του προεκτάσεις όπως και τον αντίκτυπο που έχει στο σπίτι και την οικογενειακή σου κατάσταση. Ίσως κάποια από όλα αυτά δεν βγαίνουν οικονομικά, ενώ σε κάθε περίπτωση ανοίγεις δουλειές με φούριες σε γραφείο, σπίτι κι εντός σου. Για να σου βγουν τα κουκιά, ειδικά σε επίπεδο γάμου και καριέρας, κάτι πρέπει να μείνει πίσω.

ΙΧΘΥΕΣ (18 Φεβρουαρίου - 19 Μαρτίου)

Εκτιμάς καλύτερα τις δυνατότητές σου, πράγμα που βγάζει πολλά από τη μέση

Κάποιες κουβέντες που αφορούν τον κοινό προϋπολογισμό, πιθανή συμφωνία ή διακανονισμό παίρνουν μία ευχάριστη τροπή, ωστόσο μάλλον απογοητευτικό το βρισκεις καθώς δεν είναι αυτό που φανταζόσουν. Παρομοίως και στην ερωτική σου ζωή, οι προσεγγίσεις που γίνονται δεν σου φαίνονται ικανοποιητικές ίσως γιατί σε προδίδει η φαντασία σου. Σε κάθε περίπτωση, κυνηγάς κοινωνικοποίηση, δημόσιες σχέσεις και καλύτερα πράγματα στην καριέρα και τον γάμο σου, ιδανικά όχι στην τύχη, αλλά με κάποιους συγκεκριμένους στόχους. Μην εκπλαγείς εάν αυτές οι κινήσεις δημιουργήσουν κάποιες έντονες συζητήσεις, ίσως αλλάξουν τελείως το κλίμα σε κάποιες σχέσεις σου ή βγάλουν πράγματα που αγνοούσες στη φόρα. Η υγεία σου χρήζει φροντίδας και ιδανικά αρκετή υποστήριξη από τους ανθρώπους γύρω σου, ιδιαίτερα σε συναισθηματικό επίπεδο. Υπάρχει αρκετή κούραση και σε κάποιο επίπεδο συμβάλλει το γεγονός ότι οι πεποιθήσεις σου και η νοοτροπία σου δοκιμάζουν τις φιλίες σου, τα σχέδιά σου, τη σχέση με τους συγγενείς σου. Κάποια κενά ανάμεσα στη θεωρία και την πράξη ίσως απαιτούν αλλαγή σχεδίου. **A**

*Για πιο ολοκληρωμένη εικόνα των αστρολογικών σου τάσεων θα πρέπει να διαβάσεις και τον ωροσκόπο σου

Το νέο
γυναικείο μας
site είναι
στον αέρα!

LOOKmag.gr

Ένα φρέσκο γυναικείο site που δοκιμάζει τα τελευταία trends, περπατάει στο κόκκινο χαλί, βρίσκεται στην πρώτη σειρά των πιο πολυσυζητημένων ντεφιλέ και μοσχοβολάει αρώματα.

ΤΙ ΦΟΡΑΕΙ Η ΑΘΗΝΑ;
Πού γίνεται το καλύτερο shopping της πόλης;
ΠΟΙΑ ΕΙΝΑΙ ΤΑ ΝΕΑ TRENDS;

Πού συχνάζουν τα κορίτσια με τις φίλες τους;

Τα πιο όμορφα ρούχα, οι πραγματικές ευκαιρίες, τα πολύχρωμα bazaar, τα καινούργια πρόσωπα, τα νέα στέκια, τα μυστικά και οι εκπλήξεις στους δρόμους της πόλης.

ΝΕΕΣ ΤΑΣΕΙΣ ΚΑΙ ΚΛΑΣΙΚΕΣ ΑΞΙΕΣ

Δημιουργικές παρέες και υπέροχα πρόσωπα.

Καινούργια προϊόντα και αγαπημένες συνήθειες.

Ρούχα, αξεσουάρ, μυστικά και δώρα, όλα online, στο πιο μοντέρνο περιοδικό δρόμου.

STREET FASHION, ΠΡΟΣΩΠΑ, ΤΑΣΕΙΣ, ΜΟΔΕΣ

Οδηγός αγοράς για Αθήνα και Θεσσαλονίκη.

Η κομψή πλευρά της πόλης όπως την καταγράφει η γυναικεία ομάδα της ATHENS VOICE.

ΑΠΕΥΘΥΝΕΤΑΙ
ΣΤΙΣ ΝΕΕΣ ΜΟΝΤΕΡΝΕΣ
ΔΥΝΑΜΙΚΕΣ ΓΥΝΑΙΚΕΣ ΚΑΙ
ΕΙΝΑΙ ΣΧΕΔΙΑΣΜΕΝΟ ΚΥΡΙΩΣ
ΓΙΑ ΤΗΝ ΠΙΟ ΣΗΜΑΝΤΙΚΗ
ΟΘΟΝΗ ΤΗΣ ΖΩΗΣ ΜΑΣ,
ΤΟΥ SMARTPHONE!

ΜΠΕΙΤΕ ΣΤΟΝ
ΚΟΣΜΟ ΤΟΥ
look.athensvoice.gr

Με νέο look,
νέες λειτουργίες και
ακόμα πιο ενδιαφέρον
περιεχόμενο
είναι ήδη εδώ.

Εναλλακτική Σκηνή Εθνικής Λυρικής Σκηνής
Κέντρο Πολιτισμού Ίδρυμα Σταύρος Νιάρχος

ΕΝΑΛΛ
Α
ΚΤΙΚ
Η
ΣΚΗΝΗ

8, 9, 12, 13, 14, 15, 16 Φεβρουαρίου 2020
13, 14, 15, 16, 17 Μαΐου 2020

Ώρα έναρξης: 20.30
(Κυριακές: 19.00)

ΜΙΟΥΖΙΚΑΛ

Εθνική
Λυρική
Σκηνή

Greek
National
Opera

INTO the WOODS

Σε μουσική και στίχους του Στήβεν Σόντχαιμ
και κείμενο του Τζέιμς Λαπάιν

ΠΡΩΤΗ ΠΑΝΕΛΛΑΔΗΝΙΑ ΠΑΡΟΥΣΙΑΣΗ

Πρώτη σκηνοθεσία στο Μπρόντγουεϊ
από τον Τζέιμς Λαπάιν

Ενορχήστρωση από τον Τζόνναθαν Τιούνικ

ΜΟΥΣΙΚΗ ΔΙΕΤΘΤΗΣΗ, ΜΟΥΣΙΚΗ ΔΙΔΑΣΚΑΛΙΑ:
Στάθης Σούλης

ΣΚΗΝΟΘΕΣΙΑ, ΜΕΤΑΦΡΑΣΗ: Δημήτρης Μπογδάνος

ΑΠΟΔΟΣΗ ΣΤΙΧΩΝ: Τζούλια Διαμαντοπούλου

ΕΚΗΝΙΚΑ, ΚΟΣΤΟΥΜΙΑ: Λίνα Πηγαδιώτη

ΚΙΝΗΣΙΟΛΟΓΙΑ: Κωνσταντίνος Κουνέλλας

ΦΩΤΙΣΜΟΙ: Σάκης Μπυρμπίλης

ΕΡΜΗΝΕΥΤΕΣ: Νάντια Κοντογεώργη, Χαρά Κεφαλά,
Αποστόλης Ψυχράμης, Μαρία Γράμψα, Δάφνη Δαβίδ,
Λευτέρης Καλπακτσίδης, Ιωάννης Κοντέλλης,
Θάνος Λέκκας, Δανάη Μουτσοπούλου, Δημήτρης
Μπογδάνος, Όλγα Παπακωνσταντίνου, Λεδία Τζαγουδάκη

Το έργο παρουσιάζεται σε συνεργασία με τη Music Theatre International
(Europe): www.mtishows.eu

Εισιτήρια από 15€

Τηλ. κέντρο: 213 088 5700

www.nationalopera.gr

www.ticketservices.gr

<http://tickets.public.gr>

ΕΘΝΙΚΟ ΚΕΝΤΡΟ ΠΟΛΙΤΙΣΜΟΥ
ΊΔΡΥΜΑ ΣΤΑΥΡΟΣ ΝΙΑΡΧΟΣ

ΜΟΥΣΙΚΟ ΔΕΛΦΙΚΟ ΘΕΑΤΡΟ
ΙΝΣΤΙΤΟΥΤΟ ΜΟΥΣΙΚΗΣ ΚΑΙ ΚΙΝΗΣΗΣ
ΙΝΣΤΙΤΟΥΤΟ ΜΟΥΣΙΚΗΣ ΚΑΙ ΚΙΝΗΣΗΣ

ΙΔΡΥΜΑ ΣΤΑΥΡΟΣ ΝΙΑΡΧΟΣ
STAVROS NIARCHOS FOUNDATION

ΕΣΠΑ
2014-2020

ZEUS-GIOME

L'OREAL

